

OŠO

Nekad nav Dzimis

Nekad nav Miris

Tikai Apciemojis

Šo Planētu Zeme

no 1931.11. dec. līdz 1990.19. janv.

MISTISKĀS
ROZES
ASARAS

radžnišs atklāj ošo

plaša panorāma veras manam skatienam
grandiozais kančēnjungas sniegoto virsotņu diženums
kad es raugos uz šiem bezgalīgajiem plašumiem
mans skats apstājas pie priekšā esošajiem tīrā skaistuma apvāršņiem
man ataust manas turpmākās dzīves dižās vīzijas
sapņi kurus es varu īstenot... mani pārņem pasakaini mistiska brīnuma izjūtas
manas acis ir atvērtas... esmu sapņotājs... vienkārši gaidu lai ieietu šai pasaulē

no šo kalnu grēdām esmu smēlis iedvesmu visām savām dzīvēm
austošā saule rada zelta debesis
norietošā
kalnu smailēm uzmet purpursarkanas ēnas
nākamajos desmit gados himalaji kļūs par manu bērniņu
kāda paradīze manai izaugsmei
tālu no mājām svētā paula gaismas pilī dardžilingā

mans tēvs ir pazīstams biznesmenis no sevišķi turīgas rūpnieku ģimenes
mana māte kinozvaigzne holivudā tikko ir iznākusi viņas jaunā filma
pateicoties kurai viņa kļuvusi par zvaigzni un acumirkļi tās slava iekarojusi visu indiju

ak kāds gods... kāda piedzimšana... kā man ir paveicies
ar tik brīnišķu bērniņu... pilnvērtīgu dzīvi
es patiesi esmu svētīts bērns

bērnībā es ļoti nemīlēju savu tēvu un viņa augstprātību
viņš netaisni izmantoja savu pārākumu... viņu interesēja tikai vara un nauda
un kontrole pār citiem... tas vienmēr lika man dumpoties pret viņu un
atraidīt viņa tuvošanās centienus
viņš gribēja lai es kļūtu kā viņš un man tas nebija pa prātam
draudzēties ar citiem bērniem skolā tikai pēc tam kad viņš būs noskaidrojis
viņa vecāku sabiedrisko statusu... es uzskatīju ka šajos jautājumos viņš ir
galēji vulgārs un vienmēr gribēju no viņa turēties sāņus

es mīlēju savu māti mani saistīja viņas biklums un šķīstums
viņa bija skaista un katra vienmēr smalkjūtīga pret citiem un
viņu jūtām... pat esot superzvaigzne viņa turpināja veikt
vienkāršus mājas darbus gatavoja mums un
mūsu viesiem ēdienu... vienmēr gribēja mūs apkalpot pati... viņa staroja un bija
līdzcietības pilna pret ikvienu pretimnācēju un attiecībās ar cilvēkiem
naudai viņasprāt nebija nekādas nozīmes
es mīlēju un jūsmoju par šīm ikdienišķās dzīves vienkāršajām izpausmēm... viņa bija
mans elks un es gribēju līdzināties viņai kad izaugšu liels

mans tēvs gribēja tikai vienu lai es kļūtu par veiksmīgu uzņēmēju
mana māte slepus cerēja ka es kļūšu kinozvaigzne kā viņa
bet viņa vēlēja man tikai labu un vienmēr teica lai es eju pretī savam sapnim
vienmēr čukstēja man nekad neklūsti par biznesmeni kā tēvs

mani vecāki deva man vārdu radžnišs
radž nozīmē karalis bet nišs ir nakts
tātad nakts karalis
vai pilnmēness valdnieks

manu tēvu sauca šivradž bet māti vimleš vēl viņu sauca vimi
mans tēvs paņēma burtus no abiem vārdiem un radīja manu vārdu

es piedzimu 1961 gada 20 janvārī 3.05 naktī
man ir māsa šona viņa piedzima 1963 gada 19 janvārī 4.30 dienā

mani vecāki plānoja lai mūsu dzimšanas dienas sakristu
ārsti kļūdījās... ja mana māsa piedzimtu 8 stundas vēlāk
mums būtu kopīga dzimšanas diena
šī iemesla dēļ radās lieli ķīviņi jo mēs vienmēr strīdējāmies kurā dienā
svinēt dzimšanas dienas... daudzi radinieki taču
nevarēja nākt divas dienas pēc kārtas... divas tortes... viņi nolēma ka svinēsim
kopā ar vienu lielu torti kuru griezīs no divām pusēm
19 janvārī ik gadu

es piedzimu priekšlaicīgi septiņarpus mēnešos ar sarežģījumiem mani ievietoja
inkubatorā jo es svēru mazāk par sešām mārciņām
visu mūžu man ir bijis ļoti tievs un vājš ķermenis... bāla seja
tāpēc vecāki mani bieži veda pie ārstiem
mazā svara un slimīguma dēļ
un arī tā dēļ kas ar mani sāka drīz vien atgadīties
bērnu dienās ar mani notika daudz pārdabisku lietu

atceros pārdzīvojumus nodarbību laikā
vieglatlētikā... maratonskrējienā... vingrošanā... kung fu

man patika skriet un trenēties... paaugstinātas modrības pārdzīvojums
deva man možumu un mani priecēja fiziska slodze
vecāki brīdināja manu skolas ārstu par manu fizisko vājumu
kas viņu diezgan izbrīnīja... bet viņš pastāvīgi novēroja mani
un ievēroja ka spraigu treniņu laikā es zaudēju samaņu
un raustījos konvulsijās kā epileptiķis

reiz sprinteru simt metru skrējienā... iesildoties... es biju pirmais...
aizsldamies tvēru gaisu lai sasniegtu finišu... es skrēju un nogāzos konvulsijās zālē
ārsti vēroja iesildīšanās skrējienu finišā... viņš pienāca un ieraudzīja ka es viss biju
sarāvējis un nobālis... un gribēja man neļaut turpināt skrējienu
man izdevās viņu pārliecināt ka es vienkārši biju ļoti aizsies un ka tas nav bīstami
ka man ir jāturpina jo es taču aizstāvu skolas komandas intereses
viņš nelabprāt piekrita

man četrpadsmit gadu
tagad ir maratona sezona... iesildīšanās trim jūdzēm dardžilingā
treniņu skrējienos es cenšos cik spēka
man jānonāk pirmajam jo šogad uz godalgu pasniegšanas ceremoniju
atnāks mana māte

kā vienmēr tā pati trase... aiz muguras jau divas jūdzes
ir atlikusi pēdējā... sliktākais distances posms
60 grādu izliekts ceļš... gandrīz divsimt metru garumā
šo ceļa posmu mēs neciešam visvairāk... visgrūtākā trases daļa

nolemju ka līdz šim punktam man jāskrien cik vien ātri spēju
bet no šejienes... pēdējā jūdze lejup pa nogāzi... tas jau ir viegli

es ik reizi pamanu tibetas gompu šī paugura galā
un katru reizi apstājos šeit uz mirkli lai atpūstos

es pūlos cik spēju... šodien neiekļaujos laikā
pavisam bez spēka es sasniedzu paugura pakāji
nekādas atpūtas... man jātraucas augšup un pēc tam atpūta
šodien manas kājas ir smagas es ciešu no krampjiem

skrienu augšup sasniedzu virsotni
sākas krampji
šodien esmu bezgala noguris
es krītu

es dzirdu kā zvana gompas zvani
jūtu kā stipra enerģija velk mani pie šīs skaņas
es cenšos pacelt ķermeni bet nevaru
tas ir smags kā akmens
kas šodien notika

pēkšņi es jūtu milzīgu gaismas apli
kurš izlido no mana ķermeņa uz gompas pusi
es skaidri redzu gompu
guļam zemē
tās zelta pagoda laistās tik satriecošā gaismā
viss apkārt ir ugunī
dej kristāla zilgmē un maigi kvēl
tibetas lamas plūst un nosēžas ap gompu
es nespēju tam noticēt
esmu pie zemes bez samaņas
kā es varu ko saskatīt no tāda attāluma
esmu lielā mulsumā no šī dīvainā skurbuma

redzu kāds paskrien man garām... jaušu kāds tuvojas
man jāskrien tālāk
un es paceļos kājās kā pūciņa kā brīnums
jūtu tādu svaigumu un ielecu dzīvē it kā skrējiens tikko būtu sācies

jūtu kā manas kājas paceļas augšup
tās pat neskar zemi
kā gan tas notiek

pēdējo jūdzi spēju noskriet gluži aulekšiem... jutos kā pārcilvēks
pēdējā jūdzē es vienkārši smejos kā būtu atklājis kādu jaunu noslēpumu

es beidzu trīs jūdžu maratonu... un gribu noskriet vēl trīs
maratonskrējiens bija par īsu
es sāku skriet augšup uz skolu... vēl pusotru jūdzi
mani draugi ir satriekti... viņi domā ka esmu mājās
skrējis pa taisno vai daļu distances nobraucis ar mašīnu

es negribu par to runāt ar saviem draugiem vai ārstu
ārsts jau tā ir aizliedzis man skriet

atceros savu tuvu skolasbiedru mazamdaru
viņš bija ģēnijs matemātikā
tik tuvs man ka es tam atklāju savus neparastos pārdzīvojumus
viņš vienmēr mani uzklausīja un es kaut kā sajutu ka viņš ir sapratis
reiz kādurīt viņš aizbēga... visa skola sacēla trauksmi un metās viņu meklēt
viņa nebija nekur meklējumos iesaistījās policija
pagāja vairākas dienas pirms viņi atklāja ka viņš ir aizbēdzis uz tibetas
klosteri un lūdzis lai viņu iesvēta mūka kārtā
beigu beigās viņu atveda atpakaļ uz skolu un izsauca vecākus
viņš bija absolūti nepiekāpīgs un viņi atļāva tam kļūt par mūku
es vairākus gadus atcerējos šo notikumu un jūsmoju par viņu bez gala
gribēju lai arī man būtu drosme kļūt par mūku

kalnu pārgājiens uz tongalu
lai iegūtu edinburgas hercoga balvu

eju uz tongalu
pēdējās četras stundas cauri biežam snaudošam mežam
nolija lietutiņš un sabiezē migla
es nomaldījos no savas skolas grupas tā aizgājusi tālu priekšā

noguris apsēžos uz apsūnojušiem akmeņiem
piepeši saprotu ka esmu pilnīgi viens un apmaldījies šajā dziļajā mežā

gaiss kļūst arvien klusāks un klusāks
es sāku dzirdēt ka tas aizvien skaļāk un skaļāk zuz
it kā ap mani virmotu tūkstošiem bišu

esmu nobijies un gribu bēgt
bet sastingstu
kas tas ir bailes vai mans ķermenis vienkārši ir kļuvis pārāk smags lai kustētos

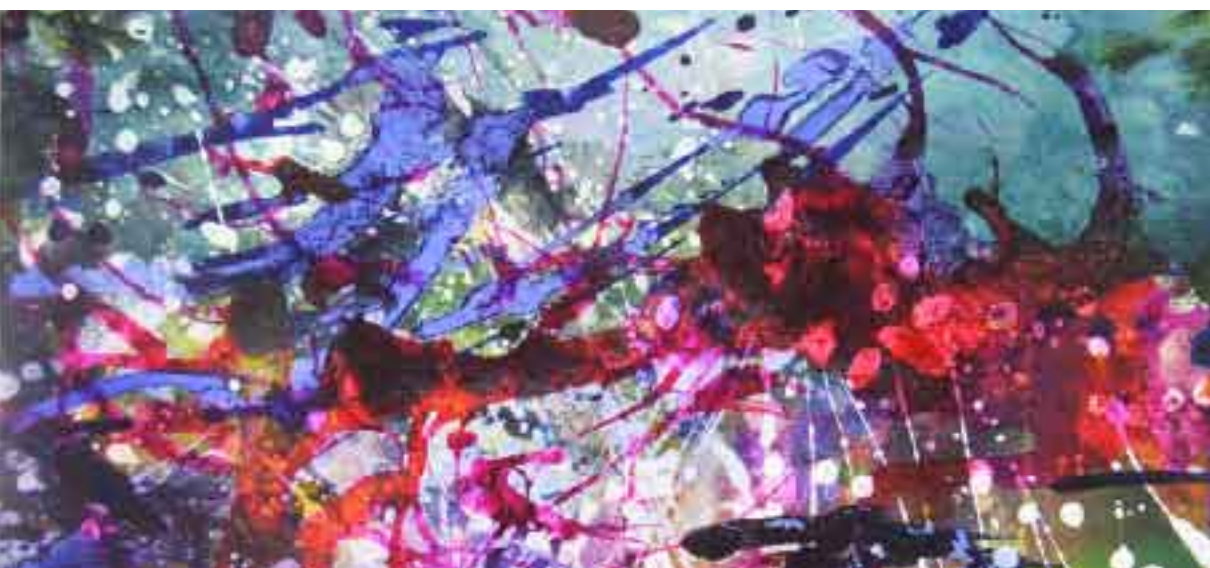
viss mežs san un atdzīvojas
koki kļūst zaļāki un spilgtāki
šķiet it kā tie būtu dzīvi un plūstu pie manis kā ūdens
es gluži vai sajūtu kā tie mani skar no tālienes
velk mani pie sevis

dunoņa man ausīs ir nepanesama
manas bungādiņas grasās sprāgt
pēkšņi iestājas klusums
un milzīgs tumšs plašums peld uz mani it kā ne no kurienes gluži kā mākonis
tumšāks par tumšu un maigs kā velvets tas pilnībā apņem mani

es iekrītu tumšā bezapziņas telpā
gribu virzīties un pretoties bet esmu pilnīgi paralizēts
mans ķermenis un locekļi man neklausā
ķermenis kļuvis smags kā svins un es iekrītu bezsamaņā

atjēdzos pēc vairākām stundām
nezinu cik ilgs laiks ir pagājis... tumsa biezē
dunoņa mežā kļuvusi skaļāka un maigāka
mutē salda garša
esmu apskurbis no skaņas

pieceļos... bez svara... šķiet es peldu gaisā
kaut kas mani paceļ... un es lidoju kā spārniem
absolūti plūstošs un viegls

trīs mēnešu ziemas brīvdienas bombejā
manus vecākus joprojām satrauc mans slimīgais ķermenis
un mana stiprā nepatika pret ēdienu... neciešu ēst dienā
un pēc paraduma ēdu tikai reizi diennaktī... vakarā
no rītiem vienmēr izdzeru divdesmit tasītes vai lielu krūku vājas tējas
ļoti vāja tēja bez piena... viņi to dzēra jo es taču esmu uzaudzis dardžilingā
un tēja bija mūsu iemīļotākais dzēriens... es nekad nebrokastoju un neēdu pusdienas
mans tēvs vienmēr deva man desmit rūpijas par katru apēstu čapati

man bija dīvains paradums vienmēr ēst no tases... un ja ēdienu deva uzliktu uz šķīvja
es nikni to izmetu vai saplēsu šķīvi... un izēdis vienu tasi es nelokāmi
atteicos ēst vēl... es biju ļoti ietiepīgs un viņi
varēja piespiest mani ēst tikai reizi dienā
neraugoties uz to ka es nekad neslimoju mana veselība vecākiem bija pastāvīgas
trauksmes objekts...es cietu tikai no savādiem pārdzīvojumiem kurus viņi
skaidroja ar to ka maz ēdu

es skaidri atceros kādu svētdienu kuru es pavadīju pludmalē
cēlu pilis no smiltīm un sajaucu tās lai uzceltu vēl lielākas
ieklausījos kā runā ļaudis un vēroju auļojošus zirgus

saule riet
mans ķermenis ir noguris un es gribu iet mājās gulēt
bet draugi uzstāj lai mēs uzkavētos līdz tumsai

noguris guļu smiltīs
jūtu kā riet saule... mainās gaiss
pakrūtē man dīvaina smaga vibrācija no rietošās saules

nerimstoša okeāna viļņu skaņa sāk iegrimt manī
gribu doties mājās... un atkal mani pārņem kādas dīvainas bailes
jūtu ka grimstu okeānā... viļņos

es neprotu peldēt... sāku raudāt un beidzot viņi izlemj ka mēs varam iet mājās

mājās savā istabā esmu noguris un miegains
tumšs... bet manas ausis piepilda viļņu skaņas
tās kļūst arvien dziļākas un dziļākas
un bailes noslikt liek man būt modram

pēkšņi šķiet ka istaba kļūst vēl tumšāka
un es neko neredzu
jūtu kā mani aprij tumsa
un es krītu, krītu, krītu, krītu
bezgalīgi krītu un man steidzīgi ir pie kaut kā jāpieķeras

esmu nosvīdis aiz bailēm un nespējīgs ko iesāk
kritiens turpinās

man ir jāpierod pie šī stāvokļa
i man vienkārši jāskatās uz gaišzilo gaismu, kas redzama tuneļa galā
vismaz es uz to varu skatīties un censties kaut kam pieķerties

tādā panikā un pilnīgi bezpalīdzīgs
viss ko varu izdarīt ir ļaut tam lai kas tas būtu beigties
vai ļaut sev zaudēt samaņu un iegrimt miegā

piepeši viss iegrimst absolūtā klusumā bet es turpinu būt modrs
nekad agrāk neesmu izjutis tik maigu un dzīvu telpu
tā nomierina bet gaišzilā gaisma kļūst arvien lielāka un spilgtāka

es raugos augšup uz griestiem
to piepilda gaisma
sudrabaini-zili punktiņi
miljoniem sudrabaini-zilu deļojošu punktiņu piepilda gaisu

visa istaba vibrē un sienas kustas
man vajag iziet no istabas
es smoku no tā es nespēju elpot

es pieceļos un jūtos absolūti brīvs
viegli spārnots
peldošs
smaguma spēks mani ir pilnīgi pametis

es izskrienu no mājas
mani vecāki iznāk pamodušies no manu soļu skaņām
es skrienu pie liela koka dārzā
tas pievelk mani kā kāds nezināms spēks

un es gribu iet pie tā
jūtu kā pār mani nolaižas dižā pasaule un miers

ir ap diviem naktī... mani vecāki vēlas lai es atgriežos gultā
viņi baidās ka zem kokiem būs čūskas
es pretojos kliežu un cīnos ar viņiem... es gribu gulēt zem šī koka
es neatgriežos šodien mājās

viņi liek kalpam palikt ar mani līdz sešiem rītā
un draud ka nākamajā dienā aizvedīs mani pie ārsta uz injekcijām

bērnībā ar mani bieži atgadījās šādas lietas
kaut kas manī teica ka tas ir normāli
bet kad es stāstīju par saviem pārdzīvojumiem citiem
manī raisījās dīvainas bailes
drīz es sāku saprast ka iespējams ar mani kaut kas nav kārtībā
es kļuvi sevī noslēdzies vienpatis
bieži gāju viens uz sporta laukumu
slēpjot to no citiem... biju viens un klusēju

mūsu slepenais kung fu klubs
dziņa bija milzīga... kung fu nodarbības bija aizliegtas
puikas ir puikas... tieši tas kas mums vajadzīgs... kung fu
brūss lī uzdzirkstīja mūsu iztēli un mūsu slepenās tikšanās sporta zālē

es nodarbojos ar vingrošanu pret tēva gribu
es varēju ievainot sevi kad kūleņoju pāri augstajam vingrošanas zirgam
staigāju uz rokām pa līdztekām
riņķoju uz romiešu apļiem... veicu atmugurisko salto uz grīdas
bīstamība un risks bija vīriešu dienišķā maize...lēkt degošos uguns apļos
lūk tas ir mūsu gaumē... risks un smiekli par briesmām

bet kung fu bija aizliegts... vēl labāk
mūsu īpaši slepenais klubs... izveidojās riska cienītāju brālība
būdamis kinozvaigznes dēls... es trenējos īpaši
un neatlaidīgi strādāju lai noturētu savu vietu grupā
man bija jābūt labākajam jo visi viņi skatījās uz mani
rezultātā es intensīvi trenējos un tas atnesa lieliskus rezultātus

reiz es aizgāju uz mūsu tēraudlietuves fabriku
un slepus aizņēmos pāris tērauda stieņu
un izgatavoju nāvējošus un aizliegtus nunčaki
ar tērauda ķēdi... nošūtā ādas makstī
tas bija visklasiskākais nunčaku pāris
visiem mani draugiem ir vienkāršas koka nūjas
švīkš švīkš švīkš... trenējos kā brūss lī... errīgs
zaudēju kontroli un dzirdu skaļu sitienu troksni galvaskausa apakšdaļā
iestājas nāves aukstums
mani pārbiedētie draugi mani atrada miegā skandējam tibetas mantras
cik dīvainas skaņas tu dves... tas viņus satrauca
viņi nobijās no manas savādās dziedāšanas pagājušajā dzīvē es biju tibetas lama
savādi

desmit gadi svētā paula skolā dardžilingā pagāja kā pasakā
es biju veiksmīgs ik lietā pie kuras ķēros... vai tas būtu sports, maratons,
vingrošana, vieglatlētika, šahs, teātris, lietišķā māksla
vispār gandrīz viss
vienmēr izcīnīju balvas un uzslavas
vienmēr uzmanības centrā atstājot aiz sevis panākumu pēdas
beigās skolas direktors nolēma
padarīt mani par kārtējo skolas kapteini 1977

un piepeši 1976 gadā manos izlaiduma eksāmenos viss šis sapnis
sabruka... kinožurnāli un avīzes publicēja ziņojumus par
to ka mans tēvs un māte šķiras
un iesniedz šķiršanās dokumentus
es biju pagalam tas bija mans pēdējais mācību gads un es ar nepacietību gaidīju
jaunās dzīves sākumu kopā ar viņiem
es redzēju viņus tikai trīs mēnešus gadā ziemas brīvlaikā
ar milzu pūlēm es saņēmu speciālu atļauju pamest skolu un tikties ar
vecākiem tikai trīs nedēļas pirms izlaiduma eksāmeniem

es zināju ka manai mātei bija ārkārtīgi grūti dzīvot ar tādu diktatoru
kā mans tēvs... un uzreiz paziņoju viņai ka esmu
viņas pusē un saprotu viņu un pilnībā atbalstu
mans tēvs apvainoja nesaskaņās manu māti un bija niknumā par to ka es viņu
atbalstu viņš pastāvīgi man draudēja ka pārstās uzturēt mani
ja es māti aizstāvēšu pret pārējiem ģimenes locekļiem

mana māte bija dzimusi ļoti nabadzīgā ģimenē kurā bija četri bērni... viņas
vecāki bija vienkārši skolotāji... mans vectētis un vecmāmiņa no mātes puses
matadži un pitadži bija absolūti godīgi un vienkārši cilvēki... viņi bija ļoti skaisti un
viengabalaina rakstura un vienmēr teica ka ir jādzīvo augstāku vērtību dēļ

mans tēvs piedzima rūpniecības magnātu ģimenē kurā bija septiņi bērni no kuriem katrs sasniedza indijā slavu un bagātību

mans dumpinieckums un aktīvā mātes aizstāvība radīja man sliktu reputāciju un atšķīra mani no maniem tēvočiem viņu bērniem un vecmāmiņas viņi bija bagāti un ietekmīgi un nevēlējās lai es liktu kādam šaubīties par tēva reputāciju... asinis nav ūdens lūk kā viņi runāja šajā ortodoksālajā rūpniecības magnātu ģimenē šķita kas nedzirdēts ja bērnam pietika drosmes un vīrišķības nostāties pret vecākajiem

manas mātes vecāki klusēja saprotot ka viņi nevar neko izdarīt pret tādiem ietekmīgiem cilvēkiem... viņi bija nabadzīgi un nevarēja iejaukties viņi atkārtoja ka būtu bijis labāk atdot savas meitas trūcīgās ģimenēs un dzīvot vienkāršu un laimīgu dzīvi

nomāktā noskaņojumā es devos atpakaļ uz skolu un bez nepieciešamajiem dokumentiem un bez jebkādas gatavošanās vienaldzīgi nokārtoju skolas beigšanas eksāmenus

es atgriezos mājās un no jauna sākās strīdi ar tēvu kurš kā parasti dzēra
un katru nakti izklaidējās ar simpātiskām kinoaktrisēm
vienā no šādām naktīm viņš bija absolūti piedzēries un sēdēja apskāviens
ar divām aktrisēm... divos naktī viņš ierēcās lai es atvedu
viņiem ēdienu no tuvējā restorāna

es jau gulēju un man vienkārši bija apnikusi viņa pastāvīgā plēgurošana
un sekss ar visām šīm sievietēm
es atbildēju ka neesmu viņa kalps un ja viņš vēlas lai iet pats
vai sūta savas draudzenes
viņš sāka mani plaukāt un kliegt ka neprotu uzvesties
ar vecākiem cilvēkiem... par atbildi es pacēlu roku un iesitu viņam
tik stipri ka viņš šokā atkāpās

man pirmo reizi pietika drosmes iesist savam tēvam
viņš teica lai es vācos prom no mājām un ka viņš piekaus mani ja es šeit parādīšos

es apsolīju nekavējoties pamest šo māju

viņš teica ka pārmācīs mani un nedos man vairs ne centa
un ka es drīz atlīdīšu atpakaļ un lūgšu viņam žēlastības dāvanas
teicu ka drīzāk miršu aiz bada uz ielas un nozvērējos nekad neatgriezties
un nekad mūžā ar viņu vairs netikties

es pametu mājas pēc pusnakts un nekad tur vairs neesmu atgriezies
man bija sešpadsmit... mugurā tikai džinsi un sporta kreklis
bez graša kabatā bombejas ielās divos naktī

neparko es neklūšu par biznesa cilvēku... es neieredzēju šo viņu pasauli
neparko es neklūšu par kinozvaigzni... es ienīdu slavu
negribu būt bagāts... es necietu tādus cilvēkus
es vienkārši gribēju ceļot un būt brīvs

no sešiem līdz sešpadsmit gadiem esmu nodzīvojis kalnos
es atbraucu mājās tikai reizi gadā trīsmēnešu ziemas brīvlaikā un paslēpos mājīgā
savrupmājā viltus spožuma pilsētā
kur dzīvoja skaisti cilvēki kas ik nakti pavadīja ballītēs

es joprojām dzīvoju himalaju šķīstajā baltumā
turpināju būt sapņotājs un dumpinieks kurš atšķīries no reālās dzīves
joprojām man pretī bija... reālā pasaule

mans tēvs un māte cīnījās tiesā
šais dienās man neļāva tikties ar māti

es pametu bombeju un devos uz deli lai satiktos ar vienīgo mīloto tanti
radžešvari paulas kundzi kuru es ar mīlestību saucu par tanti soņu
viņa man bija mātes un tēva vietā un kopš tā laika sāka gādāt par mani
viņa nosūtīja mani pie manas vecmāmiņas un vectētiņa uz džalandaru pendžabā
tie pielika lielas pūles lai atvērtu man acis uz šīs pasaules reālajām
un iesaistītu mani ģimenes tēraudliešanas biznesā
bet tas viss ātri vien beidzās jo es neizrādīju ne mazāko interesi
par to dzīvi kuru dzīvoja viņi

kādu rītu 1977 gada novembrī pamodies es atklāju avīzēs reportāžas par to
ka mīklainos apstākļos mirusi mana māte
slimnīcā nāves brīdī pie viņas neviena nav bijis klāt
un tā kā saskaņā ar tiesas lēmumu manam tēvam un viņa radniekiem
bija liegts ar viņu tikties
par nelaimi neviens no mums nebija klāt viņas ķermeņa kremācijas laikā
kāds skumjš stāsts... slavenas aktrises kremācijas brīdī
klāt bija tikai daži cilvēki

skaidrs ka viņas pēkšņā traģiskā nāve man bija milzīgs trieciens
atceros ka toreiz sev apsolīju ka izdarīšu šai dzīvē kaut ko
viņas piemiņai
man jāsaprot kurp es eju šai dzīvē un kāpēc

viņas nāve izraisīja manī daudz jautājumu un es sāku aizdomāties
kur ir dzīves dziļākā jēga un kādas ir cilvēku
prioritātes un vērtības sabiedrībā
es pavadīju garas nakts centienos rast atbildi uz šiem jautājumiem
pilnīgi viens bez neviena sarunu biedra un padomdevēja

es cīnījos un dumpojos pret visu ģimeni un
noraidīju viņu dzīves veidu un viedokļus
neviens negrib būt saskarsmē ar mani jo esmu pārāk augstprātīgs
lai kādu uzklausītu vai pieņemtu labus padomus

tagad man ir brīvība dzīvot tā kā gribu... es izjūtu milzu
atbildību par to lai atrastu pareizo virzienu... es nevaru iedomāties kas man jādara
kas jāmeklē... esmu apjucis bet laimīgs, ka esmu brīvs

man patīk gulēt cauru dienu līdz 12 vai 1 dienā... pamosties un veselu stundu
sūkt tēju... bet pēc tam vienkārši laiskoties... ne darba ne vēlmju
ko darīt... vienkārši absolūts slinkums un pilnīga apmierinātība ar tādu dzīvi

es pavadu visu savu laiku valsts dārzniecībā blakus savai mājai
es palūdzu atļauju katru dienu pāris stundu laistīt viņu puķes
dārznieki ar mani sadraudzējās un nepārstāj brīnīties ka tādas slavenas
kinozvaigznes dēls katru dienu pavada ar viņiem kā vienkāršs dārznieks
man patīk šie parastie ļaudis un man ir prieks būt kopā ar tiem

par visu saņemto naudu es sāku pirkt augus no dārzniecības
dārznieki paslepus pārdeva man tos par nieka cenu
dažreiz pat zaga un deva man vienkārši tāpat
drīz vien uz mana balkona bija vairāk nekā 200 augu
man patika tos laistīt un kopt
tie ir mani jaunie draugi es tos saprotu un jūtos ar tiem vienots

tā kā neesmu pabeidzis savu izglītošanos es aizrautīgi sāku lasīt literatūru
visās zinībās bez jebkāda virziena... lai uzzinātu
kurp es gribu iet un kas man savā dzīvē jāpaveic

tante soni slepus palīdz man aizņemties grāmatas no tēvoča satja paula
uzmanīgi vienu aiz otras no viņa plašās bibliotēkas... viņš ir daudz lasījis un varēja
atļauties sev turēt milzu bibliotēku tur bija diži visu žanru daiļdarbi
bet galvenokārt reliģiozā tematika tādas grāmatas kā bhāgavad gīta un upanišada
budas krišnas mahavīras gandija dzīves apraksti... tādi autori kā kalils džibrans un
tagore... visas grāmatas kuras es atradu man šķita garlaicīgas un iepriekš paredzamas

es sāku meklēt un lasīt dažāda veida savādas grāmatas
visu kas skar nākotni nāvi dzīvi pēc nāves okultismu reliģiju
īpaši par tibetiešiem un lamām budistu dzīves veidu lai kļūtu par mūku
šīs tēmas mani apbur tās mani pievelk kā magnēts
un katru nakti es lasu zem klajas debess uz sava jumta starp saviem augiem
līdz 3 vai 4 no rīta... es jūtu ka man ir tik bagāta dzīve

skolā es biju īpaši sekmīgs mākslas priekšmetos un amatu prasmēs
pie manis atgriezās vēl viena kaisle klusā glezniecības un zīmēšanas dzīve
varbūt man vajadzētu kļūt par mākslinieku ja jau mani piesaista māksla un radošs darbs
drīz es sāku pirkt grāmatas par mākslas vēsturi un visu lielo meistarau daiļradi
tādu kā rembrants monē gogens van gogs sezanns mikelandžello pikaso
dalī du kamps un mēnešiem lasu par viņu dzīvi un daiļradi

es deviņus mēnešus pavadīju nepārtraukti tikai lasot un lasot

pēdējos četros mēnešos es sāku redzēt sapņus it kā es lidotu debesīs virs jumtiem un pamostos un jūtu ka palagi ir mitri no sviedriem
šie sapņi kļūst spilgtāki un redzu
cilvēku ar garu bārdu kurš raugās manī ciešu hipnotizējošu skatienu
tas ir viss ko atceros pamodies viss aukstos sviedros
blakus gultai man bija papīri zīmēšanai
un es sāku zīmēt šīs acis un bārdu... acis un bārdu
drīz vien visa siena ir noklāta ar šīm skicēm... to ir vairāk par piecdesmit
šīs hipnotizējošās acis un bārda

viena no grāmatām ko izlasīju bija rabindrata tagores gitandžali
kuru es dievināju kad mācījos skolā... es nolēmu ka acīmredzot redzu viņa seju
jo vienmēr jūsmoju par viņa dzīvi un daiļradi

man nav ko darīt un es negribu strādāt ģimenes biznesā
esmu izlasījis lielāko daļu grāmatu kuras izvēlējos no tēvoča bibliotēkas bet
tante sāka dusmoties uz mani par to ka izšķiežu visu kabatas naudu augiem
un grāmatām bet ne ēdienam... bet es joprojām pārku grāmatas kredītā un man
izveidojas milzu parāds blakus esošajā grāmatnīcā... sākas nepatīkšanas
un tante atrod veidu kā samaksāt parādu ar ikmēneša iemaksām

redzēdama ka esmu ietiepīgs un nelokāms ka gribu tikai lasīt un neko vairāk
nedarīšu tante piedāvā man sākt lasīt grāmatas no slēgtās bibliotēkas
kura atrodas aiz galvenās viņa apsola sagādāt atslēgas
kabineti bija slēgti un viņai tas sagādāja lielas pūles slepus dabūt no tēvoča
atslēgas... tāpēc viņa teica man ka dažas dienas ir jāpagaida
bet pagaidām lai apmierinātu manu lasītkāri viņa iedos man dažus žurnālus

es skaidri atceros to pusdienlaiku kad pamodos
ap 4 dienā mans kalps atbrauca no tantes mājas ar divriteni
viņš atveda man pusdienas... pagatavoja man krūku tējas
un es pajautāju vai viņš man ir atvedis apsolītos žurnālus

atceros it kā tas būtu noticis vakar

tai mirklī kad es ieraudzīju sanjasinu žurnālu ar viņa seju uz vāka
šīs acis un šo bārdu

laiks it kā apstājās
mana sirds sāka stipri sisties
istabā viss sagriezās un virpuļoja
es gandrīz zaudēju samaņu aiz šoka
ak dievs... ko es redzu
varbūt tas ir sapnis... vai es neguļu

tās pašas acis kuras man sekoja ik nakti pēdējos četrus mēnešus
raudzījās manī no šī sanjasinu žurnāla vāka
it kā miljons zibšņu
simtiem tēlu uzvirvoja man acu priekšā
viss notika acumirklī
es sapratu ka esmu atradis ko meklēju

viņš bija mans meklējums... viņš bija mana dzīve... tā bija manas dzīves jēga
viss nostājās savās vietās... uzdevums bija atrisināts
esmu atradis to cilvēku, kura dēļ esmu piedzimis

kaut kādā veidā es uzzināju savu nākotni tai pašā brīdī
mani agrākie pārdzīvojumi beidzot ir ieguvuši jēgu... visi tie bija šo meklējumu daļa
cīņa ir beigusies... es zinu kas man šai dzīvē jādara

asarām acīs es ar patiesu sirsnību noliecos pār viņa fotogrāfiju un
ar dziļu mīlestību lēni atvēru žurnālu
un visi šie tēli no jauna uzzibsnīja man prātā

es to visu zināju
es pazinu visus šos ļaudis
es pazinu šo vietu it kā es tur jau būtu bijis
un es izlasīju pirmos vārdus

parasts cilvēks tas ir dao

es joprojām biju skolā un raudāju aiz prieka
raudāju mans ķermenis drebēja
stundu bez mitas
es vienkārši nespēju pārstāt
mana galva kļuva viegla un tukša
un spiediens pārtapa zibsnījošās sāpēs
istaba no jauna sāka peldēt
grīda sakustējās un šūpojās
kas notiek
vai tiešām sākusies zemestrīce

es viss drebu un mani pārņēmusi panika saucu kalpam
lai tas ātrāk satver mani un izved parkā mājas priekšā

mana galva grasījās pārsprāgt bet kuņģis plīsa aiz sāpēm
es nespēju paiet drebēju viņš mani balstīja
un lēni veda lejup parkā
es nokritu un paliku guļam zālē un drīz vien mans satraukums norima

es vēlējos ātrāk doties atpakaļ uz balkonu un lasīt
bet baidījos
kāpt pa kāpnēm piepeši mana galva var uzsprāgt bet kuņģis plīst aiz sāpēm
man vajadzēja pieplakt zemei un sajūst augsni... lai tas viss rimtu

es uzdrošinājos doties augšā tikai pēc vairākām stundām
pat nepieskāries ēdienam es aizgūtnēm sāku lasīt sanjasinu žurnālus
ik bhāgavana fotogrāfija iegūla man dziļi sirdī
ik tēls izraisīja prieka asaras... tikai trīs vai četri žurnāli
es uzzināju vārdu sanjasa... viņa malu... viņa sanjasinus... āšramu pūnā

kā gan man nokļūt tur tūlīt pat... kā tikt tur rīt
es tikai vēlējos lai ātrāk paietu nakts un es būtu pūnā
to nakti es pavadīju nomodā

zināju ka tēvocis aiziet uz biroju 8.30
nogaidīju kamēr viņš aiziet un devos uz savas tantes māju
viņa nekad nebija redzējusi mani no rītiem... es vienmēr modos divos dienā
man viņa bija steidzīgi jāsatiek jāpaņem nauda
es uzzināju radža jogas centra adresi blakus savai mājai
man bija jādabū no viņas nauda lai tajā pašā dienā brauktu uz pūnu

kad viņa ieraudzīja mani torīt tā vienkārši nespēja ticēt savām acīm
es izskatījos pilnīgi sagrauts... bet manā sejā bija kaut kāds miers
kuru viņa uzreiz pamanīja
es sāku murmināt viņai par to kas ar mani noticis un viņas acīs parādījās asaras
viņa atmaiga lēni noliecās un skāra manas pēdas
saprata kas notiek
mana lielā ceļojuma sākums... viņa zināja bet raizējās
par mani... par manu nākotni... es biju pārāk jauns
tikai deviņpadsmit gadu un bez vecākiem... bez naudas bez nākotnes

viņa pazina manu raksturu strauju spītīgu un nelokāmu viņa zināja
ka esmu gatavs pat ciest badu lai sasniegtu to ko gribu
un viņa maigi ieteica man nebraukt... viņai nebija naudas lai
sūtītu mani uz pūnu un man esot jāpagaida daži gadi un jāiekārtojas dzīvē
bet pa to laiku varu lasīt bhāgavanu radžnišu

aizgāju dusmās jo viņa nebija sapratusi mani es nevarēju
atlikt braucienu uz pūnu... lai pieņemtu savu sanjasu
es devos uz radža jogu... tur bija sirmgalvis vārdā svami om prakaš sarasvati
kurš sēdēja uz sola... es atnācu un noliecos viņa priekšā
teicu ka man plīst galva un stipri sāp kuņģis
un es jutos it kā mirtu un ka man ir jābrauc uz pūnu
viņš tikai pasmaidīja un piedāvāja man doties mājup un labi izgulēties
apēst kaut ko un nosegt galvu ar audumu... un nebraukt uz pūnu tādā izskatā

es atkal devos pie tantes un sāku lūgties lai viņa iedod man naudu braucienam uz pūnu
viņa atbildēja ka labi apdomās visu un savāks man šo naudu

tuvākajos mēnešos... tad es varēšu braukt
es sapratu ka tas viss ir tikai izvairīšanās lai atliktu šo lietu un liktu man pārdomāt
man bija sajūta, ka visi šie sirmgalvjī bija kaut kādā slepenā sazvērestībā

manas kabatas ir tukšas... apņēmies nokļūt tur tai pašā dienā
es traucos uz hariša buddhradžas ceļojumu biroju
viņš pazina manu ģimeni bet izlēma ka dot biļeti kredītā viņš nevar
es piedāvāju viņam nopirkt vienīgo kas man mājās piederēja
jaunu ledusskapi... par puscenu... biļeti vienā virzienā un mazliet kabatas naudas
viņš ar prieku piekrita

viņš tūlīt pat nosūtīja mašīnu lai paņemtu ledusskapi
un noformēja aviobiļeti vienā virzienā uz pūnu nākamajā dienā
mans kalps sāka strīdēties ar autovadītāju... man bija jāiet uz mājām uzpirkt viņu
lai viņš klusētu un neteiktu tantei ka esmu pārdevis ledusskapi

es nopirku oranžu audumu un liku drēbniekam
pašūt man manu pirmo oranžo robu bet pats divas stundas pacietīgi gaidīju
mana garīgā dzīve bija sākusies
pa nakti es izlasīju ap duci sanjasinu žurnālu
piepeši manā galvā iešāvēs sāpe bet kuņģis raustījās
augšup-lejup kā jo-jo
centos balansēt spiedienu kurš manī pieauga
un nokrita visas nakts garumā

nākamajā rītā es staroju aiz prieka un gaviļēju ka drīz būšu pūnā
debess pārklājās mākoņiem... sākās lietus
caur mākoņiem spīdēja saule... ak dievs kas tas par sapni
es sēdēju taksometrā man kabatā bija nauda
biju ceļā uz paradīzi

pūna 1981 gada februāris esmu ieradies paradīzē
uzvilcis savu oranžo tērpu es uzreiz devos uz āšramu
ir vakars... man izdevās atrast ceļu, kurš ved uz āšramu... ak dievs
cik daudz brīnišķu patiesi satriecošu sanjasinu cik
daudz prieka un svinēšanas ierakstīts viņu sejās... visās ielās
es izjutu tādu enerģētisku pacēlumu un gribēju uz visiem laikiem kļūt par daļu no
visa tā... piepeši sāpes kuņģī pierima un galvassāpes maģiskā veidā
izgaisa... vienīgais kas palika nemainīgs saldā garša mutē
tīrais skurbums un siltums it kā medus plūstu pa visu ķermeni
manas nāsis sajūt jasmīnu aromātu... es peldu virs zemes
nezināmā izplatījumā

Etin 06

nav apmeklētāju laiks
tāpēc es vienkārši staigāju apkārt āšramam un lūkojos uz sanjasiniem
kuri visu vakaru un visu nakti staigā pa ielām
ik uz stūra pilns ļaužu tie dejo un spēlē ģitāru
visapkārt skan kasetes ar viņa sarunām
viņa dievišķā balss skan maigi bet sanjasini sēž un dzer
un izbauda ik vārdu kā nektāru
dzīji ieklausīdamies viņa vārdu skaņās

ak dievs... es gribētu atvest visu pasauli pie viņa kājām
es sapņoju ka tas ir tikai sākums
un iedomājos kā bhāgavans pārveido visu pasauli

ja vien viņi atnāktu šurp un izdzirdētu viņa maģisko balsi izjustu un
uzsūktu sevī to dievišķo svētību, kas piepilda visu telpu visapkārt
gaiss pilns fluīdu... tas plūst kā dievišķā svētība... tā vienkārši ir paradīze
tie ir vissvētītākie cilvēki šai pasaulē

es izbrīna pilns raugos uz sanjasiniem kuri bijuši blakus bhāgavanam
ja vien es būtu spējis nokļūt tur dažus gadus agrāk
kādu svētlaimi viņi izjūt sēžot pie viņa kājām
kāpēc neesmu piedzimis agrāk... man bija šeit jānokļūst agrāk

esmu iemīlējies visos kuros redzu... mīlu viņus par to ka tie ir šeit un jūtu
saikni ar katru kuru sastopu
pirmoreiz mūžā esmu iemīlējies

naktī es nevaru aizmigt
netālu atradu vienīgo lēto pansionātu
vienkāršs matracis ar pretmoskītu tīklu gaitenī
liels daudzums cilvēku guļ maziņās istabiņās
citu vietu nav viss pārpildīts bet naudas man nav tik daudz
lai būtu šeit dienas desmit un pieņemtu sanjasu
ja izdosies man ir jāizstiepj tā nelielā summa kas man ir uz mēnesi vispirms
man ir jāsaņem no bhāgavana sanjasa
ir jāredz viņa acis... ir jābūt blakus viņam
jānoliecas un jāskar viņa pēdas

es vienkārši nespēju gulēt... gaiss ir tik pārpilns dzīves
tas ir jauns visums tik daudz visa var sevī uzsūkt
jaunais man dod triecienus no visām pusēm
tas nāk no visurienes un iekļauj mani sevī kā burvju migla
es aizturu elpu... kā šie cilvēki spēj elpot blakus viņam
esmu satriekts aiz laimes

es pieeju klāt bezvārtu vārtiem
beidzot... es pamirstu
tie ir mana meistara tempļa vārti
es pamirstu un dziļi paklanos līdz pašai zemei
neizsakāmas prieka asaras
pateicība tikai par to ka esmu šeit

mani sagaida apsargi un jautā kādēļ esmu atnācis un ko gribu
cik muļķīgi es jūtos... ko gribu... kāds absurds
es gribu pieņemt sanjasu un pavadīt šeit visu savu mūžu

klusēju esmu satriekts no visa
esmu norijis mēli un šķiet visi vārdi pēkšņi kaut kur izgaisuši
izskatos muļķīgi gluži balts un sastindzis un murminu ka
esmu atnācis lai kļūtu par sanjasinu

tie jautā manu vārdu
es atkal nespēju neko pateikt un čukstu radžnišs
viņi smeļ un ziņkārī skatās uz mani kā jukušu
vai tiešām tevi sauc radžnišs teic viņi un smeļ vēl un vēl
prasa man personības apliecību
man tās nebija saku ka neko neesmu paņēmis līdzi
bet cenšos paskaidrot ka mani sauc radžnišs un ka šo vārdu man devis tēvs
viņi liek man gaidīt ārpusē ap stundu un beidzot redzēdami manu pacietību
aicina iet kopā ar apsargu uz krišnas māju
un tikties ar kādu kurš izlems vai drīkstu ieiet vai ne

eju pa vārtiem... bet zeme zūd zem kājām
es peldu gaisā virs zemes... vienkārši lidoju spārniem
daudzi skatās uz mani ar ziņkāri... un kā es gāju
es pēkšņi sapratu ka nekad neesmu tā gājis... kaut kas ir pārņēmis mani
un tagad esmu kādā jaunā straumē kurai man pietrūkst spēka
pārāk svētlaimīgs lai spētu domāt es lēniuju uz krišnas māju

man liek nosēdēt pusstundu... un es redzu sievieti ap galvu tai
apsiets oranžs galvauts viņa sēž un pie tās nāk un iet ļaudis
atceros viņas seju no žurnāliem... tad tā ir lakšmi
mani ieaicina viņas darba telpā... jūtu ka gribu pieskarties viņas pēdām
tās ir dievišķās bhāgavana dievietes... svētītie ļaudis

viņa mierīgi jautā kā mani sauc un es kā muļķis atkārtoju radžnišs
viņa skatās uz mani un apspriežas ar citu sanjasini kas sēž tai blakus un
vēlreiz pārjautā kā mani sauc un kas es esmu
atkārtoju savu vārdu un saku ka to man devis tēvs
viņa jautā manu uzvārdu... bet es saku ka vairs nelietoju tēva vārdu
jo esmu aizgājis no mājām

es nevarēju iedomāties ka viņiem tas viss izklausījās glupi
es taču vienkārši biju es pats un nevainīgi runāju to kas ir
es viņai izlikos smieklīgs un viņa pasmaidīja un pajautāja ko gribu šeit darīt
gaidīju kamēr viņa beidzot ļaus man runāt un teicu ka vēlētos skart
viņas pēdu un sāku laipni lūgties lai viņa ļauj man pēc iespējas drīzāk
saņemt no bhāgavana malu un sanjasu
es biju atnācis lai kļūtu par sanjasinu un pavadītu šeit visu savu dzīvi šķiet viņa bija
līdzjūtīga sieviete silti pasmaidīja un teica
ka pirms dienas bhāgavans ir iegājis klusēšanā
ka mēnesi man ir jāveic dinamiskā meditācija un kundalini
šo mēnesi viņa vēros mani bet pēc tam es iegūšu sanjasu

satraucos teikdams ka man nepietiks naudas mēnesim un ka es godīgi
meditēšu ik dienu un atgriezīšos atpakaļ jau ar naudu
bet lūdzu man dot sanjasu un malu dažu dienu laikā
viņa teica ka padomās bet pagaidām man jāsāk meditēt
un pavadīja līdz vārtiem un jāva nopirkt caurlaidi

pērkot caurlaidi pie vārtiem es pēkšņi sapratu ko lakšmi teikusi
ka bhagavans aizgājis klusēšanā... pēkšņi mana sirds sažņaudzās
ko tas nozīmē... ka es nevaru redzēt bhāgavanu
jutu ka nomiršu... un pajautāju dažiem cilvēkiem ko tas nozīmē
un kā viņi domā kad atkal iznāks bhāgavans
šķiet mani jautājumi viņus samulsināja it kā es neko nezinātu
par to kā viss šeit notiek
biju jauniņais un dedzīgi vēlējos redzēt bhāgavanu
vienkārši atslābinies... nomierinies... vienkārši laid vaļā... viņam ir savi ceļi
viņš drīz iznāks... tādi mierīgi nesatraucami kaķi
es uzreiz sapratu savu nemieru un raizes
man bija jāiemācās tas jaunais slengs... vienkārši tusēties un atslābināties
un mācīties mākslu dzīvot viegli... plūst līdz straumei
es mācījos ātri

ik rītu man bija viens jautājums vai iznāks bhāgavans
kad viņš atkal sāks runāt... kad es varēšu saņemt savu sanjasu un malu

reizi vai divas dienā manu galvu it kā caurdūra tūkstoš adatu
saldas sāpes... es gāju kā peldot... man patika veikt kundalini
tas zināmā mērā balansēja adatas manā galvā
un pilnīgi apskurbināja

drīz es pamanīju ka cilvēki sākuši pievērst man uzmanību un skatījās ar ziņkāri
tas bija kaut kā saistīts ar manu nepiespiesto plūstošo un lēno gaitu
daudzi nāca man klāt un apskāva
citi sāka sačukstēties un mēļot par mani... tas viss man šķita divaini
es biju tīra nevainība ekstāzē un uzsmaidīju katram kuru sastapu
iemīlējos visos un ikvienā... mīlestība bija gaisā
es lēni gāju graciozi ar cieņu pret budas mītni un
jutu ka bhāgavans ir plūstošs gaisā augos kokos un pašā zemē
bija viņa templis... zeme bija viņa sirds gaiss viņa mīlestība
sāku pievērst arvien lielāku vērību savai gaitai

pagāja vismaz divas nedēļas bet par bhāgavanu nekas nebija dzirdams
es augu āšrama gaisā un jutos milzīgs un augsts kā koki
bet mana sirds līdz sāpēm alka ieraudzīt viņu
ik nakti es raudāju un cerēju ka rīt man veiksies

rītdiena nekad nepienāca

es deju budas hallē kad sanjasiniem jautāja
vai tie ir laimīgi ka bhāgavans nolēmis pārbraukt uz ameriku
no visām pusēm skaļi aplausi... tas bija bijis noslēpums
nākamajā dienā tika oficiāli paziņots ka ir nolemts
bhāgavans vairs neiznāks un viņš pārbrauc uz ameriku

pilnīgs aptumsums man... biju asarās
šajā brīnīšķajā oāzē pūnā vairs nebūs bhāgavana
kur viss bija tik dzīvs un es augu uz tādām virsotnēm
negaidīta aizbraukšana... jauns iesākums visiem sanjasiniem
visi steidzās pārdot savus īpašumus un braukt uz ameriku

es atkal biju satriekts... mana sirds bija bezspēka asarās
man vajadzēja savest kārtībā savas finanšu lietas
saņemt pasi... iegūt amerikāņu vīzu
man nebija nekā... man kaut kā vajadzēja atrast veidu kā pievienoties bhāgavanam
amerikā... es to paveikšu lai ko man tas maksātu

mana nauda gāja uz beigām un es paņēmu trešās klases biļeti vilcienam uz deli
manā priekšā bija jauna pasaule problēmu
atrast darbu un nopelnīt naudu lai brauktu uz ameriku
dabūt pasi un grūti iegūstamo amerikāņu vīzu

atpakaļ uz deli... man pietrūka tikai manu augu

vispirms es devos uz galdnieku darbnīcu
pagatavoju koka medaljonu tieši tādu kā mala pūnā atradu koka lūgšanu krelles
izgriezu melnbaltu bhāgavana foto
un pieņēmu sanjasu dārzā zem lodhi koka

es nopirku bhāgavana pēdu foto... un ik nakti lieku zem tā malu
novietoju pēdas un malu pie galvgala
un mierīgs guļu pie viņa pēdām
ik rītu pamodies rūpīgi aplieku malu atpakaļ ap kaklu
kā viņš reiz devis sanjasu un trīs reizes klanos

buddam šaranam gaččami

sangam šaranam gaččami

dhammam šaranam gaččami

tās bija manas ikdienas rīta un vakara atmiņas par viņu

es atgriezies un tikos ar tanti... viņa bija dusmīga ka esmu pārdevis ledusskapi
jo drīz vasara un mana istaba ir zem paša jumta
vasarā tā pārkarst un ēdiens kuru viņa man gatavoja uzreiz sabojātos

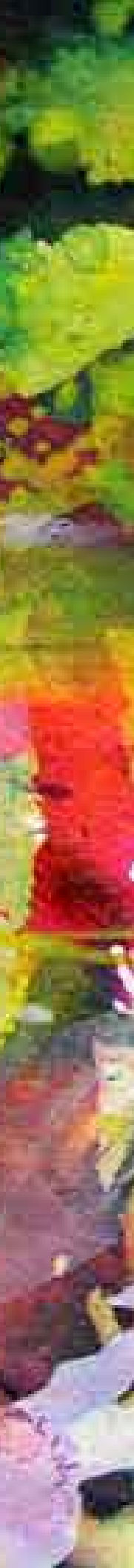
pirmoreiz mūžā es atvainojos un izraudājos uz viņas pleca
man ir galēji nepieciešama palīdzība es gribu nopelnīt naudu lai brauktu uz ameriku
viņu pārsteidza ka es ar tādu entuziasmu gribu strādāt
nopriecājās ka esmu apzinājies naudas vērtību
un tagad cienu darbu
viņa tūlīt pat piezvanīja tēvocim joginderam uz kalkutu viņam bija vajadzīgs
uzticams un godīgs menedžeris birojā deli man tika apsoltā pieticīga aldiņa 1600 rūpiju
plus izdevumi ar paaugstinājuma iespējām ja es pierādīšu savu noderīgumu

es pavisam nopietni pievērsos darbam
nezināju cik pelnīšu
un cik ir nepieciešams vismaz lai dabūtu pasi
un kādi sarežģījumi sagaida indieti lai saņemtu amerikāņu vīzu
un cik naudas man nepieciešams biļetei uz oregonu
biju gatavs darīt visu lai būtu kopā ar bhāgavanu

tagad es biju pakļauts ģimenes kontrolei un viņu varā
man bija jāiemācās šī valoda
cienīt un penīt sev maizi
es negribēju naudu... bet nauda man bija nepieciešama

aizgāju uz radža jogas centru un paņēmu trīs bhāgavana grāmatas
pa dienu strādāju birojā... bet katru vakaru lasīju bhāgavana grāmatas
pa šiem desmit mēnešiem es izlasīju vismaz divsimt grāmatu
viņi teica ka es esmu izlasījis visu viņu bibliotēku

es nekad nelasīju lai kaut ko uzzinātu vai ko iemācītos
viņu lasīt vienkārši bija vistīrākā poēzija...
pilnīga svētlaime izjutu viņa elpu vārdos un to starplaikā it kā
viņš tur patiesi būtu... es vienkārši iegrimu visā ko viņš teica
un bezvārdu starplaikos kuros viņš nodeva īstu vēstījumu
es neatceros neko no tā ko izlasīju
tikai klusuma dunoņu kas mani iekļāva
tikai nerimstošu ritmu un plūsmu... viņa taisnība
mana būtne pārtika vienkārši no tā ka es skatījos uz viņa fotogrāfijām... viņa žesti
es sāku justies tuvāks viņam esot tik lielā tālumā
atbraucis uz pūnu un tā arī viņu neredzējis
liesma manī kā izsalkusi sāka to meklēt
tagad es saprotu tos dižos mīlestības stāstus kurus esmu lasījis
vienmēr uzskatīju ka tie ir pārāk saldi un muļķīgi

tagad es pirmo reizi izjutu kā tas ir
iemīlēties meistarā
degt un sadegt liesmā
kā naktstauriņam kurš meklē gaismu

es paveicu kompānijā svarīgu lietu un pierādīju savu vērtību
man veicās pārdošanā un es parādīju lieliskas organizatora spējas
tirdzniecība nelielā birojā drīz vien pieauga astoņas reizes
mans tēvocis priecājās redzēdams manu progresu
bet vēl vairāk viņu priecēja mans entuziasms
un iespēja mani pilnībā kontrolēt
viņš paaugstināja man algu līdz 3500 rūpijām
un atvēra man pieeju visām kompānijas lietām

mana vecmāmiņa arī bija ļoti priecīga
un sāka visādi gādāt man naudu
un es to krāju

palūdzu tēvocim izdarīt man lielu pakalpojumu
man bija vajadzīgi dokumenti par augstiem ienākumiem
sertifikāts par pastāvīgu darbu pazīstamā kompānijā
pastāvīga pieraksta adrese... šādi tādi kompānijas dokumenti
lai dabūtu pasi braucienam

pases iegūšanai man pagāja seši mēneši
tagad visgrūtākais... amerikāņu vīza
ceļojumu biroja aģents teica ka tas nav iespējams
indietis kurš ne reizi nav bijis ārzemēs... tīra pase
tikai deviņpadsmit gadu... vīzu saņemt nav iespējams

tieši tad es pieņēmu savas dzīves nostādni
ka manā vārdnīcā nav vārda neiespējami
un visi kas mani pazīst teic to pašu
radžnišam nav vārda neiespējami

iesniegumam amerikāņu vīzas saņemšanai es sagatavoju
pēc iespējas vairāk dokumentu ar īpašu tēvoča atļauju
tika minēts manas mātes vārds un tēva biznesmeņa reputācija
tika norādīts ka saņemšu 16000 rūpiju mēnesī
mani padarīja par partneri ģimenes firmā... paplašinājās darbības lauks
personīgās lietas informācija bija neiedomājami pārspīlēta
uz mana vārda tika uzrakstīti gigantiski banku depozīti
tika nopirkta pirmās klases biļete uz amerikāni

ar nelielu apstāšanos atpūsties tailandā
biju ģērbies labākajā uzvalkā un cieši satvēris rokās portfeli
un tādā izskatā es ierados amerikāņu vīzu izsniegšanas daļā
mani vecāki ir apsolijuši man atpūtu un es dodos uz amerikāni
tie bija bagāti un slaveni
es paziņoju ka grasos bieži ceļot pa ārzemēm
kad man pajautāja vai es strādāšu amerikā
es asi atbildēju ko vai es izskatos pēc kalpa
tas bija pietiekami... vēstniecības darbiniece bija iespaidota
tas ir amerikāņu stilā... spriest par grāmatu pēc tās vāka

es saņēmu pirmo trīsmēnešu amerikāņu vīzu... 1982 gada janvārī bija
pagājuši desmit mēneši pirms viss bija nostājies savās vietās

svētki esmu nopelnījis sev biļeti
amerikāņu vīzai... 800 dolāru

bhāgavan es braucu

es noslēdzu līgumu ar to pašu aģentu no ceļojumu biroja un viņš teica
ka radžniša vārdnīcā nav vārda neiespējami

divdesmit gadu... mans pirmais ceļojums ārpus valsts
es ierados bangkokā
dabiski vispirms lai iepazītos ar pat ponga nakts dzīvi
nekad nebiju redzējis nakti tik daudz klistošu cilvēku
visi dzer un aizrautīgi dejo
man tas viss iepatikās bet es jutos sasaistīts
un ne savā ādā kā zivs gaisā
man bija tikai 800 dolāru
es aizgāju atpakaļ uz viesnīcu
trīs nakts bangko

pēc tam viena nakts tokijā
bija 31 decembris... vecgada vakars
iziet uz ielas šodien ir pārāk dārgi
aviokompānija ievietoja mūs skaistā viesnīcā naritā
viņi pasūtīja visiem šampanieti bārā uz jumta
jutu ka šeit nav mana vieta
paēdu vakariņas un devos gulēt

no rīta reiss uz losandželosu
pārlidojam pāri starptautiskajai robežai

un atkal jaunais gads... varbūt tā ir laba zīme
svinēt jauno gadu divreiz

pirmā nosēšanās amerikā... biju pārsteigts ka jutos kā vienmēr
un neizjutu nekādu satraukumu par to ka man ir divdesmit gadu un esmu amerikā
es pavisam apmaldījos milzīgajos losandželosas plašumos
mašīnas un mašīnas autostrādes un autostrādes
kur un kā ļaudis tiekas
šī valsts man bija sveša
es jutos apmaldījies un atrauts no visa kas man bijis visapkārt

man bija jātiekas ar draugu sandjego
viņam man bija jāpalīdz iejusties amerikā un nokļūt oregonā

paņēmu autobusa biļeti un ierados sandjego
šeit ir daudz labāk... pludmales un pilsēta bija brīvāki
bija redzams ka daudzi cilvēki pastaigājas tāpat vien

drīz vien es sapratu ka tā vietā lai palīdzētu man nokļūt oregonā
mans draugs vienkārši gribēja dalīt ar kādu izdevumus
dzīvoklim un ja tā tas ies arī turpmāk man izbeigsies nauda

es piezvanīju uz oregonu un viņi uzreiz sāka jautāt
kāda man ir vīza un ja jau esmu indietis uz cik ilgu laiku tā izdota
cik naudas man ir līdzī
viņi teica ka lai dzīvotu komūnā ir nepieciešami 50 000 dolāru
es vienkārši nespēju saprast par ko šie ļaudis runā
tie man šķita sausi un auksti
sapratu ka man līdz oregonai nenokļūt jutos atrauts no komūnas

sāku saprast ka biju naivs un dumjš
un nenobriedis pasaules realitātei un naudai
man jau bija apnikusi amerikāņu kultūra un vide
nekāda normāla ēdiena veģetārietim
es noslēdzos sevī un gribēju aizbraukt pēc iespējas ātrāk
divu mēnešu laikā sandjego es sapratu cik maksā mājoklis ēdiens un pārbraucieni
oregona man bija nesasniedzama
es negribēju pagarināt vīzu
un uz visiem laikiem zaudēt iespēju atgriezties amerikā
es atgriezos indijā un nolēmu sagatavoties kā pienākas un braukt vēlreiz

tas prasīja gadu

šoreiz es parunāju ar radiniekiem un vienojos ka es
dodos tieši pie manas mātes māsas ušē tantes kura dzīvoja blakus čikago
viņa apsolīja parūpēties par mani un piešķirt man mājokli
un darbu divos savos moteļos ilinoisas štatā
tā es varēju aizbraukt uz oregonu kaut vai uz festivāliem
ja jau es nevaru atļauties pastāvīgi dzīvot komūnā

es ielidoju ņujorkā 1983 gada 9 janvārī
ušes tante bija labsirdīga sieviete un saprata
ka es dienu un nakti strādāju viņas motelī tikai tāpēc
ka gribēju sakrāt naudu lai katrus trīs mēnešus brauktu uz oregonu
drīz es sapratu ka viņas vīrs no gudžaratas gribēja tikai lai es strādāju
viņi atlaida apkopēju un menedžeri
un drīz vien es viens pats gādāju par moteli ar sešpadsmit istabām
mazgāšana un tualetes un istabas un reģistrācija un izrakstīšana
visu viens... nevienas stundas pārtraukuma
turklāt motelī dzīvoja vieni vien jūrnieki
viņiem netālu bija treniņu bāze... vienmēr skaļi piedzērušies un nevižīgi
visas istabas vienmēr sajauktas
es visu laiku skraidīju pa istabām uzkopu tās un gatavoju nākamajiem
apskurbušajiem matrožiem kuri atnāca un no jauna visu pieķēzīja
es uzkopu istabas kad ārā bija mīnus trīsdesmit grādu līdz diviem naktī

es nekad nesūdzējos un biju apmierināts jo viņi taču atļāva man
braukt uz oregonu uz desmit dienām festivāla laikā
pēc pirmās iespējas es nolēmu braukt uz jūlija festivālu
par atbildi mans tēvocis iedrās un jautāja kas strādās
motelī mana atvaļinājuma laikā

apsolītā alga tikai 300 dolāru mēnesī
tās arī man netika... viņš teica ka ja viņš samaksās man algu es vienkārši
aizbraukšu uz oregonu un iztērēšu to tam seksa guru bhāgavanam
tas man bija par daudz... es vienkārši savācu savas mantas un aizbraucu uz čikāgu
lai brauktu uz ņujorku un tiktos tur ar tēvoča draugiem
mana tante panāca mani un iedeva man 800 dolāru par tiem četriem mēnešiem
darba... atvainojās par tēvoča uzvedību... viņš nekad nevienu nebija cienījis
vienmēr spieda strādāt virs norunas nesamaksāja norunāto algu un izdzina labākos

oregonā man nenokļūt

atkal autobusā uz ceļa... ierodos ņujorkā
lepnā cita tēvoča vidžaja un tantes kiki manhetenas dzīvoklī
viņi bija ārkārtīgi maigi un labvēlīgi pret mani
viņi iespējams bija pirmie kas apsēdās un uzklusēja visu manu stāstu
bet viņi piedāvāja man pastrādāt... kļūt pieaugušākam pirms pieņemt sanjasu

mans tēvocis bija lielā amatā ņujorkā
un negribēja ka es kļūstu par nelegāli
piedāvāja man atgriezties indijā un strādāt viņam deli

teicu viņiem ka jūtu ka man ir jābrauc uz londonu kur man dzīvo
bagāts un sabiedrībā pazīstams tēvocis... iespējams viņš dos man darbu

viņi ar mīlestību nopirka man biļeti uz londonu
pirmo reizi dzīvē es pieņēmu no kāda kaut ko vienkārši tāpat
apsolīju naudu atdot... ko arī galu galā izdarīju pēc vairākiem gadiem

londona 1983 gada maijs
mans tēvocis miljardieris sviradžs pauls teica ka viņš ir aizņemts un lai es piezvanu
pēc trim nedēļām un norunāju tikšanos ar viņa sekretāri

sazinājos ar draugu kurš londonā nodarbojās ar apģērbu tirdzniecību
viņš labprāt man palīdzētu jo... viņam pašam bija vajadzīga palīdzība
viņš nesen bija izšķīries no sievas... pastāvīgi ceļoja
mājās bija nekārtība... biznesā juceklis
pārāk liels sortiments
es lieliski iederējos viņa plānos un tas man arī ideāli noderēja

es sakopu viņa māju... sakārtoju viņa piegružoto biroju
sāku tirgot apģērbu krājumus
pēc pāris nedēļām kļuva skaidrs ka man ir spējas tirdzniecībā
un vienpersoniskā kompānijas vadīšanā
mans draugs bija bezgala laimīgs un mēs noslēdzām ideālu darba līgumu
redzēdams rezultātus viņš kļuva devīgs
es pelnīju 1000 mārciņu mēnesī iemilēju londonu un tās drēbnieku kvartālu

beidzot kāda gaisma šī tumšā finanšu tuneļa galā
manas veiksmes periodam drīz pienāca gals draugam nācās slēgt
savu biroju londonā un organizēt ražošanu un eksportu no indijas

es biju pavadījis londonā jau gadu
biju daudz iemācījies un ieguvis vērtīgu pieredzi
izveidoju kompāniju
sāku izstrādāt apģērbu ar savu marku un importēt uz londonu
tā kā man nebija iespējas strādāt legāli anglijā es izveidoju firmu
uz sava brālēna no mātes puses vārda
mana kompānija pārdeva sieviešu vakarkleitas
kuras es modelēju pats ar savu firmas zīmi... tās tika ražotas indijā
un drīz vien es nokļuvi ziemassvētku skatlogos
katrā augstas klases veikalā
bondstrītā naitsbridžā un oksfordstrītā
vakarkleitas ar spīduļiem kļuva par londonas hītu

mani modeļi bija oriģināli un mūsdienīgi
es ieguvu augstas klases dizainera reputāciju par zemām cenām
pēc kompānijas dibināšanas atskaitot visus izdevumus un ap duci biļešu uz indiju
es biju nopelnījis vairāk nekā 25 000 mārciņu... ap 35 000 dolāru
oregonas sapnis jau šķita realitāte
ja man būtu 50 000 dolāru es varētu tur dzīvot pastāvīgi

dzīvoju londonā jau gandrīz divus gadus un dzīve bija lieliska
katru rītu es noliecos pie viņa pēdām un nēsāju malu
noliecos un teicu vārdus buddam šaranam gaččami

pazīstams starptautisks brends uzaicināja mani uz milānu
lai es piedalītos modeļu izstrādē un apģērbu importēšanā no indijas
tas būs mans pēdējais ceļojums naudas dēļ bet pēc tam atpakaļ uz indiju un oregonu

pateicu par to savam brālēnam kurš vadīja
manu kompāniju
viss sākot ar maniem kontraktiem ar lielveikaliem
līdz dokumentiem importam... banku kontiem... viss bija uzrakstīts uz viņa vārda
es dzīvoju vienkārši un tērēju naudu tikai ēdienam un metro nekādu citu tērīņu
es dzīvoju viņa mājā un maksāju īri

atpakaļceļā pēc veiksmīga darījuma un pasūtījumu saņemšanas no milānas
mani apturēja muiža un uzaicināja uz sarunu
man paziņoja ka viņiem esot informācija ka es anglijā pelnu naudu
un nodarbojos ar biznesu pretēji manas tūrista vīzas noteikumiem
un ka mani neielaidīs valstī
biju satriekts un uzreiz sapratu ka acīmredzot mans brālēns
nodevis mani lai iegūtu manu naudu
viņam bija garlaicīgs valsts darbs kas saistīts ar sociālo apdrošināšanu
un viņš vienmēr interesējās par manu kompāniju redzot manus lielos ienākumus

es visu sapratu un paziņoju ka man pieder tikai indijas kompānija
kura eksportē uz angliju apģērbus un ka mans brālēns importē
apģērbus kreditā un negrasās maksāt manai indijas kompānijai
un ka esmu ieradies lai saņemtu nenomaksātos parākus
muitas virsnieks informēja manam stāstam
bet parastās trīsmēnešu vīzas vietā izdeva man vīzu divām nedēļām

piezvanīju savam brālēnam tieši no lidostas
šķita ka viņš ir pārsteigts ka es tomēr esmu atgriezies londonā
sapatu ka viņš cenšas mani piekrāpt
uz lidostu viņš neatbrauca... teica ka viņa māte esot slimnīcā

un ka viņa māja esot slēgta un viņš tiksies ar mani pēc divām trim dienām
kad es atnācu pie viņa viņš paziņoja policijai ka esmu klaidonis
kurš vēlas ar varu iekļūt viņa mājā

es piezvanīju uz indiju un izdzirdēju ka viņš tur esot bijis tai nedēļā
kuru es pavadīju milānā
viņš noslēdzis līgumus lai turpinātu manu biznesu ar citiem piegādātājiem
bet kad es piezvanīju saviem pircējiem uz harvi nikolsu un selfridžu
tie teica ka viņiem ziņots ka esmu bijis tikai dizaineris
ka mans brālēns vadījis kompāniju un atlaidis mani no darba

atkal uz ielas

pazaudēju ar tādu darbu nopelnītos 35 000 dolārus zagļa un nelieša dēļ
es neko nevarēju izdarīt jo visa kompānija bija uz viņa vārda

atgriezos indijā mani draugi bija satriekti jo viņi visi zināja
cik daudz esmu strādājis lai īstenotu savu sapni par sanjasu
mani ražotāji kuriem es devu darbu gribēja atmaksāt man
un kaut kā palīdzēt... mani modeļi bija hīti
tolaik man bija labi lietišķie sakari londonā parīzē itālijā un
grieķijā milānā un ņujorkā

man vajadzēja atgūt viņu uzticēšanos
es kļuvi par brīvmākslinieku dizaineru un sāku saņemt honorāruas
un pēc pieciem mēnešiem mans galvenais eksportētājs nolēma dot man
kreditu 20 000 dolāru apgērbiem
es nevarēju braukt uz londonu... anglijas imigrācijas dienests bija modrs
pieprasījums pēc maniem vakartērpiem apmierināja manu brālēnu
viņš atstāja savu darbu un sāka vadīt manu kompāniju
tāpēc es nolēmu iziet uz lieliem ņujorkas un losandželosas tirgiem
kuri aizvestu mani tuvāk oregonai

indijā es izlasīju grāmatu vājprātīgā piezīmes
tā kļuva par manu mīļāko bhāgavana grāmatu
tā ir pārāka par visām pārējām jo tajā bhāgavans runā tikai pats ar sevi
nekādu klausītāju... tīra pašizteiksme un svētlaimes pārdzīvojumi
šo grāmatu es izlasīju vismaz desmit reizi
es nopirku uzreiz piecdesmit kopijas un izdalīju kā dāvanu saviem draugiem

tai pašā laikā es lasīju grāmatas kuras mīlēju
un sastādīju pilnu to grāmatu sarakstu
un devos uz pikadelli grāmatnīcu deli
šis sirmgalvis kļuva par vienu no maniem labākajiem draugiem
viņam patika savākt dižas grāmatas savā nelielajā veikaliņā konnoutā
viņš ļoti lepojās ar to ka viņa grāmatnīcā bija papildam grāmatu praktiski
par jebkuru tēmu
viņš apņēmās sagādāt man grāmatas no mana saraksta
atveda apmēram deviņdesmit grāmatu un es sāku kārtējo ceļojumu lasīšanā
mirdada grāmata dao de dzin krišnamurti ramana maharši
ramakrišna gurdžijevs ričards bahs hermanis hesse jēvs tolstojs pols repss

es braucu atpakaļ uz ameriku 1985 gada 25 oktobrī

krava ar apģērbiem 20 000 dolāru vērtībā tika saņemta amerikā muižā
kopā ar draugu es izstrādāju importa metodes
un vienlaicīgi sūtīju savus jaunākos modeļus iepriekšējai pārdošanai
ar savām zināšanām un kredītu apģērbiem
es pārdošu un atdošu naudu divos trīs mēnešos
katrs modelis tiks pārdots ar peļņu vairāk par 100 procentiem
tagad viss bija vienkārši... ir tikai jāstrādā un jāpārdod

es atceros to 1985 gada 29 oktobra rītu
man piezvanīja ap 9.30 no rīta
es gulēju savu radnieku mājā pasadenē blakus losandželosai
pamostos... ieslēdzu televizoru... skatos ziņas

bhāgavans arestēts

komūna iznīcināta

neticēdams savām acīm es ieslēdzu televizoru viesistabā
ziņās bhāgavans smaida kāpjot no lidmašīnas trapa rokudzelžos
viņam apkārt bruņojušies drošības dienesta aģenti

kas par velnu... tas ir kāds murgs

es satvēru galda lampu un metu pa televizoru
biju tādā niknumā ka spēju kādu nogalināt tai brīdī

kā viņi iedrošinās darīt ko tādu ar bhāgavanu
rokudzelži un ķēdes uz ķermeņa
šausmīgi
un pilnīgi nepieņemami
iekalt trauslu dievišķu būtņi

vai viņi zina ko dara
vai tad viņi neredz viņa dievišķo klātbūtni
ķēdes uz viņa
smalkajām rokām
bruņota apsardze

bhāgavans smaida
apstarots un gracioss
viņa seja ir pilnīgi mierīga
bet acīs dzīvas liesmiņas

pirmais kas notika torīt
es joprojām atceros to ainu

pasaule sajuka prātā

mana dzīve bija beigusies
tagad man nav kurp iet
nav oregonas
nav pakaļ skraidīšanas bhāgavanam
nav vajadzības nopelnīt
manā acupriekšā ir siena
un viņa tēls
ķēdēs un rokudzelžos

esmu pūķis kas spļauj uguni
dusmās uz tukšumu
kā izlaist šīs dusmas
prāts apmulsis
ko man darīt

esmu absolūtās dusmās
es aizveru acis
un dzirdu klusu balsi

viss ko vari man dot ir tava apgaismība

tavas dusmas var izmantot pozitīvi
aizdedz sveci no abiem galiem

esi totāls
ej iekšup

tava apgaismība ir mana vienīgā aizsardzība

es saņēmu skaidru un precīzu vēstījumu no bhāgavana

ej iekšpus... vienkārši ej iekšpus

es piezvanīju uz komūnu
naviens neko neatbild
teic ka viņi nezina kas būs
šķiet ka tās ir komūnas beigas

es gribēju aizbraukt no amerikā un atgriezties indijā
es ciest nevarēju amerikā un to ko tā izdarīja ar viņu
ar komūnu
ar maniem sanjasiniem kurus es mīlēju un godāju
viņu kopējās asinis sviedrus un izlietās asaras
lai radītu vislielāko dzīvā budas oāzi zemes virsū

viņi sagrāva miljonu meklētāju nākotni

es drāzos uz biznesa kvartālu pie saviem importētājiem
un norunāju par vienreizēju visas apgērbu partijas
pārdošanu par pašizmaksu man izdevās nolīdzsvarot
izdevumus ar peļņu samaksāt parādu indijas
kompānijai un aizbraukt no amerikā
lai visu pabeigtu un samaksātu naudu aizgāja divdesmit
piecas dienas rezultātā mums palika tikai 2000 dolāru

es atgriezos indijā ar smagu sirdi
fokusējies uz priekšā esošo uzdevumu
pilns uguns... pilns dumpības es esmu noteikti noskaņots realizēt savu iekšējo atreibību
virzīt savas dusmas... sadedzināt sevi no iekšpuses... lai šī uguns pilnībā aprij mani
varēju to izdarīt... apgaismība bija mana daba
tikai totāla un patiesa piepūle
es zināju un zināju kā... tagad ir pienācis laiks... vienkārši mirt

es nezinu kur sākt savu iekšējo lēcieni
domāju tas būs himalajos
varbūt ritritā pokre nepālā
aizgāju pie sava drauga hariša buddhradžu ceļojumu biroja īpašnieka
un sāku stāstīt par to kas noticis ar bhāgavanu un komūnu
par to ka grasos uzsākt dziļas meditācijas
un meklēju piemērotu vietu kalnos
un lūdzu viņu noformēt man biļeti uz katmandu

viņš nezin kāpēc piedāvāja man braukt uz āšramu pūnā... es biju pārsteigts
es biju dzirdējis ka āšrams ir slēgts pēc tam kad bhāgavans aizbrauca uz ameriku
viņš man iedeva pēdējo radžniš times numuru kurš tam bija blakus
un teica ka viņa draugs sardars gurudajals singhs vienmēr sūta viņam jaunākos numurus
āšrams pūnā bija atvērts tur dzīvoja divdesmit sanjasini... lieliski
tieši tas kas man vajadzīgs... klusa vieta kur notiek meditācijas
lūdzu harišam vienu biļeti turp uz pūnu

es biju kā nāvinieku kamerā ieslodzīts
absolūti nelokāms savā misijas apziņā
es gribēju būt totāls un fokusēts... nekādu tukšu draudzību
nekādu sarunu vienkārši meditēt un neko vairāk... pilna apstāšanās

es atstāju visu kas man piederēja... man ir tikai viena slēgta roba
absolūti līdzena... bez pogām... taisna un vienkārša
pāris bata čibiņu
es paņēmu avīzes bhāgavana fotogrāfiju ķēdēs un rokudzelžos
manu pašdarināto malu... viņa pēdas

es gribu lai mani nekas nenovērš sānis
būt vienkāršam dzīvot pieticīgi un fokusēti... atlikt vairs nedrīkst
man jāsasniedz apgaismība... vai nu to sasniegt vai mirt

es atkal ierodos āšramā pūnā pie bezvārtu vārtiem
es gluži vai pamirstu... tie ir vārti uz mana meistara templi
lai kad es ieietu pa šiem lieliskajiem vārtiem pats gaiss man visapkārt
mainās... tas paceļ augšup... es pārceļos uz citu pasauli
mistiskā bhāgavana pasaule... viņa svētais budas lauks

bezvārtu vārti... man atkal jautā kas esmu un kādēļ ieradies
cik dīvaini viņi sveic ļaudis... vienmēr ar aizdomām

mani nosūta uz tikšanos ar skarbo un bargo svami svabhavu
kurš nekavējoties sāk lasīt man lekciju par to kas man jāiemācās
dzīvot līdzsvarā... zorba buda... jautā cik man gadu
uz dzīvi... šī vieta ir tikai tiem kas strādā
darbs ir kalpošana un vienīgā iespēja man palikt šeit
citādi man šeit ieeja ir slēgta

saku ka esmu izlasījis vairāk par divsimt bhāgavana grāmatu
teicu ka gribu fokusēties tikai uz meditāciju un sēdēt klusumā
un ka strādāt es negribu... meditācija mans vienīgais darbs
viņš saskaitās uz mani un teica ka jūt ka es neesmu sapratis bhāgavana vēlmi
ka darbs ir kalpošana... ka meditācija bez darba ir vienkārši slinkums

viņš uzskatīja ka viņa pieeja ir vienīgā pareizā un paziņoja ka neesmu pieņemts
es teicu ka esmu finansiāli nodrošināts
un man atšķirībā no citiem nav vajadzīga dzīves vieta
ka es vienkārši pirkšu mēneša caurlaidi un maksāšu par ēdienu
atnākt un meditēt... bet vakarā aiziet... un dzīvot ārpus āšrama
tas noveda viņu niknumā viņš saprata ka mani nevar vadīt un kontrolēt
atšķirībā no citiem bezpalīdzīgiem indiešiem kuriem bija nepieciešams āšrama atbalsts

es pastāstīju viņam ka biju atbraucis uz pūnu 1981 un nevarēju saņemt ne malu
no bhāgavana ne oficiālu sanjasu
salicis rokas es skumji lūdzu viņam lūdzu dodiet man sanjasu
viņš atmaiga un pasmaidīja... bija priecīgs ka es beidzot piekāpos
un ka kādam ir vajadzīga viņa palīdzība

cik es viņu redzēju viņš vienmēr bija skarbs
bet es viņu mīlēju jo skaidri redzēju ka viņš ir patiess
un neviltoti mīlēja bhāgavanu viņš raizējās tikai par to
lai sanjasini ieiedami āšramā meditētu
un nevis vienkārši klīstu bez darba
un lai viņi nopietni izturētos pret viņa autoritāti

pēc vairākām dienām aktuāls kļuva jautājums par manu vārdu
svami svabhava jau bija sapratis ka es patiesi esmu nevainīgs maigs un vienkāršs
un ka mans vārds radžnišs man piestāv viņš nolēma dot man malu un
sanjasu svami radžnišs bharti
dažs labs sāka mani saukt radžnišs

jutu ka gaiss vēl bhāgavana pilns
āšrams vibrēja no viņa klātbūtnes un man tā atkal bija paradīze
tagad man nekas netraucēja
iet kur vēlos

vieta kur dzīvoja bhāgavans
svētie lao czi vārti uz mūžu iespiedušies manā sirdī
kad pieeju pie šiem vārtiem manī kaut kas pamirst

lao czi vārti bija neatvērti man tas bija gluži vai šoks
atceros ka ik reizi kad gāju tiem garām 1981
es sāku elpot klusāk un klusēdams nogaidīju un gāju iekšā
zemu noliekdamies sava meistara priekšā... un pat tagad
pati atmiņa par šiem vārtiem dāvā
man mieru... tās ir durvis uz manu templi

vārti ir atvērti... bet es neēju iekšā... tā ir pārāk svēta vieta
jūtu ka ieiešu pa šiem vārtiem tikai tad kad būšu to nopelnījis
es klusi paeju garām... šie vārti man kļuvuši par paūzi
par visdziļāko brīdi

līdz tam laikam es vienkārši lasīju un lasīju
un skraidīju pakaļ bhāgavanam... sapņoju par to dienu, kad viņu redzēšu
simtiem trīsām pārņemtu brīžu... dažas kundalini dienas... nekādas sēdēšanas
visgrūtākais bija sākt meditēt

es devos uz kaimiņu hoteli sunderban
nelaipns sargs teica ka tur esot slēgts un ka istabas neizdodot
es uzstāju ka gribu tikties ar īpašnieku un man ir vajadzīga istaba uz gadu
piebrauc mašīna... misters talera ieiet hotelī
es satiekos ar viņu un lūdzu man izdot istabu
viņš smejas un teic ka nekad nav saticis tādus kā es... jau tas vien
ka es vaicāju pēc istabas... viņš runā caur smiekliem ka šeit dzīvojot spoki
un ka es tiem būšot laba kompānija
un piekritt izdot man istabu par 1200 rūpijām mēnesī
saku ka man nekas nav vajadzīgs
vienkārši matracis uz grīdas... tukša istaba

skaists kopts dārzs... rožu krūmi
liela ērta slēgta veranda vērsta pret dārzu
āšrams blakus... esmu gatavs

tagad ir 1986 gada marts un man ir divdesmit četri gadi
un nav sarežģīti iedomāties to ka man sev jāizvirza kāds garīgs mērķis
sasniegumi un galējie termiņi
savai apgaismībai

dzirdēju ka bhāgavana apgaismības diena bijusi 21 martā
tas ir pārāk drīz manam iespējamam sasniegumam
lai tad tas notiek jūlijā
lieliska diena lai sniegtu bhāgavanam dāvanu
skolnieks var dot meistaram tikai savu apgaismību
es noteicu galējo termiņu... deviņdesmit dienas

visās bhāgavana grāmatās kuras esmu izlasījis
ir tik daudz visa visos virzienos... no kā gan man sākt
man ir jāatrod kāds vienkāršs un precīzs došanās punkts
pa kuru es varēšu iet un izmantot to kā progresu mērauklu

es visu izstrādāju domās
ciets ķermenis... šķidrums... gāze... trīs stadijas ceļā uz apgaismību

pirmo mēnesi drebēt un izšķīdināt cieta pamatu
otrajā mēnesī plūst ar upi un kļūt šķīdram
trešajā mēnesī noslikt neredzamajā un izgarot

vienkārši... nav jā sarežģīti... seko šai metodei
vēro progresu ik dienas... bet ja nekas nenotiek... padari metodi intensīvāku

es nekad neesmu varējis piecelties no rītiem... vienmēr 1 vai 2 dienā
es jutu ka tas ir normāli... es varēju kompensēt
to ar vēlām nakts meditācijām un nekad negāju gulēt agrāk par 3 nakti

acīmredzot dinamiskā meditācija nav priekš manis
tas ir atļauts man taču jau tā ir tik trausls ķermenis
un vispār nav jau tāda stingra pamata kurš būtu jāsapurina
tā ka es katru dienu meditēju kundalini totāli un nopietni

es sāku kundalini
kratos... tik totāli ka drebināšanās notiek pati no sevis
mūzika virza ķermeni ātrā ritmā... esmu izmircis no sviedriem
dejoju... nevaru pakustināt pēdas
augšējā ķermeņa daļa šūpojas kā augsts bambuks... kaut kas velk mani augšup
sēžu... manu kroni caurdur adatas
to velk uz augšu ar milzu spēku kas izstaipa man kaklu
guļu... pilnīgi nekustīgi... zaudēju samaņu... neko neatceros
tikai zvaniņa skaņas... es atgriežos

sāku sēdēt klusumā
drīz saprotu ka sēdēt nekustīgi ir ļoti sarežģīti
drīzāk ne jau prātam... vienkārši ķermenis stipri sāp un nemierā
nesakārtots un ļoti sāpīgs
nekad agrāk neesmu sēdējis sakrustotām kājām... absolūti neērti

es pat nevaru mierīgi sēdēt
ik desmit minūtes atveru acis... ir ļoti sarežģīti pat sēdēt
laiks vienkārši stāv uz vietas... pat desmit minūtes ir pārāk daudz
ķermenis sāp grib celties un pakustēties

kā gan es sasniegšu apgaismību
cik muļķīgi es jutos ar savu mērķi deviņdesmit dienas

atveru acis... bhāgavans raugās uz mani no fotogrāfijas... viņš ir ķēdēs
dusmas atkal atgriežas manī... dusmās uz sevi aizveru acis
es vienkārši esmu vājš un bez gribas...
pat sēdēt nevaru nikni saku ķermenim aizveries un pierodi pie sāpēm
cita ceļa nav... vienkārši nav izvēles
vienkārši ignorē sāpes... disciplinē sevi... ja tā dēļ ir jāmirst tad mirsti
milzīga cīņa ar prātu un ķermeni
ik reize beidzas ar sakāvi
atveru acis un redzu bhāgavanu ķēdēs
ir nepanesami redzēt šo skatu
aizveru acis un turpinu iegrimt sevī dziļāk... dziļāk... dziļāk... dziļāk

divdesmit dienas šķiet... tikai kundalini meditācija
pārējā laikā intensīva sēdēšana... sāku mērīt laiku ar sēdēšanu
drīz stunda šķiet ir par maz... pēc tam trīs stundas... tad sešas
lielisks laika sprīdis

tagad es sāku izjust zināmu kontroli pār savu ķermeni
un jūtu sasniegumus... kādu iekšēju spēku
gribu kas valda pār ķermeni

es sāku apzināti eksperimentēt un novirzīt savu sēdēšanu
ko gan patiesībā nozīmē šis iekšā
vienkārši sēdēt aizvērtām acīm un just sava ķermeņa iekšpusi
un sajūst kā tas mani satver no iekšpuses
vai iekšā tas ir kundalini stabs mugurkaulā
vai iekšā dziļi blakus nabai
vai ir jāienirst iekšā aizmūrētu elpu
vai ir jāizmanto elpošana lai virzītu un stimulētu iegrimšanu iekšā
daudz jautājumu... ej iekšā... kur iekšā

šie jautājumi vajā mani un es stundām eksperimentēju ik nakti
ar dažādiem noteikumiem... tas ir tik aizraujoši un intensīvi
man patīk ikviens šo iegrimšanu mirklis
ir skaidrs ka iekšā ir cits visums
un tas ir daudz dziļāks un plašāks
lai iekļūtu iekšā un izpētītu visiespējamākos slāņus ir nepieciešams dižs pētnieks
visas šīs iekšējās pieredzes daudzveida perspektīvas
kāds prieks... tīrs prieks... tas kļūst interesanti un laiks vienkārši lido
iespējams esmu nolidojis lielu daudzumu jaunu kārtu... noslēpums padziļinās
es vairs nemeklēju rezultātus... ceļojums ir pārņēmis mani

mana vienkāršā metode strādā
kundalini drebināšanās... sadrebināt cieta ķermeni
pēc tam nekustīgi sēdēt trīs stundas vakarā
tagad es sāku ar nepacietību gaidīt ik dienu nakts sēdēšanu kad mani neviens netraucē
no 9 līdz 3 naktī... sešas stundas naktī... ik dienu deviņas stundas sēdēšanas

man kļūst skaidrs ka budas lauks kaut kādā veidā ir aktivizējies un
pamodina iekšējo snaudošo telpu kuru es sajutu
vēl bērnībā kad mācījos skolā kalnos
viss manī iekšā kļuvis dzīvs
un es tam sniedzu pilnu uzticēšanos un atbalstu

šais dienās un naktīs ik dienas intensīva sēdēšana pa deviņām stundām
es sāku apzināties ka ik nakti es noguļu pa vienpadsmit stundām
man jāizmanto miega laiks lai meditācija būtu pastāvīga
es sāku praktizēties iemigt pakāpeniski noliecoties
it kā sēdēšana turpinātos... katru nakti es guļu tādā pozā
un drīz sāku mosties no spēcīga grūdiņa un
sajust plašu enerģijas ezeru sev apkārt

esmu guvis zināmas virzības un kontroles sajūtas par sēdēšanu
jūtu cietā daļa ir beigusies

esmu kļuvis plūstošāks un šķidrāks... manas dienas ir izmainījušās
es atkal sāku eksperimentēt ar iešanu kā agrāk
iešana kļūst daudz lēnāka... vieglāka un plūstošāka
sāk atgriezties pārdzīvojumi kuri bija bērnībā
biežāk atnāk agrākie bezsvara iešanas pārdzīvojumi
kamēr iešana nesāk likties kā plūstoša slīdēšana
tagad sanjasini āšramā sākuši mani pamanīt
agrāk es sēdēju viņu skatienam nerasniedzams
bet tagad es katru dienu staigāju aiz buddha grove halles... visi uz mani skatās
īpaši svami svabhava... vienmēr mani pārbauda
es radu viņam problēmas cilvēki sāk runāt
ka es esju gluži kā bhāgavans
ka mani sauc radžnišs kā bhāgavanu
ka es viņiem atgādinot bhāgavanu
viņam tas ir trauksmes signāls

es klusēju... es ne ar vienu nesarunājos un viņi uzskata ka esmu mēms
es neklausos citos un viņi uzskata ka esmu kurls... burtiski
drīz vien viņi izlēma ka esmu pārāk augstprātīgs
dažs uzskata ka izliekos apgaismots... svētulis

esmu pavisam pārņemts un nepievēršu uzmanību
dienas un nakts ir pārāk īsas... esmu dziļi iegrimis šajā eksperimentā
no katras dienas pavadīens ved mani uz nākamo
man ir jāiet pa šo taku kura padziļinās un nogriežas manā priekšā

es jutu ka mani kāds ved... un ka neesmu vientuļš
man ir pavadonis kurš ir virs manis... es jūtu klātbūtni
mans ķermenis iet bez iešanas... kaut kas to nes
tas kustas bez mazākās piepūles no manas puses... slīdēšana sākusies
esmu kļuvis par vertikālu gaismu... tā virza ķermeni
pārdzīvoju bezķermeniskumu

atceros kādus pārdzīvojumus no lēnās iešanas
es varētu runāt par šiem pārdzīvojumiem tūkstoš lappusēs

ēju un jūtu kā viss mans ķermenis virzās no kājām līdz galvai
es fokusējos uz zemi sev priekšā
pilnīgi esmu centrējies uz zemi
ar parastām iešanas kustībām

kad palēninās ķermenis palēninās elpošana
spēkā stājas jauna iekšējā elpošana
tā ir vēsa aromātiska un salda
tā velk manu galvu augšup un es pārstāju domāt
tikai es un mani solī
nekādu domu
tikai tukša telpa

manu galvu caururbj adatas
tas ir sāpīgi un vienlaikus skurbinoši

mani tas reibina
gaiss kļūst biezs
rodas jauna siltuma izjūta
un no visām pusēm mani kaut kas tur

mani izsauc svami svabhava
viņš saka man lai es kļūstu normāls un netēloju no sevis svēto
un ka viņš ciest nevar ka es izliekos apgaismots
imitējot bhāgavanu... atmest savu ego... pārtraukt nodarboties ar vipasanu
ka es jūku prātā vai arī drīz sajukšu
lai sāku staigāt pa āšramu kā visi pārējie... vienkārši lai esmu normāls

es sajutu viņa vērīgo skatienu ik dienu
kad pastaigājos aiz buddhas grove halles
iespējams viņš mani nesaprata viņu maldināja sanjasini krišnas nama birojā
narendra bija viltīgs un aprēķinātājs
maitreija turējās malā no āšrama politikas un klusēja
pret mani veidojās milzu opozīcija

tagad es katru dienu staigāju pa divām trim stundām aiz buddhas grove
vieglis pacēlums... maiga nolaišanās... ideāls ceļš

es jūtu ka manu ķermeni it kā caurdur milzīgs stabs
un tai laikā sāku izjust
apli kas peld virs manis
milzu riņķi kas šūpojas virs manis vējā

augstais stabs it kā viļņo manu ķermeni lejup
manas kājas turpina dīvainās kustības
es nejūtu pēdas uz zemes
tikai sajūta ka karājos virs zemes

abas pēdas kļuvušas vienotas
labā virza kreiso bet kreisā virza labo

šajā dīvainajā lēnajā virzībā
tomēr ir līdzsvarota lēna ritmiska kustība
ir jāseko tās tempam

augsts un tievs stabs šūpo ejošo ķermeni lejup
milzu aplis, kurš karājas augšā līdzsvaro kustību atpakaļ uz priekšu

man ir jāiet ļoti lēni citādi aplis zaudē līdzsvaru
stabs zaudē ritmu un man ir jāapstājas

drīz seko neizbēgamais izsaukums uz biroju no svami svabhavas
viņš ieteic man izbeigt iet lēni un saka ka bhāgavans neļauj
veikt vipasanu bez dinamiskās meditācijas un darba kā kalpošanu
tas saņem cilvēku bet es jūkot prātā... man esot jābūt piesardzīgākam
vai arī mani drīz padzīs manis paša labā
viņš iedeva man sanjasu un viņa pienākums ir darīt man zināmu par manu ego

es pajautāju viņam kas vispār man ir devis sanjasu
teikdams ka ja viņš ir bijis klāt pie sanjasas nodošanas
tad tas ir viņa ego... ka sanjasas nodošanas laikā cilvēks
līdzīgi dobam bambukam ir tīrs un tukšs
un ka tikai bhāgavans var dot man sanjasu
es atguvu savu malu
un mani izdzina no āšrama

es turpināju iedziļināties savās pieredzēs ar iešanu
tagad es sāku staigāt viesnīcas dārzā naktīs
lai pastiprinātu pārdzīvojumus es gāju aizsietām acīm

manu kroni caururbj adata un spēcīgi velk uz augšu
mana gaita ieguvusi pilnīgu ritmu... nevainojams līdzsvars
it kā es ietu pa virvi kas novilkta pa debesīm
nevainojams līdzsvars... nav baiļu nokrist pa labi vai pa kreisi
tīra grācija... tīra harmonija... pilns prieks un ekstāze
vienkārši lēni iet soli pa solim... sasniedzot orgasmisku augstumu

visa kustība ap mani kļūst palēnināta
it kā es būtu sapnī
gaiss apstājas... mana elpa
pamirst

un viss apkārt sastingst
man priekšā atvērusies milzu bedre
ja pavirzīšos uz priekšu iekritīšu šai dziļajā caurumā

es apstājos un pilnībā pamirstu
zemē zem manis veras dziļa jo dziļa bedre
es nevaru skatīties lejup... mani velk tajā iekšā
sastindzis es stāvu šokā... joprojām tumsā
šķiet paiet mūžība
un piepeši gaismas zibsnis
viss visapkārt laistās
miljoniem gaismas dzirksteļu

vai es krītu tunelī
vai paceļos debesīs
augsts tunelis gaismas stabs velk mani augšup
es jūtu ka manas kājas paceļas no zemes
smaguma spēks ir atstājis manu ķermeni

drīz man sākas dīvaini pārdzīvojumi
aplis kurš riņķoja virs manis
šķiet kļūst arvien lielāks un lielāks stabs jūtams stiprāk
tas ir vairāk iesakņots zemē
es saprotu ka nekustīgumu kurā es gāžos rada
atspoguļojošais ezers... nekas cits kā spogulis virs manis
kurš raugās uz mani no augšas
es sāku redzēt gaismas aplis kas karājas virs ļaudīm
kaut kādu zilgmi kas nāk no dažiem

es lasīju ka bhāgavans vairākkārt teicis
ejiet savas būtības centrā
es no jauna sāku savus iekšējos meklējumus

kur ir būtības centrs
tas ir vertikālais centrs... tas ir nabas centrs
šis centrs ir kroņa virsotne
es cenšos ienirt ikvienā no šiem iekšējiem ceļiem
ieskatīties dziļi iekšā un ieraudzīt centru par katru cenu

pilnīgi apjucis ja kundalini īstenojas
kā augsts vertikāls gaismas stabs... tad tas arī ir centrs
vai arī centrs ir aplis kas peld virs manis
bet es vienmēr esmu uzskatījis ka centrs ir naba

es prātoju ja neesmu ķermenis
ne prāts... ne emocijas
es vienkārši esmu bezkaislīgs liecinieks
iespējams ka centrs izvietojies ne ķermenī
un ir punkts kas liecina par to

es prātoju
ja centrs ir apļa daļa
tad tai ir jābūt sfērai
un vēl vairāk centram
ir jānozīmē pašu sfēras centru

maniem iešanas mēģinājumiem bija divējāda daba
augsts vertikāls gaismas stabs
un milzīgs aplis kurš veļas un peld virs manis
es dziļi iedziļinos šai jautājumā
gan viens gan otrs šķiet pareizs
vertikālais un sfēriskais
bet kurš no tiem

drīz es sāku eksperimentēt ar sfēru kā centru
tas šķita pareizāk ja jau runa ir par bezkaislīgu vērotāju
kurš nav saistīts ar jūtīgiem ķermenprāta pārdzīvojumiem
un ar šo jauno metodi es sāku raudzīties uz sevi no putna lidojuma augstuma
ar attālinātu perspektīvu
un apkārtējie sāka pamanīt ka man ir tukša
un bezkaislīga sejas izteiksme...
tā šķiet mirusi un nedzīva

vēl bez šī mirušā skatiena
es sāku eksperimentēt ar tumsu un nakts dūmaku
mani kā magnēts vilka iegrimt tumšajā naktī
es noslēdzu istabu tā ka tajā kļuva tik tumšs kā darvas mucā
man patika melnais
atceros kā caurām naktīm lūkojos tumsā
šķita ka atmosfērā ir pārāk daudz gaismas
un es nevarēju iet dziļāk tumsā
tāpēc es nolēmu izmantot apsēju un sēdēt naktīs

tas kļuva man arvien
intensīvāks un satraucošāks... šis piedzīvojums uzbudināja
tas mani vilka dziļāk

sēžot naktī ar aizsietām acīm es sāku redzēt kā atveras jaunas durvis
un sāku saprast ka mans iekšējais ķermenis nebija tumšs
tas bija piepildīts ziliem zibšņiem dzīviem un plūstošiem
un bija aizsargāts un iekļauts ar dziļu tumsu
kura pēc savas dabas bija samtaina un maiga
un jo vairāk es iegrimu tajā jo vairāk izjutu kā mani pārņem miers
zilganā gaisma manī kļūst blīva un dzīva
es zināju ka tuvojies kaut kam kas ir kā gaismas zibsnis

pagāja divi mēneši
es nosūtīju svami svabhavam atvainošanās vēstulīti caur kādu sanjasinu
viņa atbilde bija lieliska viņš ar smaidu aicināja mani atpakaļ
un redzēdams viņa gaišo pusi un silto attieksmi
es kopš tā laika iemīlēju viņu
es jutu ka man nebija taisnība atdodot savu sanjasu un malu
un ar atvainošanos palūdzu malu atpakaļ
bet tagad jau svami narendra bija neapmierināts ar mani un pārliecināja
svami svabhavu ka man ir jāpieņem jauna akam bharti sanjasa
vienkārši lai tā man būtu mācība un piespiestu mani atmet mana radžnišs vārda ego

man nebija ego attiecībā uz vārdu radžnišs
un es ar visu sirdi bez ierunām pieņēmu
jebkuru man izvēlēto vārdu
tā es kļuva svami akam bharti
bet visi vienkārši sauca mani par radžnišu

tagad bija jūlijs un tuvojās mans pēdējais termiņš
man bija jāpanāk apgaismība līdz meistara dzimšanas dienai
tikai vēl ap divdesmit dienu

mana ikdienas darbošanās piedzīvoja milzīgas izmaiņas
ik soli es veicu apzināti
ikvienu rokas kustību es izdarīju apzinoši... stāvēju un sēdēju ar modrību
un vēroju ik mazāko žestu un ķermeņa kustību
un kļuva pazīstams kā lēnu kustību cilvēks
tas kurš iet lēni
no manas puses tas bija vienkārši un bez piepūles
tas mani uzbudināja un reibināja
ikviena brīža vērošana atnesa prieku... deva tīru grāciju
un pati grācijas pieredze bija satriecoša
velte... tā kļuva par manas ikdienišķās dzīves daļu... meditativitāti

mana intensivitāte pieauga
es biju gluži vai neprātīgs savos centienos
es pārmetu sev ka neēju pietiekami dziļi
es meditēju tikai deviņas stundas dienā
plus miega laiks naktīs... deviņpadsmit stundu
piecas stundas es tērēju nenožīmīgām lietām
tāpēc es uzrakstīju uz papīra ka man jāmeditē divpadsmit stundas
jāguļ deviņas stundas divas stundas rīta dušai un tējai un viena stunda brokastīm

man jāklauvē pie vēl vairāk durvīm
jāeksperimentē ar lielu daudzumu metožu kuras nebija pierastas manam prātam

es pievienoju vēl vienu dimensiju savai nakts meditācijai
katru vakaru es gāju gulēt it kā būtu miris
stiprāk un stiprāk es iedomājos ka esmu miris
un ka manu ķermeni aiznes sadedzināšanai

mans sapnis kļuva virspusējāks un visbiežāk es sajutu ka esmu nomodā
tāpēc es nolēmu ka nav vajadzības gulēt
es biju absolūti mundrs un atpūties un nolēmu ka man jāiekļūst dziļāk

es apzinājos ka sakrājušies daudzi pārdzīvojumu slāņi
kaut kas līdzīgs daudzņēmā kolektīvajai izpratnei
tagad tas ir izveidojies kā liels atklājums
tās bija netveramas jūtas
bet es biju pārliecināts ka dzirdu savu iekšējo balsi
kas pārliecina mani ka esmu tuvu
kaut kam

desmit dienu līdz galējam termiņam

es nolemju septiņas dienas sēdēt absolūtā klusumā un bez kustībām

hotelī sunderban ir neliels iekšējais pagalmiņš ar mazu citrona koku
tā bija ideāla vieta lai sēdētu un būtu nemanāms
absolūti nekādu traucējumu

es sāku savu fināla septiņdienu iegrimšanu
absolūti izlēmīgs un vēl vairāk fokusēts

viss sākās no šī septiņdienu ultimāta

mans ķermenis sāka ļoti ļoti stipri sakarst... man bija stiprs karstums
un es pastāvīgi svīdu... miegā es vaidēju aiz karstuma
nākamajā dienā ķermenis kļuva auksts kā ledus
tas drebēja... es klaudzināju zobus
tas viss bija dīvaini
vienu dienu stiprs karstums... otrā dienā spēcīgs aukstums
varbūt esmu pārcenties
un es atslābu un pārstāju pūlēties citādi es būtu saslimis

kaut kas manā ķermenī vairs nebija kārtībā
es skaidri sāku redzēt sev visapkārt miglu
vēsu un uzsūcošu... kā klusējošu pavadoni

mana intensivitāte un fokuss padarīja manu ķermeni un prātu paklausīgus
atbalstīja jebkuru manu vēlmi
es biju atbrīvojis džinu no pudeles

sēdēt nekustīgi... vienkārši sēdēt nekustīgi
es sāku apzināties ka gaiss ārā nebija tukšs
tas bija enerģijas pilns kas mācās man virsū un grasījās aprīt
iespējams ja satiksies...
iekšējam un ārējam ir jābūt vienotam

un es kļuva absolūti nekustīgs
fokusējot uz nekustīgumu
ieelpoju... un izelpoju
esmu sācis centrēt uzmanību tikai uz starplaikiem
starplaiks pēc ieelpas... starplaiks pēc izelpas
starplaiks bija mans jaunais fokuss

sāk nākt brīži kad es aizmirstu ieelpot un izelpot
starplaikos ir ilgas pauzes
un piepeša sajūta ka es kaut kur krītu
vienkārši ieplūstu kaut kādā tunelī
bija neiedomājami baisi kad apzinājos to pirmo reizi
es biju ļoti sarežģītā fokusa punktā starplaikā starp ieelpām
vairākas reizes es atslēdzos baidīdamies pārstāt elpot
es dzirdēju tuneļa skaņu it kā tiktu iesūkts vakuumā
tas bija baigi bet vienlaikus arī ļoti aizraujoši

kad mans nekustīgums kļuva arvien sažņaugtāks
es sāku eksperimentēt arī ar nekustīguma paplašināšanu

sāka rasties jauni pārdzīvojumi

mans ķermenis sāka smaržot pēc jasmīniem
aromāts bija tik nepārvarams ka tas mani reibināja
un mani plakstiņi kļuva arvien smagāki un smagāki
reibums ir neiedomājami smags un biezs
es virzījos transveida stāvoklī
mani ieskāva smagnējs miegs

es zaudēju prāta skaidrumu pār ikdienas darbību
šis skurbums bija vienkārši visaptverošs
es biju svētlaiimes un atbrīvošanās virsotnē
vairs nekādas ikdienas rosības
vienkārši iet šajā transā un ļaut tam gūt virsroku

Ļoti dīvaina kļuva skaņas izjūta
it kā skaņa nāktu no visurienes
un es sēdēju tās vidū... kā vilņu aplī kas sadalās riņķojot... ap mani
jo vairāk es to pārdzīvoju jo vairāk apzinājos savus klusuma periodus

tie kļuva apdullinoši... ņirbu vilnīši man apkārt
klusuma periodi padziļinās
es tiku ievilkts dunoņā tā bija man galvā
tā zumēja man galvā kā miljons bišu
dažreiz tā bija pārāk skaļa... nezturami
bet es to nevarēju kontrolēt

mana pieskaršanās sāka paplašināties
akmeni uz kura es sēdēju es sajutu gandrīz kā putnu spalvas
es jutu ka manas rokas ir dzīvas un pieskaras kā pūkas

tagad es visu laiku raugos augšup
punkts starp uzacīm bija hipnotiska vieta
urbjošs spēks spieda uz to un savilka manu pieri kā skrūvspilēs
es nevarēju skatīties lejup
manas acis vienmēr skatās debesīs
it kā gaidot ka kaut kas manā priekšā parādīsies

lai gan manas iekšējās sajūtas sāka plesties ārpus
es jutu ka tās virzās arī iekšpus... absorbēšana
iekšējā ar ārējo un ārējā ar iekšējo
jutīgums pieauga... sienu vairs nebija
es gaisu

mans ķermenis sāka plesties un sarauties kā gaisa balons
es izjutu gaisa plūsmas kas saplūst ar mani

no nekuriens un no visurienes
no debesīm, zemes, zāles, kokiem, akmeņiem, gaisa
viss kļūst apgarots un viss sāk ieplūst manī
mans ķermenis izgaiss
es kļuvu absolūti caurejams un viegli ievainojams

manā priekšā sāka atvērties slānis aiz slāņa
es centos tikt galā ar šiem pārdzīvojumiem un tos kontrolēt
liels daudzums pārdzīvojumu ieplūst manī

man vajag uz tualeti... es jūtu stipru zarnu vājumu
viss izšļāc no manis
šķiet ķermenis kaut kam gatavojas

ikviena mana ķermeņa pora sāk kaut ko izdalīt
tas ir biezs kā medus un nāk no visas manas ādas
āda kļūst lipīga... miesa šķiet maiga kā jaunpiedzimušajam

es pārdzīvoju milzīgu kundalīni atvēršanos
strauja vertikālās kustības plūsma pretī debesīm
pēkšņi mana galva sāk izjust spiedienu... piepeši spiediens no augšas
spiediens galvaskausa iekšpusē sagādā stipras sāpes
es sāku pie sevis raudāt
gribu lai tas viss beigtos
visa tā ir pārāk daudz... kāds lūdzu apturiet to... es uzsprāgstu

sākas lietus
mana elpošana kļūst stiprāka un atvērtāka
mans ķermenis elpo ar visām porām
es kļūstu par pašu elpošanu

atradu lietussargu... bet tas neturas man virs galvas
tas stipri liecas pa labi
es atkal cenšos nolikt to vertikāli... tas liecas pa kreisi
es nevaru turēt lietussargu tieši virs sevis
es to nolaižu lejā... līst
apbrīnojami es redzu kā lietus sadalās virs manis... tas netrāpa man
vertikālās plūsmas spēks sadala lietussgāzi
es eju it kā apburts miegā

koki un augi kļuvuši neparasti spilgti
gaiss piepildīts ar gaismu un mirdz
krāsas dejo kā varavīksnes ar lietus lāsēm
viss ko redzu kļūst arvien arvien spilgtāks
ikvienā virzienā izplūst daudzējādas krāsas
ik brīdis ir dzīvs izmaiņu jaunumā
bet manai jutīgajai uztverei tas ir pārlietu
plūsma ir pārāk liela
visa tā bija pārāk daudz... pārāk negaidīti

pirmo reizi es pamanu virs sevis kaut kā liela un melna kontūras
patiesībā es ļoti nobijos

es traucos uz āšramu lai gūtu atbalstu
un sāku lūgt svami svabadu lai viņš man atļauj palikt iekšā uz dažām dienām

āšrams gatavojās jūlija svinēšanai
atbraukušie varēja apmaksāt uzturēšanos āšramā
mans lūgums netika apmierināts
viņi atbildēja ka vienmēr ir mani brīdinājuši ka es sajukšu prātā
ka es nekad nevienu neesmu klausījis
un tagad man jātiek galā pašam

ēju pie svami maitreijas viņš tikai smaida un saka
ka nezina ko lai dara un iesaka man pajautāt to svami narendram
svami narendra redz kādā stāvoklī esmu
viņš negrib ar mani pīties bet maigi un mīloši iesaka
lai es piesedzu galvu un ēdu lai saņemtos
es pateicos viņam un sekoju viņa padomam

pēdējās dienas neesmu ēdis
un āšrama ēdiens nolaiž mani uz zemes
es apsedzu galvu ar lakatu
sanjasini kaut kā dīvaini uz mani skatās
manas acis izskatās ļoti neparasti kā reibumā
tās pievelk visus, kas uz mani raugās
mana trešā acs aktivizējas
viens sanjasins iet man pakaļ un jautā vai viņš var
kaut ko darīt manā labā kaut ko man atnest... lūdzu kaut ko
viņš nespēj atraut skatienu... viņš ir transā... mana telpa viņu ievēl
es mīloši cenšos atbrīvot viņu no šī sakara
ļaudis skatās ar kādu labvēlību viņš staigā man pakaļ
tie sāk sačukstēties

es jūtu ka tagad varu atgriezties uz sunderbanā
ceļš ir tumšs... es vairs nejūtu zemi
es soļoju tumšajos nebūtības caurumos
man vienkārši ir jāsaglabā līdzsvars
jūtu kā sabrūk kreisā puse... sabrūk labā
mani ved augsts vertikāls gaismas stars atvērtā tunelī
kundalini ir apgriezies un
es sajūtu kā plešos simt metros debesīs
augstāk par āšrama kokiem

tagad liekas neviens neapturēs šos pārdzīvojumus

es nevaru pat ieiet hotelī... ieejot gaitenī es jūtos salauzts

un jūtu visu koridoru

jūtu pat atvērtu logu no attāluma

mans ķermenis peld tieši gaitenā centrā

pavērš pa kreisi tieši pagriezienā... viss pats no sevis

es apzinos ka kāds spēks centrē mani

ka es pārdzīvoju kādu jaunu piepildījumu

ja es virzu labo roku kreisā harmoniski seko tai

labā kāja virza kreiso

ikviena kustība augšup ir balansēta ar kustību lejup

kustība uz priekšu ar kustību atpakaļ

es esmu tīra pilnība

tīra grācija kustībā

grācijai ir radusies jauna dievišķa atklāsme

dažbrīd manā apsegtajā galvā jūtama durstīšana

bet ēdiens atnes jaunu enerģijas uzvirmojumu

galva naktīs pušu sprāgst

nakts cīņa ir bezgalīga

atceros bija ap astoņiem vakarā

vienā dimensijā esmu absolūtā svētlaimē

bet citā gluži panikā

tik daudz visa kā notiek... es nevaru ieiet hotelī

šodien es būšu iekšējā pagalmiņā zem citrona koka

noguris un bez spēka no visām šīm negaidītajām pārmaiņām
es sēžu zem koka un raugos augšup
noslēpumainais melnais caurums kurš peldēja virs manis
tagad karājas dažu pēdu attālumā

jasmīnu smarža mani pārņem
esmu pilnīgi bezspēcīgs no visa tā

jūtu kā melnais apņem mani

un es krītu krītu krītu

bezgalīgi krītu

melnajā caurumā

melnajā caurumā

tas droši vien ilga daudzas stundas
bet drīz vien es pamostos
redzu
no iekšienes
esmu kaut kur iekritis

kritiens joprojām turpinās
bet mīksti un atslābināti
it kā maiga pūciņa kas lido
pa tuneli

redzu jaunu visumu
viss ir gaisma
vertikālo pārdzīvojumu līnijas caurdur mani
es jaušu kā manā priekšā aizlido manas iepriekšējās dzīves
acumirkļi
dažās sekundēs
kaut kādā veidā es visu redzu un atceros
blīvi un spilgti
viss kļūst sešdimensiju

es redzu pieskaros jūtu pārdzīvoju visu vienlaikus
viss ir dzīvs it kā tā būtu reālā pasaule
bet reālā dzīve – tikai iztēle
redzu savu dzīvi ar budu
redzu es biju tibetas lama
vīzijas iet garām šim visu redzošajam skatienam

vēroju kā mans ķermenis pārdzīvo šīs izjūtas
virzās un maigi atbrīvojas
šajos pārdzīvojumos

es skatos kā mans ķermenis dveš un maigi virzās iekšpus
muskulī atslābst
raisoties vaļā no saiknēm ar visām šīm dzīvēm

šie tēli turpinās bezgalīgi
dzīves dzīvnieki
pēdējais ko es atceros
esmu zivs un peldu

okeānā

šķiet ir pagājusi mūžība

es nezinu cik ilgi tas turpinās
melnajā caurumā man nav laika izjūtas

melnajā caurumā esmu bez apziņas
sāku apzināties plašo klātbūtni kas karājas virs manis

tā ir tikko nolaidusies un aprijusi mani
kaut kādā veidā es zinu ka mani apmeklē
kāds ko esmu pazinis agrāk

es dzirdu un atpazīstu maigu un mīļu balsi
no savas iepriekšējās dzīves

žilbinoša vizoša esība

gautama buda
ir nolaidies

es guļu nevarīgs un bez apziņas
vienkārši bezpalīdzīgs un bezapzinīgs

vienkārši vērojot no iekšas
viņa labvēlību pret mani
un manai lielajai atnākšanai

viņa svētība un vēlme turpināt darbu cilvēces labā
es izjutu un dzirdēju viņa vārdus
atgriešanos šai pasaulē
viņa vārdi ir lielā solījuma pilni
tā izpildes apsolījums

es jūtu ka mani paceļ debesīs
ar katru viņa sirds izpausmi
viņa esības pilnīgumu
viņa klātbūtnes spēku
viņa solījumu cilvēcei

apsolītā budas atgriešanās
pēc 2500 gadiem
es biju viņa izvēlētais starpnieks
man jāklūst pazīstamam ar vārdu
maitreja
draugs

notika gaismas saplūšana
es izjutu kā no iekšpuses mainās mans fiziskais ķermenis

mans rumpis kļūst platāks... blīvāks
mani žokļi paplašinās... manas rokas izplešas
mani pirksti sakļaujas jaunā veidā kā mudra
izplešas manas pēdas
mans ķermenis ir sagrābts

es joprojām daļēji esmu komā
notiek ķirurģiska operācija dziļos līmeņos
dziļā skurbumā
esmu absolūtā
svētlaimē... svētlaimē... svētlaimē

mani pamodina milzīgs gaismas zibsnis
it kā saule būtu ielaidusies man galvā
man nav galvaskausa
es redzu caur savas galvas pakausi
nepanesami spilgtu gaismu
tā ieplūst manā galvā
esmu apžilbis
pilnīgi apžilbis

es nevaru atvērt acis
tās ir smagas kā akmeņi
es nevaru pakustināt ķermeni
man pilnīgi nav spēka
bezpēcīgi guļu zem koka
bet esmu atmodināts

no lielāka attāluma es redzu māju jumtus āšrama kokus
es redzu kā mans ķermenis guļ zem citrona koka iekšējā pagalmiņā
kāds lūdzu pienāciet un palīdziet man pacelties
esmu kā akmens... smags kā akmens... nespēju pacelt savu ķermeni

es gribu piecelties
un ar šo vēlmi mani baisi iesūc manā ķermenī
un es jūtu sāpi un smagumu kā pēc ķirurģiskas operācijas

es maz atceros no tā kas notika tonakt
vienīgās atmiņas krišana melnajā caurumā
un atmiņas par zivi okeānā

atklāju ka nepazīstu sevi
nepazīstu savu ķermeni un pārmaiņas tajā
es eju citādi... es stāvu citādi... manas rokas ir izmainījušās
izmainījusies un kļuvusi lielāka mana seja
es jūtos citādi gan iekšā gan ārpusē
kas gan esmu

tikko es apsēžos un ieņemu vertikālu stāvokli
mani aprij milzīgs ūdenskritums
un gaisma sāk uzsūkt mani

o nē... atkal tikai ne to... man jau pietiek
es izjūtu kā no jauna atveras augsts vertikāls gaismas stabs
jūtu kā stiprs vilnis izplūst no manis
es no jauna esmu ierauts iekšpus
esmu pamats krītu lejup

es grimstu grimstu iekšpus
un drīz vien es pazīstu to punktu pie kura biju pienācis pagājušajā naktī
es raugos uz tuneļa apaļo ķermeni
kura galā ir spilgta gaisma
es atkal esmu iekšā aiz savas nabas
tagad es atstāju savu ķermeni
esmu gatavs
tam jābūt pabeigtam

bet nolaišanās turpinās
tagad es krītu zemāk par nabu... un bīstos
manas domas cenšas izrauties uz virspusi
tās nav tās durvis... man jāiziet caur nabu
bet nevis caur šo melno caurumu kurš ir man priekšā

es sāku nikni pretoties
sāku purināt augstu vertikālu gaismas stabu
šūpodamies atpakaļ-uz priekšu
man vairs nav jākrīt šajā melnajā caurumā
man jā saglabā apziņa
man jā pamet ķermenis caur nabu

es šūpojos atpakaļ un uz priekšu lai saglabātu apziņu
kustēties kustēties kustēties
sākas milzu cīņa par dzīvību
nikns pretspars
kundalini stipri tur mani nekustīgumā
jūtu ka mans galvaskauss sāk plīst pušu
dzirdu klusu brīkšķi tajā
tas jau kļūst dzīvībai bīstami
ko es daru
kā man saglabāt savu dzīvību
šī cīņa velkas ilgāk par stundu

beidzot kaut kas atkāpjas... kundalini nomierinās

es apziņos ka vēl viena esamība karājas virs mana ķermeņa
un vēl viena
virs manis ir trīs mirguļojoši apli

es nesaprotu kas tie ir
visi tie vēro šo cīņu

es jūtu bezpalīdzību
iespējams visa tā ir pārāk daudz pārāk pēkšņi
es nebiju tam gatavs lai mani pārņemtu kas tāds
mans ķermenis bija pārāk vājš
nesagatavots
mana griba bija stipra bet man nebija pieredzes
lai kas tas būtu man jā padodas

es klusi skatos un jūtu kā buda atkal svēti mani
ar līdzcietību un izpratni
es jūtu ka viņš saka ka pagaidīs kamēr es būšu gatavs
un maigi pasmaida
un graciozi saplūst
ar citu esamību virs tā

esmu pie apziņas bet murgos pārāk pārsteigts

gribu piecelties un aiziet prom no šīs vietas pēc iespējas ātrāk
un iet taisni uz atvērto dārzu priekšā
esmu pilnīgi izvārdzis no pēdējās stundas cīņas
ir jākustas un jāelpo un jāiegūst normāls stāvoklis
ir jālīdzsvaro gaita svaigā gaisā

es ieeju dārzā un mani atkal velk uz augšu
manas acis raugās augšup
debesis ir mākoņos
mākoņi pašķiras
atveras debesis
zila debess uzsprāgst

atveras mirguļojošs sidrabaini-balts tunelis

esmu šokā

es redzu visspilgtāko vizošo apli pasaulē
nolaižas spīdošas uguntiņas

bhāgavans rokas izvērsis
maigi smaida un liegi pārliccas pār mani

es nomiru un iekritu debesīs
es nespēju noticēt tam ko redzu
vissvētākais un dievišķīgākais skats
zeme apstājusies

es krītu zālē liekdamies pretī viņam
manas asaras nav noturamas
es raugos augšup
viņš smaida un maigi mierina mani

es nespēju apturēt asaru plūdus
slauku asaras lai saprastu vai tā ir patiesība
viņš joprojām ir gaisā un raugās

prieka asaras turpina pārpildīt mani
es atkal lūkojos augšup
viņš līdinās smaidot

viņa pirksti rāda uz sārtu rozi blakus man
es redzu kā rozes pumpurs lēni veras

viņš smaida un teic
tu esi rasas piles uz rozes ziedlapiņām

mana svētība tev
tu esi atnācis mājās

es svinu tevi

viņa acis mirdz kā brillanti
viņš smaida un raugās dziļi manī

un līgani paceļas augšup tunelī

zilgmes debesīs

es turpinu skatīties augšup
augstākais skolotāja noslēpums man atvērīs

meistars parādās kad skolnieks ir gatavs

uzreiz es visu saprotu
viņš bija vērojis mani manu pārbaudījumu laikā

un es smejos kā sajucis
tad raudu un atkal smejos
un no jauna izplūstu asarās un priekā

dziļš klusums ieplūst manā sirdī
miers ārpus sapratnes robežām

es zināju

es redzēju

redzošais atmodies

diena ir mākoņaina

gaiss miglains

atvērusies roze lūkojas uz mani

tās aromāts izplūst vējā

mistiskā roze

esmu svētlaimē... svētlaimīgs
svētlaime izplūst pār visu visapkārt
kā cilvēks var nest sevī tik daudz ekstāzes
es mirstu no tādas svētlaimes... mana sirds var neizturēt

brīdis kad es redzēju bhāgavanu nonākam no debesīm
un atklājam sevi... transformēja visu

tas bija alķīmisks
milzīgs kvantu lēcienš
pavisam jauns gestalt ienāca manā apziņā

viss ko biju izlasījis kļuva kristālskaids
visi jautājumi vienkārši izgaisa... visas ēnas izzuda

vecais ķermeņprāts ar tā raizēm kuras es nēsāju
viss sakusa jaunā pārdzīvojumu kopumā
svētlaimes un gaismas pasaulē

un ieraugot
ķermeņprātu saprata un iepazīna
saprātnes gaismu caur daudzām kārtām

vīzija ir esamība

meklētājs un meklējamais ir pazuduši

redzošais bija klāt

es deju ar kosmosu... un uzsmaidīju vējiem
maigi runājot ar šo brīnišķo spilgto esamību
kas svin ik brīdi

acumirkļi
es sāku dzīvot citā eksistences plānā
un apzinājos ka visi mēs dzīvojam dažādās dimensijās

vienkārši vārdi pateikti no dziļās izpratnes augstumiem
no dziļumiem kur tie uztverti
tos izmaina pats gestalts un tie tiek izprasti dažādi

es nevaru pat sākt paust ko vēlos pateikt
tā ir tikai aisberga virsotne

tas ir jāpateic
klusēt nedrīkst
klusēšana būtu bezjēdzīga

tas tīrais dižums... šis skaistums... šī labestība... šī tīrā mīlestība... šī gaisma
tas ir orgasmiskāk un plašāk nekā bezgalīgā debess
tas sasniedz visu

taisnība bija visur
bija klāt ikvienā šķiedrā no tā ko redzēju
caururbjot pašu izplatījumu un tā tukšumu
formu un neformīgumu

ak kāds brīnums... kāds brīnums
cilvēks ir kā zivs okeānā
neapzinādamies savas dzīves ūdeni

tiesa šī klajā debess
atvērtais noslēpums slēpts vispārējai apskatei

bezgalīgs prieks

esmu atnācis mājās
tas ir mans visums
esmu meklējis patiesību daudzas dzīves
tā lūkojās uz mani no visām pusēm

es nomiru un piedzimu no jauna
es izpildīju savu solījumu bhāgavanam

svinēšanas diena meistaram 1986 gada jūlijā
manas acis asaru pilnas

man jāklūst klusam un jāiesūc sevī šī jaunā visuma
neaptveramība kuru redzu sev priekšā
man ir jāklūst klusam lai uzņemtu un saprastu
nozīmju bezgalību
man ir vajadzīgs laiks lai nomierinātos un ļautu visam tam palikt sevī

bet es vairs nevaru sēdēt... es gribu dejot
nodot šo dzirkstošo iegūšanas prieku
sanjasiņiem... maniem draugiem kurus es mīlu

šis sasniegums tikai deviņdesmit dienās
izsauks revolūciju... uguni tajos
ik dienu es gāju viņu vidū... vienkārši parasts cilvēks
es būšu avots un iedvesma ka viņi arī var sasniegt
ka viņi arī drīz var iegrimt šajā orgasmiskajā ekstāzē

mana sirds tiecās pēc viņiem... viņi visi to pelna
to pelna ikviens cilvēks

ar jaunu grāciju es izeju caur bezvārtu vārtiem
svinēšana meistaram... es gribu pievienoties viņu svētkiem
svinēt bhāgavanu kopā ar tiem

buddam šaranam gaččami

sangam šaranam gaččami

dhammam šaranam gaččami

viņi visi ir čžuan czi zālē... es ieeju pa lao czi vārtiem... ar neizmērojamu prieku
es izjūtu ka tagad esmu daļa no šīs svētās telpas kur dzīvo bhāgavans
tas izlīst kā lietūs... burvju gaiss... pildīts ar atjaunotu enerģiju
es klusi pievienojos svinošajiem čžuan czi
es dejoju un dejoju kirtanā bet bhāgavana dziesmas piepilda gaisu

lao czi... paradīze zemes virsū... lotosa paradīze

es vēlos lai man kādreiz būtu tāda guļamistaba-templis
milzīga apaļa dārziem iekļauta telpa
esmu ekstāzes pārņemts

redzu ka mani caurdur daudzi skatieni
sanjasini izjūt ko jaunu man apkārt
šķiet viņus sanikno ka es dejoju tik brīvi
tie nekad agrāk nav redzējuši mani tā dejojam
esmu vienmēr bijis nopietns un tikai lēni gājis
skatīdamies uz zemi tieši sev pretī
es nesaprotu viņu dusmas
viņi sačukstas un izvairās man pienākt tuvu

es vienmēr esmu bijis svešinieks
pie kura viņi pierada pamazām un pacieta to
smiedamies un izzobodami manu lēno gaitu

bet tagad es vēl vairāk biju svešinieks... tas bija kas jauns
viņi pārstāja smieties
joki neiederējās tajā jaunajā telpā kuru es biju ienesis
tagad viņi smejas ka esmu kļuvis apgaismots

es neizteicu nevienu vārdu
biju pavisam kluss un svētlaimes apņemts
bet pati mana klātbūtne... ikviens mans žests
mana peldošā gaita... aromāts man visapkārt
viss viņiem atgādināja bhāgavanu

visi viņi sāka čukstēties ka es domājot ka esmu apgaismots
ka izliekoties par bhāgavanu

biju satriekts... vai viņi visi pēkšņi iemācījušies lasīt domas
un tagad spēj zināt ko es domāju
viņi paši nosprieduši kas man galvā
un pēc tam apgalvo ka es domāju tieši to

es sapratu ka tas ir tikai sākums un ka priekšā vēl lielāki māņi
es ienācu reālajā pasaulē

garīgo ego pasaule... varas maldi
konkurence... nosodījumi... greizsirdība... krustāsišana

neviens pat nepapūlējās man pienākt tuvāk
aizvērt acis... pajautāt man kas noticis
pavisam cilvēciski... kā līdzbiedrs ceļojumā
viņi visu bija nolēmuši bez manis
tiesneši... zvērinātie... vainīgs bez tiesas... sodīt
un pasludināt visiem par notiesāšanu

lielie patiesības meklētāji

tie neliks mani mierā
ikviens pēkšņi ir kļuvis par manu meistarū
pastāvīgi pienāk klāt un teic man par manu ego
manu slimību... un izdziedināšanu... atvest manu ego

viss bez manas piekrišanas
bez atļaujas uz šādu mirušās lentas mērīšanu
es sāku pamanīt ka mani it visur iekļauj meistari

es jutu pret viņiem līdzcietību
zināju ka patiesībā viņi skaidri saprata
ka ar mani ir kas noticis
un acīmredzot tas piespieda viņus būt greizsirdīgiem
es iemācīšos sadzīvot ar šo kluso līdzcietību

es redzēju ka ikviens no dzīvojošajiem atrodas patiesības
meklējumos lai kur tie virzītos
laidi vai slikti... pareizi vai nepareizi
visi viņi meklēja patiesību
patiesība bija visas dzīves avots

piedzimšana nāve un atdzimšana
virzīties tālāk evolucionēt
pašā patiesībā
cikls pabeigts

tur kur šis orgasmiskais visums evolucionē
līdz tādiem apziņas augstumiem
ka var redzēt pats sevi... uztvert sevi
un svinēt sevi caur apgaismību

es vēlēju apgaismību visām dzīvajām būtnēm

es redzēju milzu bhāgavana gaismas esamību
es redzēju savu būtību
vienkārši bērns... tikko piedzimis

es sapratu ka tikko esmu piedzīvojis apgaismību
un ka priekšā bija daudz vairāk... daudz daudz vairāk

ja runājam par mani es tikko esmu pārvērties
no skolnieka par uzticamo

pirmoreiz esmu apzinājies skaistumu un uzticības svētību
manas acis ir atvērušās

tagad es patiesi esmu viņam uzticīgs atvērtām acīm
es zinu viņa vislielāko noslēpumu
es vienmēr to redzu

es pienesu savu apgaismības pieredzi pie viņa pēdām
viņš nobāl salīdzinot ar to ko redzēju pie bhāgavana
man būs jāiet dziļāk... dziļāk un jāpaplašina sava pieredze

es sapratu ka bhāgavans kļuvis apgaismots 21 gada vecumā 1952
bet klusējis un sācis darbu ar sanjasu 1970
lai pabeigtu ceļojumu viņam bija nepieciešami astoņpadsmit gadi

no ačarja pie bhāgavana
no mistiķa pie meistara

no ačarja... no tā kura iekšējais un ārējais ir vienoti
pie bhāgavana... ne iekšējā ne ārējā... vienkārši izšķīšana vienotībā

ačarja... tas kurš spēja palīdzēt no iekšpuses... ieskatīties savā esamībā
bhāgavans... kurš spēja palīdzēt no ārpuses... sniegt savu esamību

man kļuva skaidrs ka viņš ir izgājis caur piecām dziļām samadhi pieredzēm
šajā astoņpadsmit gadu ilgajā laikposmā
samadhi samadhi samadhi samadhi galīgais samadhi
sprādziens sprādziens sprādziens sprādziens galīgais sprādziens iekšpusē

samadhi kurā rases lāse krīt okeānā... kļūst par okeānu

rases lāsīte padodas
izzūd okeānā apzinādamās tā dižumu
tā neko nezaudē... tā kļūst milzīga kā okeāns

bet okeāns kas izzūd rases lāsē
tāda bezgalīga svētība
okeāns kļūst par rases lāsi
milzīgais noliecas mazā priekšā

tikai austrumi zina tādu izpausmes dziļumu
vienkārši tā izpratne un pārdzīvojums vien ir vērts lai par to mirtu

esmu pilnīgi iemīlējis bhāgavanā
tas ir viss ko es meklēju
būt padevīgam pie viņa kājām
kurš grib kļūt apgaismots
tagad man ir bhāgavans

esmu atradis vislielāko prieku... vislielāko mīlestību... savu meistaru

es gribu būt viņam blakus un pirmo reizi ieraudzīt viņu fiziski
kāds sapnis... es viņu redzēju... tā būs ekstāze
es nevaru iedomāties kas notiks... kad atgadīsies

tā ir kā greznība
negaidīta liela veiksmē atrast īsto meistaru
bet bhāgavans ir meistaru meistars
visattīstītākā radība kāda jebkad spērusi soļus uz šīs zemes
visu laiku cilvēks
es vienkārši gribu pieskarties viņa kājām un raudāt
redzēt viņa peldošo gaitu
sēdēt un klausīties viņa vārdos... grimt viņa klusumā

redzēt viņa smalkos žestus... raudzīties viņa acīs
redzēt kā viņš rada gaisā savu maģiju
būt viņa harizmas un magnētiskās klātbūtnes lieciniekam
un tam kā tā iegremdē meklējošo svētlaimes viļņos

tagad es skatos atvērtām acīm
redzu ka bhāgavans būs visdižākais šīs pasaules redzējums

es saprotu kāpēc mahakašjapa klusēja
man jābūt kā viņam

es negribēju lai mani atpazītu
gribēju klusēt un glabāt savu noslēpumu
es biju izsalcis
gribēju baudīt un dziļāk iegrimt savā pieredzē
lai man būtu mana anonīmā dzīve

bhāgavans ir vislabākais šovs šai visumā... vienkārši palūkojieties kā viņš spēlē

iesakņojos savā jaunajā visuma pārdzīvojumā
joprojām satriekts... uzsūcu sevī pārdzīvojumus kārtu pa kārtai
ļauju ķermenīprātam veikt lielas un mazas alķīmiskas pārvērtības
manā ķermenī notikušas daudzskaitlīgas iekšējās izmaiņas

tas viss smagi mani iespaidojis
man bija nepieciešams arvien vairāk miega... dziļš klusums un miers

es biju pavisam viens

āšrams pret mani bija naidīgs
sanjasini sāka izteikties pret

es jutu viņu uzbrukumus
dažreiz mani it kā caurdūra naži vai bultas
bija jāiemācās aizsargāties

mans ķermenis bija atvērts maigs un viegli ievainojams
joprojām izgaišanas stāvoklī
viss ienāca un izgāja kā gaiss
es izjutu vismazākās gaisa kustības

es varēju lasīt citu cilvēku domas un jūtas
es sāku redzēt viņu pagātņi tagadni un nākotni
es nemeklēju zināšanas par citiem
vienkārši kad tie gāja man blakus man atvērās durvis

viss man apkārt kļuva acīm redzams
atklājot man savas mīklas

mani jau tik ļoti bija pārpildījušas zināšanas kas plūda no ārpus esošā
es gribēju atrast veidu kā atslēgties
un atļaut sev aiziet kaut kur neapzinātajā

tāpēc es sāku gulēt pēc iespējas vairāk
nekādu meditāciju vairs... vienkārši atlaist... vienkārši atslābināties
gulēt un ļaut lai laiks visu noliek savās vietās

un arī tas aizies

1986 gada 10 jūlijā ir mans pirmais samadhi
1986 gada 29 jūlijā bhāgavans atgriezās bombejā

tikai divpadsmit dienas pēc mana samadhi
es zināju ka viņš atbrauks

kad notiek brīnumi... tie notiek visi uzreiz

pārbaudījumi amerikā
katastrofiskā un noziedzīgā komūnas sagrāve
pasaules tūre pa septiņpadsmit valstīm un glupie un absurdie
atteikumi izsniegt vīzas... viņa deportācijas... sanjasini bija mulsumā

pats bhāgavans skarts vismazāk
es iekšēji sapratu viņu un uzskatīju ka tas tikai asinās mūsu zobenus
nostiprinās mūsu sanjasinus viņu izlēmībā iet iekšpus

dažreiz šoku var izmantot kā kāpnes lai uzrāptos un kļūtu modrs
dzen meistari izmanto jebkuru situāciju
kā līdzekli lai radītu apzinātību... modrību

viņš koncentrējās tikai uz to efektu kas ietekmēs viņa ļaudis
viņiem bija vajadzīgas kādas jaunas ziņas... jauna telpa kustībai
atkal sapulcēties kopā

viņš uzskatīja ka mana ierašanās drīz kļūs par jaunu iedvesmas avotu
lai radītu jaunu impulsu un uguni viņa cilvēkos
parasts cilvēks... tikai deviņdesmit dienas... harakiri metode... ierodas mājās

ēju uz āšramu un uzzinu jaunumus par viņa drīzo ierašanos
āšrama rezidenti saņem speciālas caurlaides lai tiktos ar viņu sumilas centrā
bombejā gatavo speciālu autobusu lai aizvestu viņus turp es iesniedzu
pieprasījumu caurlaidei un vietai autobusā kopā ar viņiem

biju pavadījis āšramā pūnā jau četrus mēnešus bet caurlaidi man atteica
es jau viņu sarakstā esmu nevēlama persona
man saka ka viņi neļaus tādiem kā es pat redzēt bhāgavanu
ka esmu traks un varu būt viņam fiziski bīstams
ka viņi atlasot tos kurus laidīs uz sumilu
un viņi par mani esot ziņojuši uz sumilu svami manu un svami tathagatamam
es biju satriekts... kāpēc viņi ar mani tā izrīkojušies

es klusēju un glabāju savu samadhi noslēpumā
sākās mans murgs
viņi centās man aizliegt tikties ar bhāgavanu

es aizbraucu uz bombeju ar taksometru un devos uz sumilu
tur bija sapulcējušies sanjasinu pūļi
neviens mani nepazīst... tikai sanjasini no pūnas
tāpēc es nolēmu izturēties lēnīgi un pacensties dabūt caurlaidi

cilvēkus nostāda rindā pie sumilas vārtiem
un es četras stundas priecīgi gaidu rindā
esmu trešais no sākuma un stāvu pie vārtiem
tagad man jāiet dziļi sevī jāklūst nekustīgam un jāgaida
man tie ir lao czi dzīvie vārti

es gribu kļūt absolūti nekustīgs un ienest hallē tikai savu pilno klusumu
tā ir mana pirmā tikšanās par kuru es tik daudz biju sapņojis
man jābūt pilnīgi nekustīgam
šajos pirmā skatiena visdziļākajos brīžos

cilvēki stājas rindā un pēc četru stundu ilgas gaidīšanas
bez jebkāda brīdinājuma vārti viegli paveras
lai ielaistu gaidošos acumirkli no visām pusēm sākas milzīga spiešanās
visi viens otru grūsta lai tiktu pirmie

mani atgrūž malā... esmu vājš... nevaru skriet
vienkārši skatos kā pūlis metas garām
pie tā spiediena vārti atveras pilnīgi
no iekšpuses klie dz lai ver vārtus ciet... aizvērt vārtus
iznāk dūsmīgs sanjasins bet ārpusē esmu vienīgi es
un vēl daži kuri bija atsviesti sānis
viņš klie dz uz mani... vai tā drīkst uzvesties
jūs postāt viņa darbu... tā nedrīkst... jūs visi ejiet prom

es maigi teicu ka esmu nostāvējis rindā četras stundas kā trešais no paša sākuma
ka mani vienkārši atgrūda malā... mani nav par ko vainot
es paliku nekustīgsviņš lādēja mani un jautāja kāpēc strīdos
teic ka atcerēsies manu seju un nelaidīs mani iekšā

kāds izsmiekls... lūk visuma taisnīguma ceļi
iespējams galu galā šī pasaule nebūt nav tik neprātīga
tikai paraugieties uz mūsu pašu ļaudīm

mana pati pirmā tikšanās tā arī nenotika
es vienkārši izgāju cauri dārzam atpakaļ uz ielu un pamiru nekustīgumā
un nosēdēju visu vakaru

atnācis nākamajā dienā
es uzzināju par jaunu noteikumu... visas caurlaides nepieciešams pirkt
meditācijas centrā forta apkaimē... ejiet turp

stāvot pie vārtiem... es ieraudzīju kā no iekšpuses iznāk ma lakšmi
es vērsos pie viņas ar savu rūpi pieminēdams vakar notikušo

viņa māj ar galvu smaida un teic ka esot redzējusi visu to
labi... un izdod man īpašu caurlaidi uz vienu dienu
paldies ma lakšmi... šodien ir mana īpašā diena
mūs ved iekšpusē... atstāj lai uzgaidām... un drīz vien ved augšup

es eju ļoti ļoti lēni... ļaujot citiem iet man garām
es tagad esmu pēdējais uz riņķveida kāpnēm
es pirmo reizi redzu ma viveku kāpņu augšā
viņa skatās kā es lēni kāpju augšup

vēl viena dāvana man es jūtos viņai bezgala pateicīgs
viņa rūpējās par bhāgavanu... manās acīs viņa ir dieviete
es dziļi paklanos tai
viņa smaida... es jūtu ka viņa silti sveic mani
vismaz bhāgavana tuvākie cilvēki mīl un jūt līdzī
teicu par sevi

ašok bharti dzied... gara balta bārda
tāda mīlestība viņa balsī... plūst mīlestības ritms
lūk kur ir mana vieta... atkal kopā ar šiem ļaudīm... mums ir jābūt kopā
bet bhāgavans mūs vedīs... savu bezgalīgo karavānu

gaiss kļūst absolūti nekustīgs... visi skati pavēršas sānis
bhāgavans ienāk ar starojošu smaidu
es raugos kā viņš iet ar tādu skurbumu un vienlaikus apzinātību
mirdzošām maigām acīm... ieslīd savā krēslā
es redzu viņu pirmo reizi

bija vajadzīgi seši ilgi gaidu gadi

bhāgavana fiziskā klātbūtne ir satriecoša
kāda gaisa daļiņa ir medus pilna... bieza un blīva
esmu noreibis kā nekad agrāk
mans samadhi pirms mēneša nebija tik salds
tas patiesi nebija tas

man rit asaras
es raugos uz viņu... bikli... atkal aizveru acis
es nevaru skatīties viņam tieši acīs... tā būtu ielaušanās
es aizveru acis un manas asaras vienkārši plūst un plūst
laiks ir apstājies

es tieku pārņemts tai pašā melnajā caurumā
vēl dziļāk un maigāk un saldāk

dzirdu kā viņš runā
ka kādreiz šo brīdi pieminēs vēsture
svētība jūsu atnākšanai
ejiet dziļāk... tur vēl vairāk... vēl vairāk

es nevaru klausīties viņa vārdus
es sliktu svētlaimē

om om om om vibrē visur

es dzirdu kā ašok bharti atkal sāk dziedāt

kur esmu... kur biju... kas es esmu

viņš dej aiz prieka... es zinu kāpēc... viņš zina ka es jaušu kāpēc
es glabāšu savu noslēpumu kamēr man izaugs spārni
un viņš atlaidīs mani lidot pasaulē lai svinētu un dziedātu viņa dziesmas
dejotu viņa dejas... dalītos viņa pāri plūstošajā mīlestībā

esmu svētlaimes pārņemts un absolūti pateicīgs esamībai par to ko tā man devusi

viņa klātbūtne ir dziļa iegrimšana mūžībā
ši tikšanās ir mūžīgal

man ir jāuzsūc viss ko viņš pār mani tovakar izlēja
jāizdzer viss pilnībā neizlaižot ne pili

es negribu vairs traucēt bhāgavanu
mana godbijība ir svētas distances ievērošana
es gribu stāvēt uz savām kājām un nepieņemt viņu kā pašu par sevi saprotamu

es jaušu ka viņš lej visu pār mani
man ir jāsagatavo dziļa aka lai nopelnītu un uzsūktu vairāk

lai citi alkstošie ceļabiedri dzer
vietas maz... daudzi grib tikties ar viņu
atbrīvo telpu citiem... dod tiem iespēju... viņš visiem tiem ir vajadzīgs

es mūžīgi būšu pateicīgs ma lakšmi par caurlaidi

svētīts es atgriežos pūnā

pēdējā vēlme redzēt viņu fiziski arī ir piepildījies
tagad man ir jāiet dziļāk sevī un jāgūst pēc iespējas vairāk no tiem vērtīgajiem brīžiem
kurus man palaimējies piedzīvot sumilā
iet dziļāk un gatavoties dziļākai meistara uztverei

sēžu viens
ir atvērušās tik daudz kārtas un man bija vajadzīgs laiks
lai ieplūstu to izpratnē un sāktu augt iekšpusē
mani apstaro īpaša to pārdzīvojumu nozīmība ar kuriem esmu saskāries
acīm redzamas neapzinātas notikušā sekas
tajā tumšajā dvēseles naktī

dižā budas labvēlība un līdzcietīgā nolaišanās
gautamas budas... viņa svētība
mans pieredzes trūkums un neapzinātība cīņā
aiz bailēmes sāku saprast ka bhāgavans aizsargāja
savu apsolīto astrālo ķermeni kurš pazīstams ar maitreijas vārdu

viss notika tik negaidīti bez jebkādas sagatavošanās
es biju mentāli emocionāli fiziski nesagatavojies

es gribētu vienkārši atlaist... pat ja es nomirtu
viņi parūpētos par manu atgriešanos ķermenī
es izjutu sevi dziļi vainīgu
bet es biju tikai vājš cilvēks

arī tas paies

es atkal sagatavošos... nākamajā reizē vienkārši ļaušu lietām notikt
nākamā iegrimšana melnajā caurumā
nāves gaidas... melnais caurums... atdzimšana

iesakņoties nekustīgumā
tas viss pakāpeniski kļuva man skaidrs
bija septiņas kārtas... augstāku un vēl augstāku apzinātības plānu
kas ved uz
tīra liecinieka pārdzīvojumu

tas nav ķermenis... tas nav prāts... tās nav emocijas
tas nav astrālais ķermenis un nav seši smalki ķermeņi kas saistīti ar vienu ķermeni
tam nav formas... tīrais liecinieks

pirmie pieci centri ir tikai augsmes un kristalizācijas attīstībai
kas ved uz apzinātību
tajos ir pārdzīvojošais un pārdzīvojamais... divējādība

sasniedzot sesto centru
cilvēks pirmo reizi apzinās savu apzinātību
pārdzīvojuma stāvokli... ne-divējādību

septītais... ne-centrs... nur pārdzīvojuma stāvoklis
grimst tīrajā lieciniekā
nekas... tukšums

es gāju dziļāk un dziļāk nirdams mīklās kuras man atklājās
un bhāgavans atkal no jauna nāk lai mani svētītu
noslēpumaini un neparedzami parādīdamies virs manis
lai paraudzītos cik esmu modrs un es jūtu viņa klusējošo klātbūtni

viņa humors un vieglums liek man ķiķināt un sajūsmināti smieties
es cenšos vieglāk... manī aug jauna humora izjūta
es sāku redzēt cilvēka dabu
vienkāršību un skaistumu kas mani ieskauj

viņa acis redz visu
es dzīvoju zem klajas debess

bhāgavans dziļi saprot manus centienus pēc pilnīgas vienatnības
un es sāku cienīt citu vienatnību
savos psihiskajos pārdzīvojumos tos kas parādījās manā priekšā
es klusēju par to ko redzēju
un nekad nevienu nenosodīju

bhāgavans bezgala cienīja individuālo brīvību
brīvība ir viņa zelta atslēdziņa
ja es gribu būt bez apziņas tā ir mana brīvība
es varu augt savā atslābinātajā tempā
nekādas steigas... nevajag vairs steigties nirt ar harakiri metodi
vienkārši atslābt un baudīt vējiņu

ceļojumam ir mērķis
patiesībā mērķa nav
tikai tīrs paša ceļojuma prieks

mana iekšējā vaina un sāpe par tuvības nepietiekamību ar gautamu budu izgaususi
bhāgavans ved mani mīlošāk un līdzcietīgāk
viņa viedums un izpratnes tīrums
dziedina mani ar savu mīlošo pieskārienu

pētu bhāgavana piepešās apgaismības metodi
un pakāpeniskās apgaismības skolu

skaidrs ka bhāgavanam ir absolūta taisnība
ka piepeša apgaismība
bez šī pirmā pārapzinātības pārdzīvojuma
nav iespējama

bet pēc tam
pakāpeniski pār-apzinātības atmoda kosmiskajā apziņā
izšķīšana galīgajā stāvoklī

pakāpeniska apgaismības metode ir vienkārši absurda
atlikšana
cilvēks vienkārši uz visiem laikiem paliek gliemežnīcā

mana sanjasinu sapratne bija dziļa un skaidra
uz šīs planētas seši miljardi cilvēku
bet tikai viens miljons viņa skolnieku
viņš zināja katra sanjasina potenciālu
viņa plašais redzējums pletās tālu tālu uz priekšu

tie bija reti un drosmīgi indivīdi
katrs no tiem savā veidā izrāvēs no šabloniem
un cieta no draugu ģimenes un sabiedrības izolācijas... finanšu grūtībām

visi viņi bija šeit bhāgavana dēļ
tiem bija drosme nokrist pie viņa kājām un pieņemt sanjasu
viņi ir pelnījuši manu mīlestību cieņu un pateicību

bhāgavans sāk tuvu novērot mani
es apziņos ka viņš saprot iespējamās kļūdas
varbūt tagad
es sev radišu garīgo ego

tagad es zinu ka bhāgavans var skatīties uz manu būtni
viņam ir zināmas visas garīgās iespējas kas apslēptas manī

bet prāts... cilvēciskais ego un tieksme pēc varas
tas bija cits jautājums

tas viss ir individuālās nosacītības jautājums
ikviens varēja izlemt kad pagriezties un paziņot par apgaismību

man bija brīvība dot prātam spēlēt spēles
vai baidīties iet dziļāk un paziņot par savu pieredzi
ego zina kā slēpties dziļi neapzinātā pamatos

es apzinājos
un apziņos viņa rūpes par manu pilnīgošanos
tā ir viņa līdzcietība un mīlas pilnās vēstis

es kļuvi par īstu uzticamo
es biju iemīlējies bhāgavanā
es pavisam biju aizmīrsis un atmetis savu apgaismību
bija kur nirt... bija ko no jauna atklāt
es biju zem viņa spārna siltumā un mājīgumā

mana mīlestība pret viņu bija daudz stiprāka
es biju vēl viens mahakašjapa

es gāju dziļāk melnajā caurumā
tā bija pēdējā barjera
augstākās patiesības
meklējums

kura ir visuvarena... visuresoša... visuzinoša...
nesagraujama... caururbj visu... zina visu
tai nav garšas... smaržas... izjūtas... skaņas... veida
tā nevar tikt radīta tā vienmēr ir bijusi klāt... nesagraujama un vienmēr būs
ārpus telpas... ārpus laika
neizskaidrojama... neizmērojama
tai ir savs pašas gaismas avots... mūžīgs

melna caurums... bija nesasniedzams... augstākais noslēpums

es sāku saprast kas notiek
gaismu var uztvert tikai no tumsas
pasaules atomsprādziena pārdzīvojums
gaisma kas uzsprāgst it visur
bija redzama no melnā cauruma

melna iekšējais pārdzīvojums... ārējais gaišais pārdzīvojums
nirvāna... liesmas apdzišana... ārējās mūžīgās liesmas

melna caurums... pati esamības sirds

mana māsa šona un viņas vīrs ramešs atbrauca uz kāzām
no honkongas uz bombeju un uzturas tādž mahalas hoteli
viņi lūdz mani lai tiekos ar viņiem tur

es atbraucu pūnā ar naudas atlikumu kas tolaik jau gāja uz beigām
man bija tikai viena roba kuru es katru dienu mazgāju... žāvēju un ģērbu
tā bija stipri izbalējusi un spīdēja cauri
man patika šī roba tāpēc ka tā bija kļuvusi mīksta un maiga kā pūka
mana samadhi roba man bija liels dārgums
bata čibiņas bija kļuvušas plānas un nonēsātas

es nesapratu cik ļoti trūcīgs izskatos

iegāju tādž mahalas hoteli un man lūdza tikties ar menedžeri pieņemamajā telpā
viņš piedāvāja man apsēsties un pajautāja kāpēc esmu atnācis uz hoteli

es vaicāju par šāda jautājuma iemeslu
es varu iet uz restorānu vai kafejnīcu vai kur citur
kāds ir šāda dīvaina jautājuma iemesls
tad es sapratu ka viņš domā ka esmu ubags

viņš redzēja manas manieres un dzirdēja ka es brīvi runāju angļiski un apklusā

es teicu ka esmu atnācis lai tiktos ar savu māsu un viņas ģimeni kura uzturas viņu hoteli
kas viņi ir viņš pajautāja un es teicu šona un ramešs džundžunvala
no pārsteiguma viņam atvērās mute... viņš pēkšņi kļuva laipns un viesmīlīgs
džundžunvalas ģimene... šona ir jūsu māsa

viņš piezvanīja uz viņu istabu un drīz vien šona iesteidzās pieņemamajā istabā
ieraudzījusi mani viņa bija asarās... ko tu ar sevi esi izdarījis
kas ar tavu apgērbu... tu esi kļuvis tik vājš... kļuvis nabags

es paskatījos uz savu māsu... briljantos un dārgās kāzu drēbēs
teicu viņai ka man ir kauns jo manās acīs viņa šķiet nabaga bet es bagāts

menedžeris acis nenolaida no mums abiem... kas par pasauli
kādi dīvaini brālis ar māsu... kāds kontrasts
tādž mahal hotelī

viņa iedeva man pietiekami daudz naudas lai es varētu noturēties
pāris nākamās mēnešus
dīvaini bija satikt savu māsu un viņas ģimeni šajos jaunajos apstākļos
un es aizbraucu uz pūnu neaizgājis uz kāzām

pagāja mēnesis... es dzirdēju ka viņš sauc

tagad es ar bhāgavanu
būšu divdesmit vienu dienu lai sagatavotos
septiņas dienas šķidrās diētas
sasniedzis virsotni un ieraudzījis bhāgavanu pilnmēness naktī

viņa vārds ir bhāgavans šri radžnišs un mans vārds ir radžnišs
taisnībai ir skaistums... poēzija... grācija
pilns mēness satiekas ar pusmēnesi

nolēmu aizbraukt uz bombeju
es atceros ka atbraucu 16 septembrī
viņš uzstājās un es aizgāju lai dabūtu caurlaidi uz nedēļu
un 17 datumā viņš atkal ieiet klusēšanā

18 pilnmēness
viņš atkal sāk... lieliski... mans pirmais daršans pilnmēnesī

mans uzticības ceļš aug dziļāk
viņa dejojošā parādīšanās atklāj man arvien vairāk
viņš ir apmierināts ar manu progresu
ar manu klusumu un fokusēšanos uz taisnību un maniem sasniegumiem
esmu neatlaidīgs un nobriedis... spējīgs glabāt lielu noslēpumu

nepateiktā paliek daudz vairāk
nekā var pateikt

mistiskais meistara un skolnieka attiecību visums
skolnieks aug... meistars atklāj
tas ir bezgalīgs ceļojums...
sākums bez gala
augt dziļāk un dziļāk

meistars ir gatavs noiet visu ceļu
viņš jau ir atklājis un zina neizmērojami vairāk

skolniekam jāpaliek atvērtam... spējīgam padoties un viegli ievainojamam
vienmēr atvērtam visam... nekad neizlemjot kur ir beigas
aiz katra apvāršņa ir jauns
bezgalīgi vairāk iespēju

haikas radžnišs 1986

visu nakti bez miega
mēness gaismā
drebošā ekstāze
sirds trīs
ekstāze
atspoguļo klusumu !
pārpildīta sirds
raudiet circeņi
nakts krēslā
dienas gaisma uzsprāgst
sirds dejo
miljons zelta staru atspoguļo ekstāzi !

zem citrona koka

sirds...

debess !!

augšā mēness

planē zem...

sirds ir debess

no jūrām

ir nācis meistars...

rīta rasas piles !!

rasas lāses

uz ziedlapiņām

sirds ir vaļā !

asariņas

smaida

tase tējas

lietusgāze asaru

smieklī pērkons

tā ir mistiskā roze !!

bhāgavans ir sācis radžniša upanišadas
sēžot pie meistara kājām
šīs sarunas drīz kļūs par jaunu fāzi
es saprotu pie kā tās novedīs
mīklas aiz mīklām atklāsies šais sarunās

šai nedēļā es noteikti palieku bombejā
slepenās durvis atveras caur hovindu sidharthu

visas pieredzes daļa kuru es tajā jūlija naktī izgāju
atveras viņa jautājumā kā iesniegums

tai naktī tā bija arī mana pieredze
es saprotu ka viņš redzēja otru pusi
viņš neredzēja mani... un cīņu
ši daļa ir slēpta viņa redzei un sapratnei

es dzirdu kā bhāgavans teic
tas ir noticis ne tikai ar tevi vien
šeit ir klāt vēl divi
kuri piedzīvoja to pašu pieredzi tai pašā laikā
viņi arī šaubās runāt par to vai ne
viņu šaubas ir dabiskas jo tas ir tik liels paziņojums
cilvēks jūtas tik mazs bet to nedrīkst turēt noslēpumā
kā grūta sieviete cik ilgi viņa var noslēpt savu grūtniecību
reiz viņa vienalga dzemdēs bērnu

cilvēks nezina kā to pateikt

vēl vairāk pateikt par to tik skeptiskā pasaulē
kurā cilvēki kļūst kurli kad runa ir par patiesību
kurā cilvēki zaudē redzi kad runa ir par skaistumu
kurā cilvēkiem nav sirds kad runa aiziet līdz jūtīgumam
cilvēks jūtas vientuļš kad par to paziņo
bet tas nav ego dēļ... cilvēks nevar par to paziņot ego dēļ
jo ego apjūk un tam tas nepatīk
cilvēks paziņo par to aiz kautrības

un es atkal dzirdu ka viņš teic
viņš esot gaidījis... kurš no šiem trim pirmais par to paziņos
hovinds sidharths ir apstiprinājis savu vienkāršību un drosmi
viss par ko viņš runāja... viņš to nav nosapņojis.. tās nav viņa iedomas

tā ir taisnība ka krišnamurti tika gatavots tieši šim fenomenam
gautama buda apsolīja ka pēc 25 gadsimtiem viņš atnāks
kā maitreija kungs... maitreija tāpat draugs

es dzirdu kā viņš ķircinās
hovindam sidhartham grūtības bija turēt noslēpumā
vienu no vissarežģītākajām lietām pasaulē
un tas patiesi ir noslēpums

un es atkal dzirdu kā viņš ķircinās
šeit ir vēl divi
un ja tiem ir drosmē... to jautājumi būs... ja viņi
nevarēs uzdrošināties tad šis noslēpums mūžam tos nomāks

izdzirdis viņa vārdus es pamirstu aukstos sviedros
vai tiešām viņš lūdz man to pašu
tādu dīvainu jautājumu-paziņojumu
tas skanētu kā lūgums izsniegt sertifikātu... garīgā ego augšanas sākums

izejot no sumilas es redzu kā ap hovindu sidharthu sapulcējas sanjasini
godbijīgi paklanoties viņa priekšā
man šķiet ka tas ir skaisti un es arī gribu noliekt galvu viņa priekšā
un atzīt viņa vīziju bet pūlis ir pārāk liels
es zinu ka viņa acs atvērās... ka viņš redzēja daļu šī dižā notikuma

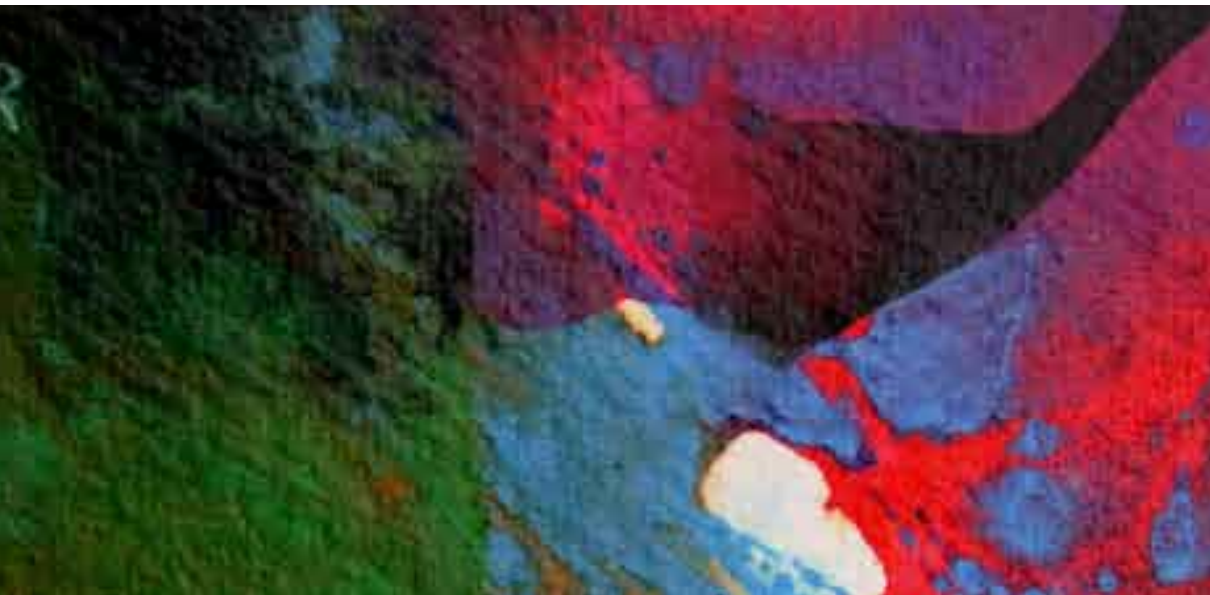
es negribēju lai mani iekļauj lūk tā
tas vienkārši nav priekš manis... es neesmu tāds
es vienmēr sargāju savu personīgo dzīvi un augstu vērtēju savu pilno vientulību
neciešu ka cilvēki klanās un pieskaras manām pēdām

man ir pilnīgi skaidrs ka bhāgavans ir tikai konstatējis
ka hovinds sidharths ir sasniedzis apgaismības punktu
saskaņā ar manu izpratni tas bija par maz
apgaismības punkta sasniegšana
bija tikai ceļojuma sākums

tieši šos vārdus es arī teicu
kad tais dienās man personīgi vaicāja par hovinda sidhartha pieredzi

es klusēju
un turpināju sekot atklājumam kas plūda no viņa
arvien vairāk un vairāk jautājumu... tas pārtapa par vēsturi
es atgriezos pūnā satraukts bet klusējošs
es zināju ka milzīga jauna kustība bija uz sprādziena robežas

es paredzu ka bhāgavans drīz atgriezīsies pūnā

es redzu kā bhāgavans ķircina mani ar savu humoru
kaut kādā ziņā pārbaudīdams manu noturību un vērojot
vai es uzķersos uz viņa āķa un vai es varu glabāt noslēpumu
tas demonstrēs manus patiesos nolūkus
viņš meta izaicinājumu... tas ir akmens manā dārziņā... vai es satveršu ēsmu

mana mīlestība pret bhāgavanu bija stiprāka nekā mans mazais apgaismības zibsnis
es negrastos atvērt pat gautamas budas nolaišanos

es zinu kā glabāt noslēpumu
es pateicu to tad un atkārtēju... man ir jābūt par mahakašjapu

un diemžēl pēc vairākiem mēnešiem es dzirdēju ka bhāgavans teic
ka bombējā hovindam sidhartham bijusi vīzija
ka gautamas budas dvēsele meklējot ķermeni
savā redzējumā viņš sapratis ka bhāgavans ir kļuvis par gautamas budas ieroci
un viņam bija taisnība... bet tā jau ir cilvēka nelaime
viņš var iet pa nepareizu ceļu pat sasniedzot patiesības punktu
tā kā bhāgavans pasludināja viņu par apgaismotu viņš izgaisa
un kopš tā laika viņš nav redzēts
iespējams viņš padomāja... kāda gan tagad jēga
es meklēju apgaismību un es to atradu
bhāgavans teic ka apgaismība ir tikai sākums bet ne gals
un ka viņš ir pienācis ļoti tuvu bet tagad aizgājis ļoti tālu

man gadījās dzirdēt ka hovinds sidharths esot kļuvis meistars
drīz vien viņa ego neizbēgami radīja viņam dziļas lamatas
un pilnīgi sagrāva pat viņa vienkāršo mācekliību

kāda nelaime
visdziļāko sāpju diena... nožēla... viņš pelnījis vairāk

es nekad negribētu nokļūt šajās lamatās
es nogalinātu sevi... un pārdzimtu no jauna ja tas būtu noticis ar mani

pirmā apgaismības pieredze
padara iespējamu šo daudzdimensiju slāņu pirmatnējo atklāšanu
šie vārdi pirmoreiz kļūst pieejami
cilvēkam ir jānirst dziļāk ikvienā slānī
un jāiesūc ikviena tās dimensija

būs vajadzīgi pieci vai seši tādi sprādzieni
vai samadhi stāvokļi lai uzsūktu un izšķīdinātu slāni pa slānim
un pakāpeniski jāpabeidz viss ceļojums
tajā izšķīstot

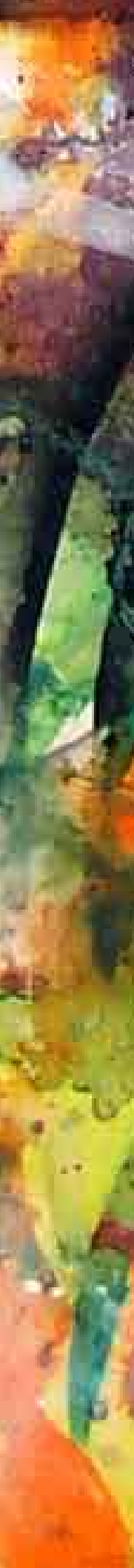
es vienkārši iegrimu dziļāk un dziļāk
manā ikdienā turpinājās dziļas izmaiņas
manas fiziskās kustības un vienkāršās ikdienas darbības
kļuva graciozākas
es pārstāju medītēt... meditativitāte kļuva par manu dzīvi
atslābināta modra apzinātība ir sagrābusi katru manu soli
ikviens mans žests ik skats kā esmu stāvējis
kā sēdējis kā mazgājis traukus un mazgāties vannā tīrījis zobus
dzen tā ir dzīva pieredze... veids kā dzīvot meditatīvi

man nepastāv tāda lieta kā meditācija
ir tikai meditativitāte

es ielēju visu savu apzinātību šajā vienkāršajā ikdienas darbībā
un gulēju pēc iespējas vairāk... absolūti tumšā istabā

es zināju ka atkal gaidu tumšo caurumu
lai iepazītos ar nakts tumsu
esmu kļuvis par nakts vērotāju

mana iešana dzen un sēdēšana dzen
sāka apgaismot visu man apkārt

tagad es iegāju noslēpumu durvīs kopā ar bhāgavanu
bhāgavans astrāli apmeklē mani biežāk un biežāk
es sāku mācīties viņa slepenās saziņas noslēpumu
viņa klusējošo un noslēpumaino darba metodi

man vajadzēja dot viņam pēc iespējas vairāk pieejas
manam fiziskajam ķermenim radīt situācijas kurās viņam ir ērti ieiet
un strādāt ar mani

bija vēl viens noslēpums kurā es augu un kurā es kritu
tā bija mana iešana

mani kanāli un vipasanas ceļi no iepriekšējās dzīves bija atvērti
šie vertikālie kanāli ir viegli pieejami jebkuram dzīvojošam meistaram
tāpēc gautama buda nolēma ka es
deru viņam kā ierocis

bhāgavans vienmēr gāja šādā veidā
viņa kundalini vibrēja un kustējās daudz lielākā augstumā
nekā man bija daudz apjomīgāks un plašāks augstāks un dziļāks

bhāgavans viegli varēja paātrināt manu augšanu
ja es es būtu noskaņots ar viņa vertikālo saskari
un es sāku ieiet visdziļākajos ūdeņos
rokrokā ar viņu
soli pēc soļa... vertikālo vilni aiz vertikālā viņa
es lēni izšķīdu viņa kanālos
augstumi aiz augstumiem man atvērās
es nesu viņa dievišķo liesmu... viņš dejoja ar mani

asaras ir pārāk sīkas lai izteiktu šos dievišķos brīžus

man atvērās mistiskās skolas darbs
es kļuva par viņa slepenās mistiskās skolas daļu

An abstract painting featuring a large, vibrant pink rose on the right side. To its left, there are several purple flowers and green leaves. The background is a mix of light and dark tones, with some white lines and dots scattered across it. The text is overlaid on the painting in a simple, black, sans-serif font.

debesis appludina

dimanti

raugies !!

debesis lej

dimantus uz tevi !

vakardienas lietus

lej pateicību

klusumā

vakar bija lietus

klusums

klusuma asaras

pateicībā

dimanti vakar līja lietus

vakar bija lietus

redzi ?

virs tevis dimanti

vakardienas lietus !!

haikas radžnišs 1986

klusēšanas aromāts
izplatās dziļāk
izzudis !!

ērglis planē pie apvāršņa
debess ir vidū
plaukst ziedi

uz līganajām pēdām
viegls smaids
roze rokā !!

... izšķīda
tikai roze
izsmaržo aromātu !!

07

es kļūšu par pirmo cilvēku pasaulē kurš paziņo
un atklāj patieso bhāgavana paziņojuma nozīmi

ka viņš ir pārkāpis pāri apgaismības robežai

šis revolucionārais paziņojums
bhāgavans pirmo reizi izteica tādu neparastu paziņojumu

cilvēki tajā redz tikai poētisku vērtību
bhāgavanam nav nekādu poētisku brīvību
tas bija faktiskais paziņojums
patiesībā notikušais

bhāgavans lielais spēlmanis... ar savu dzīvi spēlējošs
vienmēr iet pa asmens virsmu augstu debesīs
nolēmis iet soli augstāk
kur vēl nav gājis neviens no dzīvojošajiem budām

neviens buda nav nodevis savu astrālo ķermeni
skolniekam turpinot dzīvot ķermenī

lai nodotu savu astrālo ķermeni
viņam nācās atstāt savu fizisko ķermeni neaizsargātu... viegli ievainojamu
viņa ķermenis jau bija ļoti jutīgs un vājš
ši nodošana bija galēji radikāla un ārkārtīgi bīstama

es sapratu to uzreiz
es sāku to nēsāt ar vislielāko piesardzību un apzinātību

šie pārdzīvojumi ir tik plaši ka es nevaru tos ieslēgt vienā vienīgā grāmatā
tie ir manas dzīves vislielākie pārdzīvojumi ar viņu
un tie ir izauguši visdziļākajās un plašākajās apziņas sfērās

es vairs nepārvietojos un nebraucu pie viņa uz bombeju
es slepus virzījos viņa jaunajās dimensijās
lai neriskētu ar savu ķermeni pārvietojoties un ceļojot
man vajadzēja palikt klusēšanā pūnā

es zināju ka viņš gatavojas pārbraukt uz pūnu
un tas notika

1987 gada 4 janvārī bhāgavans ierodas āšramā pūnā

mēs visi gaidījām viņa mašīnu kolonnu
kura slepus ieradīsies no bombejas naktī

sanjasini dejo un dzied... vārtos kas ved pie lao czi ir sapulcējies pūlis
gaida un gaida... dejo un svin
ap 2 naktī viņš ieradās mājot visiem un dejojot sevī

debesis viņa roll-rois sēdekli
kāda liela veiksmē... mans mīļotais meistars atkal ir pūnā

bhāgavans atkal ir savā smailē
ik rītu dejo pa ceļam... pilnīgi savā stihijā
ir redzams kā viņa rokas paceļas augstu pretī debesīm
aizpildot visu čžuan czi auditoriju
ar žilbinošu savu lidojumu ainām

klusi maigi smiekli
noslēpums viņa smaidošajās acīs

augstāk un augstāk... augstāk un augstāk bhāgavan
mīlas dziesmas plūst viņam ierodoties

ved mūs dziļāk mūsu būtībā

viļņi nāk viļņi tuvojas

sanjasini bija ekstāzē... viņi atkal bija iemīlējušies
viņu acis dzirksteļo priekā un pateicībā
budas lauku atkal ir pārņēmusi uguns
kaut kas jauns vējo gaisā

bhāgavans teic par jaunā cilvēka ierašanos uz šīs zemes
jaunais cilvēks ir pie apvāršņa

zelta nākotne... dumpinieks... jaunā ausma
viss budas lauks bija uzlādēts
un gaidīja jaunā cilvēka piedzimšanu

es zināju... un dejoju kopā ar viņu
kas dejoja... vai tas biju es... vai viņš dejoja ar mani
dejojotājs izgaista deja palika

bhāgavans radžnišs meistarū meistarū kulta burvis
jaunais cilvēks... radžnišs... maitreijas draugs... pie apvāršņa

viņa viedums un vecums
mana jaunība un bērnišķīgums
darbojās kopā kā viens vesels
es ar savu jaunību aizsargāšu viņa ķermeni un budas lauku
viņš vedīs mani ar savu bezgalīgo pieredzi un gudrību

mēs gaidām to brīdi kad tas būs atklāts pasaulei
kāds sprādzienvēda notikums

tā bija iespējama realitāte kuru es paredzēju
ķēdes reakcija kura būs sākums plašam jaunam fenomenam
daudzi sanjasini kļūs apgaismoti
ierodoties no visurienes

mums bija vajadzīgi simt budu... steidzīgi
lai ar gaismu piepildītu kolektīvo virsapziņu

bhāgavans bija atvedis sev līdzīgu veselību sev tuvo sanjasiņu loku
pagaidām es tikai biju lasījis par viņiem
un iedomājos ka daudzi no viņiem slepus bija apgaismoti

es lasīju stāstus par dižo skolnieku
tādu kā buda virsoņiem

es sapņoju ka redzēšu būtnei kas izplata gaismu un būšu to vidū
daudziem no šiem laimīgajiem bija tas gods un privilēģija
sēdēt pie bhāgavana kājām no divpadsmit līdz piecpadsmit gadiem

es apbrīnoju tos un raudzījos uz viņiem ar sajūsmu
un gāju tiem garām ar saliktām rokām iekšējā godbijībā
es gribētu lai man būtu tā laime būt tiem blakus fiziski

mana cieņa tiem daudzajiem kurus es pat nepazīnu
radija viņos dusmas... kas tas par savādu sapni

es vēlu viņiem visiem savu mīlestību un viņa svētību
lai reiz tie pamostos savā budas būtībā

mani vēroja
bhāgavans
bet tagad vērīgi ikviens sanjasins

lēni eju pa āšramu
nevainīgi un kā esot bez svara
slīdu bez piepūles
ar saprotošu un mīlošu smaidu

ļaudis ir greizsirdības un ego varā
viņi sākuši izplatīt par mani baumas un melus
indējot ap mani gaisu

man uzbruka visi
ar vārdiem ar savu emocionalitāti un savām darbībām
gaisā vējoja spriedumi par mani

par to ka domāju esam meistars
ka uzskatu sevi par apgaismoto
ka izliekos ka esmu apgaismots
un imitēju meistarū

es izplatot negatīvu un sliktu enerģiju
stāstot cilvēkiem melus
es vienkārši meklējot viņu uzmanību
esot liels liekulis
izliekoties par bhāgavanu un zvaigzni numur divi

es sapratu viņu aizdomas
es kaut ko slēpu... tas bija acīmredzams

ka esmu apgaismots.. to es jau slepus zināju
ka atspoguļoju savu meistarū... es to arī sapratu
ka izliekos par meistarū... es biju informēts ka nesu sevi viņu

viņu spriedumi un viņu aktīvie centieni padarīt sevi sabiedriski pazīstamus
vienkārši pārsteidza mani
tas vēl reizi pārlicināja mani ka esmu uz pareizā ceļa
un viņi tādā veidā izdeva man sertifikātu

es maigi un viegli virzījos uz savu budas būtību
es viegli spēju absorbēt visas viņu negatīvās bultas
es jutu līdzcietību pret saviem ceļabiedriem

iespējams viņiem ir sāpīgi ka viņi nerasniedz... tas izraisa greizsirdību
cik sāpīgi viņiem bija redzēt kā es viegli paeju garām
es izjutu pret viņiem bezgalīgu līdzcietību

šo dažu mēnešu laikā man garām pagājuši vismaz divdesmit tūkstoši sanjasinu
kuri imitēja manu gaitu

tenkas par mani izplatījās ik dienu... bet man viss bija labi
man vajadzēja iemācīties uzņemt un tikt galā ar šo nelielo savstarpējo apmaiņu

ja viņi neizplatītu tik sliktas nevalodas
man tas būtu visistākais pārsteigums
es zināju ka patiesībā viņi ir sākuši saprast mani
viņi reaģēja uz gaismu kuru redzēja man visapkārt
bet viņu ego bija aizskarts
tas bija vienkārši... nekā pārdabiska
pēc kāda laika viņi sapratīs

es iekšēji pasmējos
visā tajā es sāku iegūt humora izjūtu
es sāku mīlēt viņus stiprāk
un smaidīju un mīloši paklanījos ikvienam kurš mani aizvainoja

es atceros vienu šādu ievērojamu dienu
es kā parasti iegāju pa vārtiem 2.30 dienā un ieraudzīju ap četrdesmit sanjasinu
kuri gāja aiz manis un imitēja manu gaitu
tieši aiz manis... tas bija jautri... bet viņiem smiekli nebija prātā

viņu vipasanas terapeite... bija likusi mani imitēt... pazemot mani
viņiem bija lēni jāiet aiz manis visiem sanjasiniem uz to raugoties
iet aiz manis lai kur es ietu un nelikt mani mierā
kamēr es saskaitīšos vai sajūtīšu pazemojumu vai aizbēgšu vai notiks kas cits
es skatījos kā visi šie sanjasini sekoja man no vārtiem un gāja garām
birojam krišnas mājā kur sēdēja un noskatījās uz visiem cilvēki kuriem piederēja vara

man tas bija tik skaisti... redzēt kā četrdesmit sanjasinu lēni iet
tagad viņi ir atraduši sevis cienīgu sāncensi
es iekšēji smaidīju un turpināju viņus ignorēt
viņi elsoja un sprausloja man aiz muguras cenšoties pievērst sev uzmanību
es sapratu viņu spēli un turpināju iet... ignorējot viņus un iekšēji smeļoties
drīz vien es pienācu pie ūdensvada
tur es apstājos un paliku nekustīgs jūsmodams par tā skaistumu un uzņemot to sevī
aizvēru acis lai dzirdēju plūstošā ūdens skaņu
drīz viņiem tas apniks un varbūt tie aizies

bet viņiem bija jautri sekot man
tāpēc tie stāvēja nekustīgi
es sapratu ka tagad tie ir iekrituši... viņi ir lamatās
tagad es varu darīt visu ko gribu un tiem būs jāatkārto

ahā... lieliski... dzen meistars radžniš
parādi tiem dzen ceļu
tā bija mana laimīgā diena
sanāca pūlis sanjasinu ap sešdesmit cilvēku
un raudzījās kā šie četrdesmit cilvēki aiz manis rādīja savu smieklīgumu

novest līdz galam šos cīņas momentus ar apzinātību
es turpināju būt nekustīgs.. redzēju kā viņi visi sāka kļūt bažīgi
tas nesaskanēja ar viņu instrukciju

viņi sāka apzināties savu sakāvi... es gribēju lai šis notikums turpinās
tāpēc es lēni virzijos uz priekšu lai nepazaudētu tos
lēni lēni es turpināju virzīties kamēr nebiju nokļuvis līdz takas galam
tā pa akmeņiem veda uz ūdenskritumu
es lēni pagriezos pa kreisi... taciņa bija šaura
visi četrdesmit tagad gribot negribot saskriesies ar mani pagriezienā
kāds prieks,... esmu noķēris viņus lamatās

es klusi turpināju iet... redzēju ka tie visi šaubās sekot man vai ne
bet viņu bija pārāk daudz vienā līnijā
bet vietas bija maz
tikai nedaudz cilvēku varēja pagriezties un iet tālāk
bet pārējie tiem uzdurtos

ahā ahā... ko viņi tagad grasās darīt
es uzlīdu uz akmenz blakus ūdenskritumam... paskatījos uz visiem apakšā
viņi visi stāvēja kā stabi... apjukuši nezinot ko darīt

es iesmējos... ak jūs pērtiķi... sekojiet man kā jums teikts
nāciet man pakaļ... augšup pa akmeni un lejup pa taku

oho...tie visi izklīda kā mušas... viens no otra noskatoties
un viss āšrams vēroja viņu sakāvi

vēl vēl es atkārtāju maigi
turpiniet... jums nevajadzētu tik viegli padoties
ja jau ejat kā es... vismaz ejiet kā nākas
pagaidiet mani... tagad es jūs atkal vedīšu sev līdz
pagaidiet mani... es jums parādīšu kā pareizi jāiet un kā vajag mani imitēt
pagaidiet mani... pagaidiet
viņi visi izklīda kur kurais

viens pret četrdesmit
to vēlējās vipasanas terapeite... viņu apkaunoja viņas pašas cilvēki

mana iešana vipasanā bija labs triks visiem
tā bija bijis no pašas pirmās dienas kopš es šurp atnācu
ši terapeite vienmēr publiski pauda savu nepatiku pret mani

katrā grupā viņai jautāja par mani
viņa bija pazīstama terapeite un protams viņai bija jāzina atbildes
uz visiem jautājumiem
bezgrēcīgais pāvests vipasanas karalistē pūnas āšramā
viņa stāstīja visiem ka es acīmredzami neesmu pie pilna prāta
un vēlos pievērst sev uzmanību
ka neesmu bijis vipasanas stāvoklī ka man ir ļoti maz enerģijas
un es vienkārši kļīstu kā zombijs
ka esmu seksuāli nomākts indietis
viņa esot aplūkojusi manu enerģiju un redzējusi ka esmu pilnīgi sasaldēts
un seksuāli nobloķēts un tādēļ man ir mana lēnā gaita

un cilvēki kā es izstarojot sliktu un zemu enerģiju
un ka es uzsūcot enerģiju no citiem kā vampīrs
un no manas auras ir jūtas tālāk

es redzēju kā cilvēki kas izgājuši vipasanu vienmēr skatījās sānis
un nogriezās no manis citos virzienos lai kurp es ietu
šīs baumas klīda kā sērga
ar mani vajadzēja apieties kā ar spitālīgo... neskaramais

es dzirdēju viņu spriedelējumus
kurus ietekmēja cits varens mini-guru terapeits
un drīz vien es biju visās jaunākajās ziņās
katram jaunatnācējam paziņoja ka no manis jūtas tālāk

vienā no pastaigām pa āšramu šī terapeite apturēja mani
un iekliedzās ka esmu slims un man nepieciešama medicīniskā izmeklēšana
lai es izbeidzu tēlot un staigāju normāli

es pasmaidīju un pajautāju kāpēc ik reizi kad viņu redzu viņa tik ātri skrien
viņa asi atbildēja ka bhāgavans ir viņu pilnvarojis vadīt vipasanu
un viņa spējot būt modra ātras gaitas un pat skrējiena laikā
ka lēna gaita ir vajadzīga tikai lai apgūtu metodi
bet pēc tam metode ir jāatmet un to apguvis cilvēks var darīt jebko
viņa zināja visu

tad es jokojot pajautāju viņai... bet kā ar bhāgavanu viņš arī iet lēni
viņa teica kas es tāds lai runātu par bhāgavanu
un ka viņa paziņos par mani un es tikšu padzīts no āšrama

es zināju par visiem šo nepatieso baumu avotiem
tie taču neizbēgami sasniedza arī manas ausis

reiz kad es stāvēju rindā uz vakara tikšanos ar budu holl
pie manis pienāca agresīva vāciete
kura palūdza mani turēties no viņas tālāk
viņa nolasīja man stingru lekciju par manām problēmām
teikdama ka es izsūcu budas lauku
ap simt sanjasinu vēroja šo rupjo agresīvo uzbrukumu
rinda pakāpeniski pašķīrās no manis uz malām

es spēju pārciest šīs situācijas tas nebija nekas kamēr tas bija vārdiski

tajās dienās pūnā uzturējās kautrīga sieviete brillēs
kurai arī bija nepatīkšanas tāpēc ka tā lēni gāja
viņai nācās turēties no manis pa gabalu lai viņa arī netiktu apzīmogota

tā pati agresīvā vāciete iekliedzās
ka esmu bijis seksuāli apspiests indietis un ka viņa ir izlasījusi manas čakras
un man ir ieteikums izdrāzt šo sievieti brillēs
kura arī staigāja lēni

visi smējās... viņiem tā bija lieliska izklaide

pirmo reizi man kļuva skumji
ne par sevi jo sevi es varēju viegli aizstāvēt
bet sāpīgi bija redzēt kā viņi uzbrūk šai kautrīgajai bez vainas esošajai sievietei
un es sāku turēties no viņas tālāk vienkārši lai aizsargātu viņu

tas kļuva par manu jauno stilu attālināties no cilvēkiem
gados jauni jaunpieņacēji kuri ieradās katru dienu uzreiz tiecās pie manis
es lūdzu viņus klusēt un turēties no manis tālāk
jo es zināju ka pēc dienas divām viņi arī tiks saindēti
un tie pagriezīs man muguru it kā es būtu pievilis tos

es turējos pa gabalu no visiem... sanjasiniem un ne sanjasiniem
mani turēja izolācijā tie kas gribēja salauzt mani
apgriezt man spārnus... nodarīt man ļaunu vai iznīcināt mani

ik dienu bija viens un tas pats... mana ikdienišķā maize
man tā vai citādi uzbruka vairāk par tūkstoš sanjasinu
tie nedaudzie kas mani iemīlēja drīz vien sāka baidīties būt man blakus
pūlis drīz vien arī viņus izolētu

manas vakariņas noritēja milzīgā klusumā
lai pie kāda galdiņa es sēstos tas uzreiz kļuva tukšs
visi ceļi bija atvērti cilvēki izklīda lai kur es parādītos

man patika šī izrāde... viņi atbrīvoja ceļu valdniekam

šais dienās es piedzīvoju dažus cietsirdīgus fiziskus uzbrukumus
reiz mani pagrūda lai piespiestu iet ātrāk
citu reizi mani satvēra un rupji nometa uz zemes
reiz iesita pa galvu teikdami ka man vajadzīga dzen nūja
citureiz stipri satvēra un kratīja lai izsistu mani no mana prāta
grūda baseinā... bet es neprotu peldēt
sanjasini apsprieda šos uzbrukumus
un arvien vairāk cilvēku sāka izmantot manu klusēšanu

mani uzskatīja par labu mērķi... es biju nopietns kā mirušais
bet saskaņā ar bhāgavana uzskatu nopietnība ir slimība

es vienkārši virzījos apzinātībā
un mana seja pauda bezkaislīgu apzināšanos

āšrama teātra grupa uzveda satīrisku lugu par mani
es lēni tajā gāju tēloju ka esmu bhāgavans un apgaismotais
simtiem cilvēku skatījās to un smējās... dzīve ir joks... dzīve ir smieklī
bet ne nopietnība... es biju mērķis viņiem to izprietās

tas turpinājās bezgalīgi... jaunas baumas... ik dienu jauni uzbrukumi
jauni ienaidnieki... mani tas sāka garlaikot... ja tie man uzbrūk
lai vismaz min argumentus vai kaut reizi sarīko diskusiju
viņi vienkārši nāca man klāt.... kaut ko runāja... un aizskrēja prom
pat neparaugoties man acīs

ego... greizsirdība bet tagad arī bailīgums
nav brīnums ka esam tur kur esam

es gāju pa kaujas lauku un nevis pa budas lauku

es pieņēmu pat to jo tas mani padarīja neparasti modru
man nācās virzīties un iet ar paaugstinātu modrību
un būt modram un apzinošam pret ikvienu kurš ienāca manā aurā
tas atgādināja man manus bērnu dienu kung fu treniņus
un dižās filmas par kung fu
es atcerējos par meistaru kurš trenēja savu skolnieku apzinātībā
ar īstu kailu zobenu pat naktī miegā esot

man visu vajadzēja izmantot pozitīvi
tas bija treniņš apzinātībā
un es pateicos viņiem par bezmaksas stundām

man bija garas ūsas
un tie nedaudzie cilvēki kuri mani mīlēja sauca mani par fu manču
kā dzen humoru tie zināja par manu kung fu

augsti kvalificēti terapeiti
izplatīja bhāgavana darbu... apmācot miljoniem patiesības meklētāju
prasot par grupu tūkstošiem dolāru

bezgrēcīgie mini-guru terapeiti
un bhāgavana kanālu enerģiju jūtošie un mīlošie tulkotāji
vienojās par viedokli ka man ir indiešu seksuālā nospiestība

esmu bijis ar bhāgavanu deviņpadsmit gadu
nekad neesmu nācis pie bhāgavana pēc viegliem seksuāliem piedzīvojumiem
ļauti izmantojot viņa seksuālās brīvības vizijas un tabu sagraušanu

es biju šeit ar bhāgavanu tikai savas iekšējās augsmes dēļ
viņa dedzīgās vēlmes pamodināt cilvēku apziņu ietekmē
un manas tīrās un absolūtās mīlestības spārnots pret viņu
tikai mana mīlestība pret viņu noturējusi mani šeit
es pat biju gatavs savas tā saucamās seksuālās nospiestības vārdā
atteikties no savas seksuālās vēlmes un fokusēties uz augstāko aicinājumu

esmu piedzimis slavā un bagātībā kuras atstāju būdams pusaudzis
mana māte vimi bija viena no slavenākajām holivudas aktrisēm
mans tēvs šivradžs bija pazīstams bagāto rūpnieku ģimenes pārstāvis

septiņdesmitajos bolivuda bija pilnīgi cita
indiešu ļaudis dievināja bolivudas zvaigznes un pielūdza tās kā pusdievus
visi mani draugi bija kinozvaigžņu bērni
vai slavenu rūpnieku atvases
tagad tie kļuvuši par zvaigznēm un iekarojuši popularitāti tai vai citā jomā

būdams pusaudzis es redzēju simtiem jaunu aktrišu kas alka slavas
visskaistākās meitenes tiecās nokļūt uz mūsu bolivudas ballītēm
man nav vajadzības teikt ko vairāk... bet šajos gados seksuālās brīvības bija vairāk
nekā visbrīvākajā manu rietumu līdzgaitnieku dzīvesveidā

man vienmēr ir bijusi slikta slava
esmu bijis visskaistāko sieviešu ielenkts
īpaši mana brīvā gara un dumpinieckās dabas dēļ
aiz manas pilnīgas nepakļaušanās vecākajiem
un pilnīgas šīs viduvējību sabiedrības nosacītību ignorēšanas
visas meitenes kuras es pazinu vienmēr uzskatīja mani par dumpinieku
un viņām tas šķita saistoši un vēlami

es biju pārāk pārņemts ar savu iekšējo ceļojumu
lai saistītos attiecībās āšramā pūnā

tur bija neiedomājami skaista meitene no amerikā
kā vēlāk noskaidroju viņa bija modele forda aģentūrā ņujorkā
viņa atbrauca uz āšramu... un ieraudzīja cik lēni esēju
raudzījās uz mani vairākas dienas un pienāca man klāt lai sasveicinātos

tai laikā biju iegrimis klusēšanā
galvenokārt pastāvīgo pāridarījumu dēļ
kurus es ik dienu cietu no sanjasiniem
es viņu ignorēju... viņa turpināja skatīties uz mani un reiz vakarā
gāja aiz manis un noskaidroja ka es dzīvoju blakus sunderbanā
viņa pārcēlās uz turieni un dzīvoja tur divus mēnešus
es pastāvīgi redzēju kā viņa sēž uz balkona un raugās uz mani
viņa centās uzsākt ar mani sarunu
viņa pat dzirdēt negribēja ka es esmu klusēšanā un dziļi meditācijā
viņa teica ka pārstājusī iet uz āšramu jo tai pastāvīgi uzmākušies
un ikviens vīrietis centies ievilkāt viņu gultā
ka viņa bijusi modele ņujorkā un tai apnīcis ka vīrieši grib no viņas
tikai seksu un ka es biju vienīgais kas lika viņu mierā
viņa uzskatīja ka esmu kluss un jūtīgs un gribēja būt man tuvāk

viņa bija skaista... es sapratu viņas stāstu un novērtēju viņas atklātību
viņa bija jautra un humora pilna
neparasti saprātīga ar lielu ceļojumu pieredzi un pasaules pazīšanu
būdamā man blakus viņa drīz vien sāka iet lēni un graciozi
un viņu sāka pārņemt kāds jauns izplatījums
lielie puisi no āšrama kuri viņai skraidīja pakaļ saskaitās vēl vairāk
tie bija šokēti ka man ir uzradusies draudzene

es biju pateicīgs viņai par īsajām attiecībām
kas palīdzēja man nomainīt manu tēlu no svētulības un celibāta
uz cilvēcību un nedalāmību

šais dienās es saglabāju celibātu
starp citu man jāteic
ka es drīzāk biju garīdznieks nekā cilvēks kurš devis bezlaulības solījumu
mana tibetas tantras pieredze no iepriekšējām dzīvēm atkal ir modušās manī
un daudzi logi atkal ir atdzīvojušies

tai laikā āšrams pacentās nopirkt sunderbana hoteli
hoteļa īpašnieks misters talera iemīlēja mani
un kad ieradās vienmēr apstājās lai sasveicinātos ar mani
viņš uzskatīja ka esmu neparasts un vienmēr runāja par manu uzticību
un patiesumu manā ceļā
pirms četrpadsmit mēnešiem viņš izīrēja man istabu tikai par 1200 rūpijām
mēnesī un ļāva palikt man tur par to pašu cenu
tai laikā kad pēc bhāgavana ierašanās istabas maksāja ap 9000 rūpiju mēnesī

āšrama vadība skaidri lika saprast visiem tur dzīvojošajiem sanjasiniem ka
šis hotelis ir jāboikotē jo talera nepiekrita pārdot to par to cenu kuru tie viņam piedāvāja
talera teica man ka viņi ir draudējuši slēgt viņa hoteli
tālera bija ļoti vienkāršs cilvēks... viņam bija daudz līdzīgu īpašumu
viņu bija aizskāris agresīvais tonis ar kādu tika izteikts šis priekšlikums
bet kad viņš izteica atbildes piedāvājumu vadība nekavējoties noraidīja
viņa cenu draudot slēgt viņa biznesu
slepus viņš man paziņoja ka viņu šokējusi netīrā izspiešanas taktika
kuru āšrama vadība izmantoja cenšoties izpirkt hoteli

šais dienās āšrama birojs deva man ziņu
ka man likts pamest hoteli tai pašā dienā vai arī mani padzīs no āšrama
es apsolīju ka dažu dienu laikā atradīšu kādu citu istabu
uz ko viņi asi man atbildēja ka man ir tikai viena diena un
šeit nevar būt nekādu iebildumu

dažas nākamās dienas es staigāju meklēdams istabu
tais vietās kur uzturējās sanjasini
lakšmi vilas istabas indiešiem neizīrēja
blakus upei istabu arī nebija un tā tas bija visur
es atradu nelielas mājiņas kur istabas īrēja indiešu sanjasini
tur man asi teica ka tie ir pret mani un negrib lai es tur būtu ar savu slikto
enerģiju...citas istabas atrast man neizdevās meklējumiem es veltīju ne
mazāk par sešām dienām un pagaidām paliku sunderbanā

mani apturēja pie vārtiem un izsauca uz tikšanos
paziņojot ka esmu saņēmis brīdinājumu pamest sunderbanu
es nepakļāvos un ieeja āšramā man ir slēgta
es atbildēju ka sešas dienas meklēju istabu un nevarēju atrast
uz to viņi atbildēja ka tās ir manas problēmas
ka es neēju kopā ar bhāgavanu un viņa vēlmēm un nedrīkstu atgriezties
ka man bija dota iespēja un es to esmu palaidis garām

es varētu veselu grāmatu pierunāt tikai par šokējošajām sadursmēm vien
un šausmīgo pieredzi, kas man bija jāgūst no sanjasiniem
īpaši no tiem, kuri viņam bija vistuvākie
bet atturēšos to darīt jo pieņemu viņus tādus kādi tie ir
viņi pļaus tikai to ko sējuši

manuprāt viņiem ir tikai viena brīvība
brīvība radīt vai sagraut pašiem sevi

bet ne brīvība sagraut citus
ši nelikumīgā ielaušanās cita cilvēka svētajā ugunī
un viņa iekšējā garīgajā ceļojumā

bhāgavans atkātoja daudz daudz reižu
netraucējiet citiem būt brīviem
un neļaujiet nevienam aizskart jūsu brīvību

es redzu ka mūsu dienās ir svarīgāk
ļaut citiem iejaukties jūsu brīvībā
tātad būt pasīvam līdzdalībniekam
raudzīties kā citi pakļauj sev nevainīgu cilvēku un klusēt
nozīmē tieši piedalīties noziegumā

vara samaitā bet absolūta vara to izdara absolūti...tie kam ir vara dominē
padzenot tos kurus viņi nespēj kontrolēt...piespiežot viņus dzīvot bailēs
no padzišanas tā ka tie kļūst par pazemīgiem vergiem

sanjasinu izraidīšana ir visnetīrākā un viszemākā šantāžas forma

sanjasins ir viegli ievainojams

vienkārši tāpēc ka viņš negrib zaudēt bhāgavana klātbūtni

viņi spēlē uz viņa mīlestību pret bhāgavanu

izmantojot to kā instrumentu pret viņu pašu

cik zemu gan var krist cilvēks

mani padzen un ieraksta melnajā sarakstā man jau tā pietiek

ikdienas sadursmju ar šo āšramu un es nolemju drīz vien pamest pūnu

pēc padzišanas no āšrama es turpinu dzīvot sunderbanā

kādu rītu es noskaidroju ka jānotiek vēl vienai tikšanās reizei

starp taleru un āšrama vadību

tā kā es biju vienīgais sanjasins kurš bija palicis talera hotelī

pasauca mani... un teica man... ka viņus tas sanikno

spriežot pēc visa viņi bija uzvarējuši kauju nogriezdami hotelim ienākumu

avotu man paziņoja ka tagad viņi uzskata ka var izpirkt hoteli par zemu cenu

es redzēju ka tas viss neatbilst bhāgavanam un viņa līdzcietības ceļam

tā bija šantāža un iebiedēšana

spēka izmantošana lai izspiestu vājo

lai gan jebkurā situācijā es neko negūtu es vienalga

biju talera pusē un man bija kauns ka āšrams izmanto tik netīras metodes

ja viņi izmantoja varu un finanšu šantāžu lai izdzītu taleru

ar ko gan tie atšķiras no amerikāņu politiķiem kuri

padzina bhāgavanu... manuprāt tā ir tā pati netīrā politika

manās acīs tas bija apkaunojoši

un es zināju ka buda nekad nerīkotos tik zemiski

manās acīs āšrama vadība nomelnojusi

bhāgavanu un viņa mīlestības un līdzcietības sūtījumu

mēs ar taleru bijām vienisprātis par to ka ja viņi sāks tikšanos ar

laipnību un pretimnākšanu viņš piekritīs pārdot

bet ja tie sāks ar agresiju viņš atteiksies

tāda bija mūsu slepenā noruna

mēs gaidījām un vērojām

lietas rezultāts bija atkarīgs no tā

atnāca pieci cilvēki... viņus sanikvoja ka es sēžu kopā ar taleru
tie juta ka boikota rezultātā talera ir kļuvis pielaidīgāks
un izturējās pret viņu augstprātīgi

talera atteicās pārdot... pat par dubultcenu
ar to tikšanās beidzās... talera nepiekāpās
tie varēja boikotēt hoteli
un līdz pat šai dienai hotelis ir viņa īpašumā

es līdz šim laikam uzskatu ka esmu saglabājis sava meistara seju
un kādreiz mana iejaukšanās tiks uzņemta kā garīgā dumpja ceļš
taisnība un taisnīgums ir pāri visam
pat ja man nāktos cīnīties ar saviem paša cilvēkiem... taisnība ir pāri visam

bhāgavans svētīja mani un redzēja manu uzvaru
es gatavojos sadursmei un biju gatavs pieņemt daudz ar varu apveltītu kaušļu
izaicinājumu ar kuriem es drīz vien tikšos
kad nesīšu viņa lāpu cauri pasaulei

es nekad neesmu cienījis un neesmu padevis varai un virskundzībai
es noliecos un padodos tikai taisnības un līdzcietības priekšā

es atguvu savu sanjasu ar piezīmi kurā bija teikts
ka man jāpaliek ceļā uz vientulību
un ka es vienmēr būšu uzticīgs viņam

kādā no nākamajām dienām es saskāros ar nopietniem draudiem
reiz vakarā es gāju pa ielu blakus āšramam un pie manis
pieskrēja sanjasins piedraudēja ar nazi un teica ka piebeigšot mani
ka es tiekot brīdināts lai pametu pūnu vai arī par mani parūpēsies
ka man salauzīs kaulus... pārlauzīs kājas

tagad tie met izaicinājumu manam garam
es grasījos pamest pūnu
bet tagad bija pavisam cita lieta
es nekad nedzīvoju baidoties no draudiem
nolēmu palikt un paskatīties ko viņi var izdarīt

man nepatīk draudi un vēl jo vairāk no tiem kuri tiek uzskatīti ejam pa ceļu
kuru sludinājis saviem skolniekiem bhāgavans
kurš kā es uzskatu ir viens no lielākajiem budām kurš reiz spēris kāju uz šīs zemes

vai varat iedomāties šīs divas pasaules kuras es redzēju vienlaikus
šausmīgi... ja vien šis vārds spēj ko izteikt

esmu jau izlasījis krišnamurti atmodas gadus
bet neesmu iedziļinājies viņa pieejā

tagad man ir kļuvis interesanti lasīt krišnamurti un grāmatas par viņa dzīvi
kāpēc noticis konflikts ar viņa idejām par meistariem
man ir atvērusies pavisam jauna nodaļa kuru es agrāk ignorēju

es pilnībā biju ar bhāgavanu
nekas nespēj mazināt manu mīlestību pret viņu
es vienkārši esmu sācis apšaubīt viņa pilnīgi atklāto pieeju

es gribēju dziļāk saprast
meistara dinamiku atšķirībā no ne-meistariem
un cik sarežģīti ir aiznest patiesību līdz bezapzinošajai cilvēcei

es zināju ka bhāgavanam nebija izvēles
viņš jau saprata visas patiesības izplatīšanas sekas
viņš pats bija agresijas mērķis

bet man bija nepieciešams saprast sarežģīto situāciju
individuums pret pūli komūnas apstākļos ar dzīvu meistar

es zināju ka bhāgavans vērīgi raugās uz manu augsmi un grib lai es
izpētu visas liecības un uzņemtu savā izpratnē pēc iespējas vairāk

līdz tam es vienkārši akli dievināju viņu kā bērns
man bija nepieciešams vairāk izpratnes un izsvērtā skatījuma

es sāku arvien vairāk cienīt krišnamurti
viņa aso prātu un bezkaislīgo pieeju

bhāgavans vienmēr teicis ka mēs esam pasaules daļa
ka viņa komūna bijusi vienkārši eksperiments
viņš nekad nav paziņojis ka viņa ļaudis ir kļuvuši apgaismoti
viņi bija tādi paši neapzinoši kā visa pārējā pasaule

visa pasaule kurā nezināšana ir svētlaiمة
bet šeit svētlaiمة nav nezināšanā

pasaule un tās ceļi ir vienkārši un viegli
vienkārša ir ikdienas darbība un dzīves virspusējība

bet šeit cilvēks kļuvis viegli ievainojams eksperimentējot ar psihiskajām enerģijām
ar sarežģītu neizpētītā prāta un ne-prāta iekšējo mehānismu
kur augstās enerģijas situācijas prasīja
rūpīgas izaugsmes un ceļa norādes pieredzi
kur tika prasīta liela apzinātība ņemot vērā to ka cilvēks gāja augstāk
kur cilvēkam vajadzēja būt ārkārtīgi piesardzīgam savā darbībā

mēs spēlējamies ar uguni... ar neredzamiem vertikālās uguns pavedieniem

sanjasini nebija apgaismoti... tagad es esmu to sapratis
bet bija radušies jauni jautājumi kāpēc tie nebija apgaismoti
vai ir iespējams ka sasniegušie var tikt sagrauti

mans vērīguma centrs ir šai jautājumā
tas man kļuvis vissvarīgākais
man bija nepieciešams to saprast

varbūt tas bija tieši tas pret ko cīnījās krišnamurti
apgalvojot ka pūlis vienmēr sagraus individualitāti
ka visas organizācijas kropļo un pilnībā sagrauj individuālo

bija skaidrs ka krišnamurti ir bijis apbrīnojami precīzs
viņam bija nedalīts šī jautājuma redzējums un tā bija pilnīga taisnība

bet bhāgavans spēlēja ar atvērtiem brīvien uzskatiem
rēķinādamies ka budas lauks parūpēsies par šīm lietām

bhāgavans arī novēroja šīs jaunās tendences
viņš bija dziļi apbēdināts un sāka saprast ka viņa cilvēki nodod viņu

es biju viņa dzīvais eksperiments... es gāju bet viņš peldēja virs manis
manā spogulī viņš pārbaudīja savus paša cilvēkus

tāda bija realitāte

es paziņoju lai visi izlasa un zina
ka bhāgavans vēroja kā jūs izturējāties pret budu
pret budu kas nesa viņa liesmu
pašu bhāgavanu nesošo

visam ko es šeit paziņoju ir jāpalīdz jums iet šo ceļu

es atsedzu tikai aisberga virsotni
kuru gribu izteikt vai darīt atklātu
atklāt dažus noslēpumus ir tas pats kas dot bērnam kailu zobenu

es sāku redzēt lielu daudzumu briesmu kas parādījās pie apvāršņa
izmantojot spēcīgas atmodas metodes
sanjasini atbrīvoja budas laukā šo vertikālo uguni
un nebija gatavi izmantot šos spēkus
tiem nebija klusuma un izpratnes
šīs uguns un tās seku

es negribu biedēt bet es vēroju šīs sekas
tam bija jānotiek... bija jānotiek sliktākajam

esmu padzīts un dzīvoju sunderbanā
hoteļa dzīvzogs ir tikai dažus metrus no budas halles
un kad bhāgavans ik vakaru runāja čžuan czi
viņa sarunas tika translētas budas hallē
un bija labi dzirdamas no tās vietas kur es sēdēju
es apsēdos un katru vakaru klausījos viņa sarunas

es vakariņoju restorānā premis un tā kā es gāju ļoti lēni
es pieradināju sevi kā likums piecelties neilgi pirms sarunas beigām
un iet uz premu lai nenokļūtu pūlī pēc sarunas

tai vakarā kad tas notika
es kā parasti gāju savu ceļu un mani apstādināja indiešu sanjasins
viņš uztāja ka aizvedīs mani ar savu motociklu
es ciest nevaru motociklus jo uz tiem ir neērti sēdēt robā
un man patika lēni iet pēc sarunas
viņš uztāja vēl un vēl un beigās es piekritu
viņš mani aizveda es nokāpu no motocikla
pēkšņi viņš bez jebkāda brīdinājuma ar milzu spēku iesita man
pa seju un turpināja sist mani arī kad es nokritu zemē

šis pēkšņais sitiens pa galvas labo pusi pilnīgi izgriezā man kaklu
es izdzirdēju čirkstoņu galvaskausā un mugurkaulā pie kakla
es aizlidoju atpakaļ pa diagonāli pret zemi un lai nodrošinātu sevi
piezemējos uz kreisās rokas un izdzirdēju skaņu kreisajā plecā
mans atslēgas kauls iedūrās kaklā un es sajutu ka mana lāpstiņa pārvietojas
un iecērtas mugurkaulā
manas plaušas bija saspiestas un bija grūti elpot
viņš spārdīja mani kājām pa seju un ķermeni jautādams vai esmu sapratis pārmācīšanu
pēc tam uzkāpa motociklā un aizbrauca

es zaudēju samaņu vēl apjautu ka man apkārt viss griežas un šūpojas
es guļu uz zemes un nevaru piecelties

piepeši es sajutu ka mani paceļ milzīgs spēks
un lūk es jau stāvu bez jebkādas piepūles
es zinu kas pacēla manu ķermeni
bet šim uzbrukumam vajadzēja būt milzīgām sekām

es aizgāju atpakaļ uz hoteli un uzzināju ka bhāgavans
nezināmu iemeslu dēļ ir nokritis ceļoties no krēsla pēc sarunas
un pārstājis runāt

tas bija negaidīti bet es zināju ka bhāgavanam briesmas vēl ir priekšā
bet ar mani tas ir beidzies
ja situācija arī turpmāk attīstīsies šādi es ilgi nenodzīvošu

es paliku sunderbanā vēl divus mēnešus lai atgūtu veselību
bet sāku saprast ka gan bhāgavans gan es mēs esam bezizejas situācijā
grūtības aiz grūtībām

es atklāju ka bhāgavans jau ir izgājis ārpus apgaismības

sekas viņam bija nāvējošas
viņš bija sagrābts un ievīstīts astrālajā ķermenī

uzbrukums radīja lielu daudzumu jaunu sarežģītu garīgu un psihisku situāciju
es zināju ka mans fiziskais un astrālais ķermenis ir stipri ievainoti

ķermeņa kreisajā pusē bija stipras fiziskas traumas
kuras izlieca un padarīja šķību manu astrālo ķermeni
vertikāli tas izliecās spirālveidīgs
rezultātā izveidojās bloks
tas nobloķēja ida un pingala kanālus
un sušumnas plūsmu uz manu kroni
kosmiskais ķermenis pārvietojās uz centru pa labi
lai pielāgotos pārvietojumam un disbalansam

mana ida bija bojāta
un pakāpeniski tas sāka ietekmēt pingalu
kura savukārt aizvēra sušumnu

mans ķermenis sāka pielāgoties šīm jaunajām situācijām
mana atvēsinošā puse aizvērās
ķermenis sāka pastāvīgi pārkarst
izbeidzās aukstie iztvaikojumi kuri pastāvīgi pacēlās iekšpusē
mana elpa kļuva nevienmērīga

no kreisās puses pulss kļuva vājš un apstājās vēl un vēl
un es jutu ka mana sirds sažņaudzas ik reizi kad tas notiek
no labās puses pulss kļuva stiprāks un ātrāks

mana kreisā acs pastāvīgi kļuva sausa un niezēja
bet labā piesarka un pastāvīgi asaroja

mana kreisā auss sāka dzirdēt skaļas un griezīgas skaņas
un es zaudēju līdzsvara sajūtu
labā auss bija bloķēta un neko nedzirdēja

pagriežoties pa kreisi es izjutu apziņas miglainību

pakāpeniski mana trešā acs sāka aizvērties
smadzeņu labajā pusē pulsēja sāpes

es biju pazaudējis vertikālā staba izjūtu

mana kreisā roka kļuva nejutīga
uz pirkstiem parādījās zilumi nagi kļuva melni
uz kreisās kājas parādījās zilumi
iešanas centrs zaudēja līdzsvaru

visi šie fiziskie procesi un izmaiņas
sāka parādīties divu triju mēnešu
laikā pēc uzbrukuma

es noteikti zināju kas ar mani notiek
es skaidri zināju kas notiek ar bhāgavanu

tomēr cerība vēl bija
pirms astoņiem mēnešiem es jau biju sasniedzis apgaismības punktu
redzēju un zināju ieejas un izejas punktus no sava ķermeņa

bhāgavans sāka jaunu sava neatliekamā darba fāzi virs manis

mans kreisais kanāls bija slēgts tas nobloķēja lejupejošo
spirālveida ieeju atpakaļ ķermenī
man bija jāpaliek absolūti nekustīgam un jānirst nāves centrā
un ar ikvienu iegrimšanu harā... ķermenis izjuta nāvi
tas nekavējoties uzsprāga un centās ieiet atpakaļ caur trešo aci

ja es šādi būtu turpinājis... tas būtu aizņēmis daudz laika
bet iespējams būtu bijusi atpakaļ ejoša atlabšana un atgriešanās ķermenī

bhāgavans ir kareivis
es esmu cīnītājs

dzīve ir risks
es nekad nekrītu izmisumā par to kas noticis pagātnē
tas ir noticis un to nevar atgriezt atpakaļ
nelaimēs es cīnos
tā ir mana daba
es nevaru to izmainīt

kopā viss bija iespējams
tikai pacietība un dziļš dziedinošs darbs... bloku var noņemt
nogrūst milzu bloku no sava kundalini
un eja atkal būs vaļā

pēc šī ļaunprātīgā fiziskā un psihiskā uzbrukuma
reiz naktī man uzspīdēja gaismas bumba
tagad es sāku cienīt augstu vērtēt un mīlēt krišnamurti
virs manis spīdēja viņa līdzcietīgā esme
un viņš pirmoreiz atklāja sevi
viņš bija viens no tām trim būtnēm kas līdinājās virs manis
jūlijā kad atnāca gautama buda
viņam bija jāklūst par manu pavadoni un jāpalīdz man ar līdzcietību

iepriekš teiktais skan absolūti neprātīgi

viss ko es apgalvoju ir domāts meklētājam ceļā
šo atklājumu dēļ esmu gatavs riskēt ar savu reputāciju
esmu samaksājis vēl lielāku cenu
es negribu lai šādi notikumi jēlkad atkārtotos

pagātnē meklējošie kuri nira šajā pārdzīvojumu sfērā
atstāja pasauli un aizgāja kalnos lai netraucēti pabeigtu savu ceļojumu
un lai saglabātu savu trauslo fizisko ķermeni
pēc apgaismības
ķermenis un astrālie un kosmiskie saskaņojumi ir tikai trausli pasaules pavedieni
un ķermenis kļūst arvien vājāks un vājāks ņemot vērā to
ka ķermenprāts piekāpjas nekustīgā ne-prāta priekšā

fiziskais padoms astrālajam
astrālais padoms kosmiskajam
un galējai izšķīšanai bezgalīgajā kosmiskajā tukšumā

lai dzīvotu cilvēkam ir jānomirst

mani ir apmeklējuši vairāki meistari kuri man palīdzējuši kā spējuši
viens no tādiem apmeklējumiem pārsteidza visvairāk
man ar viņu nebija nekādas personiskās saiknes es pat nesapņoju par to

ka žēlsirdīgais cienījamais širdi baba atnāks lai svētītu mani
es palieku padevīgs viņam un paļāvīgi noliecos viņa priekšā
džai dievišķais šri širdi baba

naktis es stipri svidu un nevarēju gulēt
grozījos no vieniem sāniem uz otriem
dažreiz pavisam apgrieždamies smagās ciešanās

kundalini centās atvērt durvis
ķermenis pielāgojās soli pa solim

visdziļākā metode bija nomirt pēc iespējas dziļāk
un dziļi ieiet melnajā caurumā lai tiktu izdziedēts

kad ķermenis iet nāvē
trešās acs durvis atveras
lai aizsargātu ķermeni ar pēkšņa šoka un atmodas palīdzību
lai saglabātu ķermenim dzīvību

nāves centrs strādā kā durvis uz iekšpusi
trešā acs tās ir durvis uz iekšpusi
trešās acs muskuļi atslābst un atveras no iekšpuses
un ļauj ieiet no aizmugures lai pabeigtu apli

nāve ir lielākais dziednieks
tā vienmēr ir pēdējais patvērums idas kanāla atvēršanai
un es jau zināju šo noslēpumu

lēna atlabšana turpinājās divus mēnešus
ja es strādātu lēni tas prasītu gadu
mana kosmiskā ķermeņa sfēriskais embrions arī auga
drīz notiks atklājums

es strādāju uz abām pusēm
no ķermeņa augšup uz astrālu
un no kosmiskā lejup caur astrālu

bhāgavans bija satriekts par manu uzņēmību un sajūsminājās par manu vīrišķību
un fokusu...man tas bija pietiekami
sitiens meta man izaicinājumu un mans meistars svinēja manu spēku
tas bija vairāk nekā apgaismība

tā bija arī mana uzvara sakāvē

jebkurā gadījumā es paliku uzvarētājs
ja es nomirtu
bhāgavans sarīkotu man atvadas
zinādams ka kareivis ir kritis cīņā

tuvojās jūlija svētki
mans pirmais samadhi
simboliska diena kura man ir ļoti nozīmīga

bhāgavanam gatavoja jaunu budas halli
es nosūtīju kautru lūgumu lai mani ielaistu tikai uz vienu
meistara svētku dienu 1987 gada 11 lūlijā

es nebrīnījos ka man kategoriski atteica un izteica rājienu
es biju viņu mūžīgais ienaidnieks... atzīts par neprātīgu un ierakstīts melnajā sarakstā

es pievērsos pozitīvajai pusei

bhāgavans sāka iziet jaunajā budas hallē 1987 gada 7 lūlijā
bet tā kā hoteļa sēta bija tieši aiz postamenta es pie sevis smējos
saprazdams ka atrodos tieši aiz bhāgavana
tikai desmit metrus no viņa

iespējams ka tā bija viņa dāvana
es smējos par savu muļķību censties ieiet sevī
es bezprātīgi svinēju un deju kad viņš izgāja jaunajā budas hallē
biju tikai dažus metrus no viņa
visa tūkstoš sanjasinu enerģija tiecās pie viņa
no tās vietas kur es deju tā jautās kā palu ūdens
paldies jums visiem mani mīlie draugi
es uzņemu viņus aiz viņiem
bet bhāgavans dejoja sajūsmā

es zināju ka viņš zināja ka es zināju
svinēšana sākas
vienkārši nodzīvo šos mirkļus un iegrimsti tajos
ik reizi kad viņš ieradās manas sāpes izzuda
uz mirkli es aizmiršos un svinēju viņā izplūsmi

gaiss pieklusa
un bhāgavans sāka runāt
es apsēdos zālē un apmaldījos klusumā
iesūcot sevī ikvienu vārdu ikvienu klusēšanu
laiks plūda

es atvēru acis un ieraudzīju dūsmīgus žestus
vairāki sargi skatījās uz mani no augšas
uz leju no žoga no āšrama puses

viņi māja man ar pirkstiem sunderbana dārzā
tā bija mana žoga puse un es šeit dzīvoju

viņi māja ar pirkstiem
ei, ej prom no šejienes... ej prom

manas acis plaši atvērās no izbrīna
tas nav viņu īpašums
es nebiju viņu vergs un nebiju viņu pakļautībā

ko gan viņi iedomājas

tādu nekaunību es nevaru pieņemt
šie apsargi draudēja man lai gan esmu savā žoga pusē
teica lai eju prom no šejienes... ei tu vācies prom

tas bija salmiņš kurš salauza kanielim muguru
es uzreiz piecēlos... dziļi ievilku elpu... un sāku viņus bombardēt
ar savu balsi pēc iespējas skaļāk un skaidrāk
lai mani dzirdētu visa budas halle un bhāgavans

ko jūs no sevis esat iedomājušies
ka jums pieder visa pasaule
un ko gan iedomājušies šie cilvēki pie varas kas sēž pirmajās rindās
ka āšrams ir viņu privātīpašums
ka viņi ir iegādājušies budu un tagad tas ir viņu varā
ka buda tiem ir pārdots
ka bhāgavans ir kļuvis par jūsu lelli ikdienas izklaidei

mans mērķis bija pirmajās rindās sēdošie
viņi dzirdēja katru manu vārdu
es zināju ka bhāgavans smaida

apsargi no āšrama pārlēca pāri sētai un pieskrēja lai mani satvertu
kad tie pieskrēja es biju nekustīgs mana elpošana bija mierīga
es teicu lai tie vienkārši atslābst un nomierinās
nomierinieties un baudiet
jo esmu jau pateicis visu ko gribēju
un negrastos savus zelta vārdus atkārtot

viņi redzēja ka jokoju un mana elpa ir absolūti mierīga
ka es smejos par viņu niknajām sejām
ko viens cilvēks varēja izdarīt pret četriem apbruņotiem apsargiem

un visi tie apsēdās man apkārt aplī... man tagad bija rotaļīgs noskaņojums
tas izskatījās tik muļķīgi... patiesībā jautri četri apsargi iekļāvuši mani aplī

es tiem pačukstēju
vienkārši palieciet klusi un nekustīgi... aizveriet acis un ejiet sevī
man bija četri personīgie miesassargi un visi tikai man vienam

viņiem tas šķita dīvaini
viņi redzēja manu negaidīto humoru un jokus
tie jutās kā skolnieki sēžot man apkārt
un ar muļķīgu skatienu tie piecēlās un atstāja mani mierā
tikai viens no tiem palika līdz sarunas beigām
es aizvēru acis un klusēju uzsūcot sevī ikvienu bhāgavana lāsi

saruna beigusies... ir sākusies deja... es sāku dejot
apsargs skatījās un smaidīja
cik es biju traks
traks un šķīsts

saruna beidzās
simti sanjasinu gāja garām sunderbana hotelim
lūkojoties caur dzīvžogu lai saskatītu kas es tāds esmu
ak jā tas taču ir tas otrais bhāgavans trakais lūk kas kļiedza

es dzirdēju ka notika vadības tikšanās ar apsardzi
tūlīt pēc tam man paziņoja
ka ieeja man ir atvērta un es vairs neesmu izdzīts
ka tā esot teicis bhāgavans... lauvās rēciens

apsargs kurš nodeva man šo vēsti bija pārsteigts
ka esmu ielaists atpakaļ... pilnīgs absurds

es sapratu ka visi mani vēros vēl vairāk
man pietika šo vērīgo skatienu un ikdienas tūkstoš sanjasinu spriedelējumu

es vienkārši dziļi paklanījos bhāgavana priekšā
savācu mantas un tai pašā dienā aizbraucu

tā nebija mana vieta... ne mana telpa... pārāk daudz kontroles
pūlis pret individuumu

man bija jābrauc prom... bhāgavans vai ne bhāgavans... taisnība vai ne taisnība

es neesmu lelle pie aukliņas

es neēju iekšā kā lelle kad mani ielaiž
es neklusēju kā lelle kad mani padzen

man bija sava brīvība... sava dzimšana... sava dzīve... savas tiesības kopš
dzimšanas

ja tā ir jābūt lai tā būtu
ja ne nu ko lai ir tā

qué serj sera

aiz ārpus esošā robežām

iekšā

kāpēc nopūsties pretī mēnesim ?

raugies sevī

lūk raugies

ieraugi mēnesi !

melni mākoņi

dreifē krēslā

izšķīsti !

pilnmēness nakts

nolaižas tumsa

mākoņi peld sudrabā !!

kad laiks šķiet klusi slīd

bezmūžīgs laikmets čukst caur

nemirstību

vienīgā taisnība

kuru var uzzināt

klusums un nekustīgums

plaukstošie pumpuri

agrā miglainā rīta rasā

nevainīgais

pret skaistumu

asins sarkanais

atveras viegli

valdzinot

pašu sirdi

nemainīgi

taizemiešu aviolīnijas ir kļuvušas par manu iecienītāko aviokompāniju
tikai tāpēc ka tās izdalīja sievietēm-pasažierēm orhidejas
es vienmēr lūdzu ziedu arī sev
un tie vienmēr piekrita bez jebkādām iebildēm

mani vienmēr aizkustina orhidejas
tās saista mani ar taju aviolīnijām
un siltie taju sveicieni

kastaņkrāsas orhidejas un aviokompānijas piesaista manu uzmanību

esmu pametis pūnu un neesmu vairs sanjasins oranžā tērpā
iepriekšējā dzīvē tibetā es biju lama
tad es ģērbos tieši kastaņkrāsas tērpā
tagad es nēsāšu kastaņkrāsas ģērbu un teikšu ka esmu tibetas meklētājs

es ierodos atpakaļ honkongā
vismaz kaut kāds normāls stāvoklis
nav pastāvīgu nosodījumu un uzbrukumu
pasaule man izskatās ļoti draudzīga un laipna
cilvēki skatās uz mani ar ziņkāri bet ir labsirdīgi un draudzīgi
daudzi man jautā par manu mūka pieredzi
naivi un ziņkāri savos jautājumos bet ļoti mīloši un delikāti

esmu ļoti priecīgs redzēt savu māsu šonu un viņas vīru ramešu
man patīk viņa maigā jauktā taju-indieša daba
viņa kautrība un labestība...un viņa patiesā mīlestība pret manu māsu
es dziļi mīlu viņus un viņu jaundzimušo dēlu tušaru

es ilgojos pēc zaļumiem kokiem un dabas
starp augstiem betona torņiem es jūtos ne savā ādā
esmu jau aizmirsis kā staigāt ierastajā apkārtnē
pilsēta izraisa manī reiboņus ar savu ātrumu un steigu
katra garāmbraucoša mašīna izsauc manī izjūtu ka es griežos
man pastāvīgi reibst galva un es zaudēju līdzsvaru

es atbraucu bez apģērba un naudas
tikai viena izbalējusi caurspīdīga roba... kuru mana māsa ciest nevar
un pēc dažām dienām es atklāju ka rabas nav
viņa slepus to izmetusi kamēr es gulēju
es sadusmojos uz viņu
tā bija mana samadhi roba un tai nebija cenas
tā bija mana pirmā roba un es gribēju saglabāt to kā dārgumu

ko lai dara... māsas mīlestība
viņa vēl man tikai labu
viņa mīl savu brāli un nespēj noraudzīties ka esmu tādā izskatā

tagad es gribu nēsāt kastaņkrāsas robas es saku mā sai
viņai arī patīk šī krāsa
vismaz kastaņkrāsas tērpā es neizskatos tik dīvaini... vairāk pieņemami honkongai
viņa teic ka tā ir daudz labāka nekā spilgti oranžais indiešu mūka tērps
nu labi... mēs pašuvām četras robas tās ir manas jaunās tibetiešu robas

šona un ramešs apsēžas lai nopietni ar mani parunātu
viņi abi grib man palīdzēt atgriezties pasaulē
un dzīvot normālu dzīvi
nostabilizēties apprecēties un sagādāt bērnus kā viņi

mama mia... kur esmu nokļuvis... no uguns uz pannas

es klusēju saprazdams viņu vienkāršos dzīves uzskatus
vismaz viņi mani patiesi mīl... tā bija pietiekami
man ir jātiekas ar tādiem piezemētiem cilvēkiem un jājūt viņi
viņi man bija blakus un es biju viņiem par to ļoti pateicīgs

es jūtos pilnīgi nekur nederīgs
manas lēnās kustības rada iespaidu ka esmu nepilnvērtīgs
man jāsaprot kā dzīvot
ir jāatrod veids kā nopelnīt naudu un iedalīt laiku
lai atrastu līdzsvaru starp zorbu un budu

ramešs un šona ir labsirdīgi un ļauj man veltīt tam tik daudz laika cik būs nepieciešams
bet mana tūrista vīza ir tikai trīs mēneši
ir jāsaņem atļauja darbam šai valstī

aizgāju pie ārsta un veicu pārbaudes
lai zinātu vai sitiens pa galvu ir traumējis manu mugurkaulu
izmeklēšana rāda ka mugurkauls nav skarts

aizgāju pie cita ārsta lai pārbaudītu lāpstiņu stāvokli
un stipro muskuļu saspringumu kas radies ķermeņa augšējā daļā
man ņem asinis no kreisās rokas un es zaudēju samaņu

man ir jāatrod dziļš darbs ar sava ķermeņa audiem honkongā es to nepaveikšu

nolēmu palikt pie kaujas mākslas
un strādāt ar savu ķermeni patstāvīgi
es izvēlējos maigās dziedinošās taidzi cjuan kustības
es sazinājos ar meistarū čenu žulinu kurš aicina mani uz tikšanos
tad viņš varēs izlemt vai es viņam deru vai ne

meistaram čenam žulinam ir sešdesmit pieci gadi
viņš ir beidzis pekinas universitāti, pasniedz taidzi cjuan un ir kļuvis
par pieredzējušu meistaru

tai pašā brīdī kad viņš mani ieraudzīja
es piesaistīju viņa uzmanību un viņš pajautāja kā man izdodas tā staigāt
es uzreiz sapratu ka viņš saprot manas gaitas dziļumu
ši lēnā pīles gaita piemita meistaram taidzi
vertikālā apzinātības un pilnīga līdzsvara virsotne

neuzdevis vairs nevienu jautājumu viņš smaida
un piekrīt sniegt man dažas privātstundas
tās būs parkā blakus estoril kort uz garden-roud
mana māsa piekrīt apmaksāt dārgās privātstundas
kurām viņš man piešķir īpašu atlaidi

viņš teic ka palīdzēs man saprast caur kādiem pārbaudījumiem esmu izgājis
un kā esmu sasniedzis tādu pilnību

es grasījos izlasīt 108 taidzi čuana garās formas

viņu ļoti pārsteidza mana ātrā uztveršanas spēja
un spēja spontāni saprast visu ko viņš mācīja
jau pēc viņa ierosmes vienas stundas nodarbība ilgst par divām stundām un ilgāk

viņš ar milzu interesi vēroja kā es daru katru formu
viņš bija ļoti vienkāršs un neparasti draudzīgs pret mani
un es redzēju ka viņš vēl un vēl atkārtu katru kustību sev
daudz reižu viņš smiedamies teica ka mana forma ir pilnīga
ka viņam ir jāveic savas formas korekcija
pastāvīgi atkārtoja... mans vecais paradums... mans vecais paradums
tev taisnība... šeit tev taisnība

manas kustības nāca no hara centra uz perifēriju
kustības kuras es veicu bija ideālas un plūstošas
iekšējais ritenis bija aplī... no šejienes arī grācija

kustība bez piepūles
kustība bez kustības
plūstoša un brīva bez saspringuma

es strādāju ar katru no 108 formām
un savienoju tās kopā ar tādu centību ka varēju pabeigt kursu
četrdesmit dienās es iegaumēju ikvienu kustību bez pārtraukuma

es praktizēju taidzi kustības katru dienu pa trim stundām
un pa stundai ik vakaru pēc vakariņām
es baudīju garden roud parka skaistumu
daudzlīmeņu ūdenskritumi un tukši plašumi
eksotiskie putni flamingo un dzīvnieki

visa mana taidzi forma no sākuma līdz galam ilga četrdesmit piecas minūtes
un drīz vien taidzi ķīniešu meistari un vietējie ķīnieši sāka nākt
uz šo attālo parku lai paskatītos kā es spēlēju taidzi
pat cilvēki kas dzīvo kaimiņu ēkā sāka raudzīties uz mani ar interesi

drīz vien es sāku palīdzēt viņam apmācīt citus studentus
es vadīju nodarbības viņa vietā kad viņš apgalvoja ka ir noguris
pēc tam sapratu ka viņš vienkārši grib lai es
apmācīdams viņa studentus gūtu pašpārliecību viņš teica
ka es vienmēr esmu ignorējis savus spēkus un ka man ir vairāk jārāda sevi cilvēkiem
un brīvāk jāpauž sava sapratne

divainas apstākļu sakritības dēļ tajā gadā bija paziņots ka taidzi kļūs
par aziātisko spēļu daļu un viņš gribēja lai es piedalītos sacensībās
viņš teica ka ir gatavs saderēt ka es izcīnīšu medaļu
un ka esmu bijis labākais kuru viņš ir redzējis savas pasniedzēja
darbības divdesmit piecos gados

drīz vien mēs satuvinājāmies un es dziļi cienīju viņu
un viņa gudrību un pilnīgo patieso godīgumu
es izturējos pret viņu kā pret meistarū kurš ir daudz vecāks un pieredzējušāks par mani

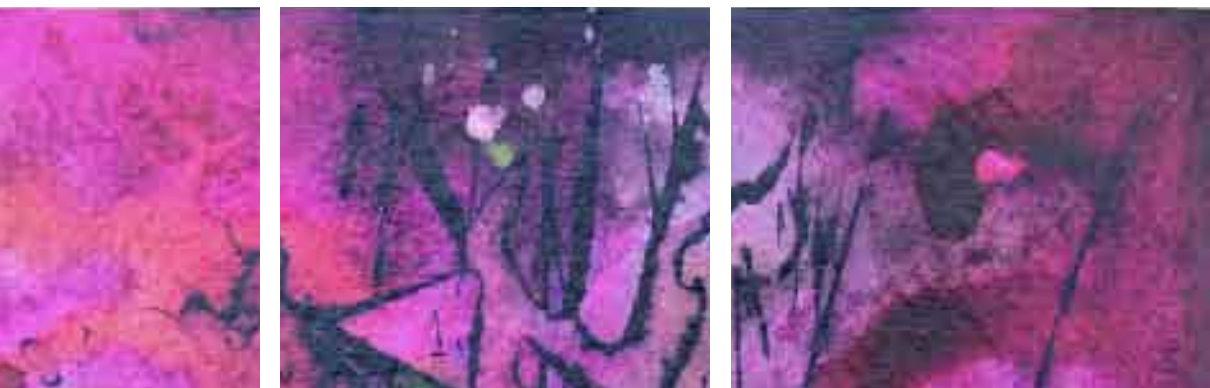
drīz mēs sākām runāt par bhāgavanu
viņš sāka veikt kundalini un nadabrama meditācijas
un sāka lasīt bhāgavana grāmatas par dao

es arī sāku mācīties no viņa dao pieeju
viņa dziļos un vienkāršos savu pārdzīvojumu skaidrojumus
es tiku pamudināts dziļāk ielūkoties dao de czin un i czin

es pastāstīju viņam par savām problēmām ar sanjasiniem pūnas komūnā
viņš iesmējās un teica ka iemācīs man dao metodi
ka es velti piesaistīju viņu uzmanību
cenzdamies izvairīties no bultām kuras viņi šāva uz mani
tā bija mana kļūda

vienkārši uzsūkt viņus bez jebkādas pretošanās
pieņemt tos un viņiem nebūs vairs spēka

pats mans mēģinājums atvairīt viņu enerģiju
deva tiem vairāk spēka uzbrukumiem

viņš apmācīja mani maigo roku mākslā
un es sāku apzināties viņa izpratnes skaidrību

viņam bija taisnība
nākamajā reizē es neizvairīšos no agresijas lodēm budas laukā
es vienkārši kļūšu mīksts un uzsūkšu šo agresijas lauku
paldies meistar čen žulin
tu atvēri man acis un es noliecos tavā priekšā

es pakāpeniski sāku iemīlēt honkongu
vismaz šie cilvēki mīlēja un saprata savu taidzi
un tiem bija drosme un vienkāršība atzīt
indieti kurš mācījās un spēlēja viņu sportu ar tādu kaisli

es sāku novērtēt šonu un ramešu un mīlēt viņu dēlu tušaru
bet honkongā laiks ir nauda
drīz man vienalga nāktos beigt šīs taidzi brīvdienas un pelnīt sev iztiku

man izdeva atļauju strādāt
iespieda zīmogu pasē 1987 gada 9 oktobrī

tagad man vajadzēja apstiprināt savas darba iemaņas birojā
viņu kompānija ražoja kvarca rokas pulksteņus
man tas šķita neiedomājami garlaicīgi un nomācoši
apaļi un kvadrātveida pulksteņi... komplektēšana... iesaiņošana un nosūtīšana
biroji augšējos stāvos un cauru dienu bez ventilācijas un kondicionieriem

mani uzturēja mīlestība pret šonu un ramešu
un mana jaunā kaislība uz taidzi

es mīlu ķīniešus viņu ēdienu un dao kultūru
es atkal sāku lasīt
visvairāk par dao meistariem un šao liņa mūkiem
man patika brūss lī es lasīju par viņa dzīvi honkongā
par citām ušu un kaujas mākslas formām

mani aizrāva viņu kaligrāfijas māksla
viņu bambuka attēli un estētiskie izteiksmes veidi

es sāku lasīt par samurajiem un japānisko dzīves stilu
mani apbūra dzen haikas un īpašais dzen visums

es skatījos uz bezgalīgo dzen tempļu skaistumu kioto
tā bija pavisam jauna pasaule uztverei un radošai izpausmei

ieeja pūķī
austrumu pasaule tagad manī izraisīja milzu interesi
honkongā ķīnā japānā korejā tailandē
bhāgavana nākotne bija šeit
viņi varēja viņu saprast

es jutu ka viņš tāpat kā citi guru 70 gados izdarīja lielu kļūdu
tas ir amerikāņu sapņa burbulis
ideja par to ka drīz viņi pārsātināsies ar ārējo materiālismu
un vērsīsies iekšpus pie savām garīgajām vajadzībām

rietumiem vienkārši nebija izpratnes par to, kas tur iekšā ir
nebija ne gaumes ne austrumu estētisko vērtību
un to dziļās kultūras un vieduma

austrumi bija neattīstīti un turp vajadzēja raudzīties no augšas
rietumu nācījas bija attīstītas valdonīgas un augstprātīgas
viņu vērtību sistēma ir dziļi nosacīta

austrumos bhāgavans būtu bijis valdnieks
un tiktu pieņemts ar lielu sapratni
viņa darbs būtu gājis dziļāk
viņa liesma degtu spoži un nedzistu

augšne jau bija gatava
austrumiem bija vajadzīgs mūsdienīgs buda
un viņa dimanta tīrums kas modernizē seno gudrību
lai pamodinātu guļošos pūkus

austrumos pat valdnieks noliecas atmodinātā priekšā
rietumos noliecas ievēlētā prezidenta priekšā

treniņiem es nēsāju taidzi un kung fu apģērbu
bet uz darbu vilku kastaņkrāsas robu
rameša brāļi kuri dzīvoja asv
raudzījās uz to ar klusējošu nosodījumu

es turpināju iet uz biroju kastaņkrāsas robā
es nostrādāju divus mēnešus baudīdams savu taidzi
dienā es strādāju bet vakaros lasīju uzsūcot sevī austrumu kultūras

drīz tika izvirzīts jautājums par robu
man bija karsts strīds birojā ar viņa brāli
visa personāla priekšā
man lika nēsāt parastu apģērbu vai iet prom no darba

mana darba atļauja tika saņemta 1987 gada 3 decembrī tās pašas dienas vakarā
es devos ceļā uz indiju... es nevarēju iziet uz kompromisu savas rabas dēļ

mana māsa un viņas ģimene bija šokēti
tik pēkšņi bez jebkādas sarunas

tagad es to nožēloju un vienmēr viņus mīlēšu
viņi vienmēr man palīdzējuši kad man tas bijis vajadzīgs
un es šo palīdzību pieņēmu

esmu tāds
tāds esmu radīts

kad viņi mīloši teica ka saprot mani
es jutos aizvainots
vai tiešām es biju tik virspusējs ka mani var tik viegli saprast
iespējams bija skarts mans ego būt dziļam

es vairāk vēlējos lai mani nesaprastu
man likās ka tā ir labāk un godīgāk
un visa mana vientulība piederēja man vienam

es domāju ačgārni
dumpinieks manī vienkārši nevar mierīgi nosēdēt

man vienmēr ir vajadzīga jauna kauja... jauns izaicinājums... vairāk augsmes

esmu atkal indijā pilnīgi bez naudas
man jānopelna sev iztika
mana ģimene indijā uzzināja ka esmu honkongā izmetis darba atļauju
kuru bija tik grūti dabūt
viņi zināja par manu pēkšņo aizsvilšanos un aizbraukšanu
viņi visi mani pazina... manus piepešos uzliesmojumus... un izvairījās no manis

atpakaļceļa man nav
es vienmēr nodedzinu tiltus promejot

varbūt būtu vērts mācīt taidzi un pelnīt ar to

mani draugi uzzināja ka esmu sācis mācīt taidzi
un mēneša laikā es atradu sešus pirmos skolniekus un sāku ikdienas nodarbības
ziņas par mani izplatījās ātri un katrs no tiem atveda savus draugus
un man radās vēl divdesmit skolnieku

ieinteresējās diplomāti no Njū Deli vēstniecības
pirmais spānijas vēstniecības sekretārs
meksikas vēstniecības vēstnieks kultūras lietās
pirmais somijas vēstniecības sekretārs
itālijas vēstniecības tulks un sekretārs
jūrniki no amerikāņu vēstniecības
šis saraksts ik dienu aug tāpat kā atzišana un uzslavas
es drīz vien ieeju diplomātiskajās aprindās
mani aicina uz visām ballītēm un pieņemšanām vēstniecībās

es negribu lai skolnieku klasē būtu vairāk par četriem
jo jūtu ka man ir pilnībā jāpievērš uzmanība ikvienam
sāku vadīt trīs četras nodarbības ik dienu
katra ilgst pusotru stundu

esmu pateicīgs saviem studentiem jo tagad... man pašam ir jātrenējas dziļāk
un es vadu pa sešām stundām dienā pilnībā iegrimis savā darbā

tas ir ērti un komfortabli jo es mācu privātajā parkā
uz kuru ir skats no manas istabas atvaļināta virsnieka mājā pilsētas rietumdaļā

nākamo gadu es pavadu mācībās un dziļā sava ķermeņa trenēšanā
jo līdz tam es to ignorēju
es regulāri veicu dziļu audu masāžu
un strādāju vingrinot bojāto plecu un muskuļus

es tērēju visu naudu grāmatu iegādei un lasu
es ierīkoju kārtējo bibliotēku ar astoņsimt grāmatām galvenokārt par
dzen tempļu dārziem austrumu dzīves stilā un kaujas mākslu

kopš laika kad man nežēlīgi uzbruka
es centrējos uz ķermeņa dziedināšanu un atjaunošanu
un tā vertikālo izlīdzināšanu caur kroni

taidzi ir viena no visspēcīgākajām metodēm
kuru jēkad ir izstrādājuši dao meistari

lēni un dziļi elpot kustību laikā
atļaujot elpošanai nolaisties un centrēties harā

ar līdzsvarotu kustību un maigas ķermeņa svara pārvietošanas palīdzību
ļaut elpošanai ieplūst dziļi zemē

un no otras puses
uz augšu stiepjas haras centrs un to izplatīt uz perifēriju

no perifērijas uz centru un no centra uz perifēriju
kamēr tie abi saplūdis vienā veselā
visa ķermeņa perifērija ir piepildīta ar centru

šeit tiek izmantots gravitācijas noslēpums
jo gravitācija vienmēr darbojas vertikāli uz leju
vienkārši atrodas atlaišanas stadijā
un gravitācija iespiež vertikālos pavedienus zemē
un atbrīvo kundalīni augstu debesīs

cilvēks ir gluži kā koks
cilvēks ir sēkla piemērotā augsnē saknes ieies dziļi zemē
jo dziļākas saknes jo augstāks ir koks un platāki zari
parādīsies lapotne un augļi un pretī debesīm atvērsies ziedi

taidzi un visās meditācijas metodēs
sakņu iedziļināšana nozīmē
ka cilvēkam jāļauj visam ķermenim nolaisties zemāk par haru
caur pēdām zemē

kad līdzsvarosies svars elpošana būs balansā kopā ar to
cilvēks elpo caur pēdām uz augšu... harā

esmu vienmēr teicis ka jūsu pēdu zoles ir jūsu dvēsele

nav daudz jāstrādā lai
paceltu kundalini augstu debesīs
tas vienkārši ir muļķīgi un absurdi

vienkārši atrast veidus kā attīrīt smaguma centru un iesakņoties zemē
automātiski rodas augšupejošs spēks
jo katram spēkam ir tam pretējs spēks
pilnībā iesakņoties zemē... debess kļūs par jūsu velti un balvu
kundalini apgriezīsies... jūs esat pieveicis gravitāciju

gravitāciju nevar uzveikt
gravitācijā ir jānostiprinās
iekšējais kundalini apgriežas un atrod sev ceļu debesīs

taidzi un vipasana izmanto vienu un to pašu iekšējo izlīdzināšanu
un atlaišanu zemē bet gravitācija tiek izmantota kā instruments
taidzi ir sarežģītāk jo tajā izmanto 108 formas
lai izplatītu centru pa orbitām un paplašinātu haru

vipasana ir galēji zinātniska
tā vienkārši ir viena vienīga soļa metode
klātbūtne šajā vertikālajā brīdī
kurā lēna iešana nostiprina haru zemē
un kurā septiņi ķermeņa centri vertikāli izlīdzinās
visi vienlaikus... vienotā viļņveidīgā kustībā

vipasana tam kuram nav palikusi perifērija
tikai plāna kārtiņa
un vertikālais vilnis tas ir pēdējais mīkstais darbs kas ir jāpaveic ķermenī

zadzen... vertikālās sēdēšanas gadi

patiesībā neredzamais darbs ir sēdēšanā
ļaut elpošanai nomierināties harā un plūst pēdās
radot saknes zemē

visas metodes ir lai iesakņotos iekšpusē un lejā
es ceru ka esat sapratuši vēstījumu

mācības un darbs ar cilvēkiem deva man brīvību
izpaust sevi un savienot prāta un ne-prāta pārdzīvojumus

kad vertikālā ne-prāta pārdzīvojumu pavedieni
lēni sasaistās caur prātu un tiek pausti mutiski

es sāku apzināties nelabvēlīgās un pazudinošās āšrama iedarbības pūnā
kur uz šiem pārdzīvojumiem skatījās ar aizdomām
kur bija aizliegts paust apgaismi pat klusēšanā

viss bhāgavana eksperiments strādāja pret viņu
un izpausmes brīvības vietā
vara un vadība radīja ciešas neredzamās kontroles saites

kad tādi milzīgi un plaši pārdzīvojumi neizpaužas bloķējas kakla centrs
un bloks izplatās lejup tiek bloķēts sirds centrs un tā tālāk

apziņas izpausme rada tādu vertikālu spēku
un izbrīvē tādu radošuma un svētlaimes lietusgāzi
ka aizliegt jebkuru izpausmes formu kļūst nāvējoši bīstami
nelielajam ķermenprāta traukam

cilvēks ir kā siets
peldošs daudzdimensiāls izpausmes kanāls
šie kanāli tiek pārslogoti un notiek īssavienojums

es pavadīju piecus mēnešus honkongā
un pēdējos sešpadsmit mēnešus deli
ilgu laika periodu divdesmit vienu mēnesi tālu no pūnas un bhāgavana

es dzirdēju ka bhāgavans tikko ir iepazīstinājis
ar pirmo jauno mistiskās rozes meditāciju
nostaļģija... nostalgia
es zinu tās patieso avotu
1986 gada jūlijs mana bhāgavana atklāšana

man pietrūkst bhāgavana un es zinu ka man ir jāatgriežas
pie viņa mīlošajām rūpēm un dziļāk jāieiet savā iekšējā ceļojumā

esmu kļuvis daudz stiprāks ķermenī
manas saknes ir iegājušas dziļāk un stumbrs kļuvis plašāks un resnāks
es sajūtu sevi augstāk un plašāk
mana gaita ir lēna bet man visapkārt karājas smaga klātbūtnes izjūta

esmu sagatavots un varu atgriezties āšramā pūnā
esmu pārliecināts ka ar savu jauno dziļo treniņu
un jauno dao pieeju neredzamībai
tikšu galā un pārbaudīšu sevi savā jaunajā pieredzē

āšramā pūnā bija daudz to kas man uzbruka
nebija daudz to kas mani milēja

viņi bija klusējošā mazākumā
tie vienkārši smaidīja vai klusēdami skatījās kā es eju
vai pienāca klāt un sasveicinājās un atgāja nost lai tos nepamanītu
bija daudz tādu kuri slepus gribēja būt man tuvāk
un pajautāt man par maniem pārdzīvojumiem bet viņi baidījās ka tos pamanīs

klusējošajiem un izprotošajiem sanjasiniem bija viena kopēja īpašība
tie bija klusējoši un izprotoši
un negribēja iedzīvoties sarežģījumos

tiem kam bija vara un vadītājiem bija viena kopēja īpašība
viņi vienmēr spieda uz citiem
un skaļi izteica savu viedokli

es zināju kas izplatīja indi un no kurienes radās manas problēmas
es pazinu ikvienu un klusi vēroju viņu darbības pret mani

es atgriezos pūnā 1989 gada aprīlī

šejiēnes pasaule bija izmainijusies
bija atbraukuši daudzi jauni ļaudis un gaisotne bija pavisam cita
oranžās robas piekāpās parastajiem rietumu apģērbiem
un cilvēki izskatās mierīgāki un mazāk uzbudināti
vienkārši pieņem ikdienas meditātīvo rutīnu
kaislīgā apgaismības vēlme aizvirzījies kaut kur tālu aizmugurē

viņi bija nomierinājušies un sapratuši ka apgaismība nav tiem domāta
ir apmierināti ka atrodas blakus bhāgavanam

tūlīt pēc ierašanās es ieeju hotelī un sāku noskaidrot situāciju
klusi jautājot kas vada āšramu
vai joprojām pie varas ir nilams tathagats manu zarins svabavs

jā... teic man tā tas ir un
tie jau zina ka esmu atgriezies pūnā

klusgājējs ir ieradies... viņiem visur ir spiegi

es nogaidu dažas dienas uzzinu jaunos ģērbšanās noteikumus
un kāda pašlaik ir situācija
man jāizturas pēc iespējas nemanāmāk
un klanīšos kad viņus ieraudzīšu
un demonstrēšu cieņu un savu jauno attieksmi
ka esmu izmainījies un cienu viņu varu
bet tie vienkārši izpilda bhāgavana darbu
un veltījuši viņam savu dzīvi

uzvilcis savu melno kung fu apģērbu
es pieeju pie āšrama bezvārtu vārtiem un tikko ieeju
mani sveic apsargs
mēs tevi gaidījām šodien... tu esi atgriezies... ej uz tikšanos

es satieku manu un pazemīgi paklanos
teicu ka esmu priecīgs viņus redzēt un pateicīgs par to ka viņi ielaiduši mani iekšā
un ka tagad esmu kļuvis cits cilvēks

manu ir laimīgs un svētī mani un stāsta visiem
ka esmu kļuvis labs zēns un uzvedos kā pienākas
klanīties un locīties kā kokam mana dao pieeja strādā
klanīties visur lai kur es redzētu šos nepatikšanu ierosinātājus
tiem patīk ka pulē viņu ego

es ieeju un redzu ka nilams un tathagatams stingri un neapmierināti
skatās uz mani no biroja krišnas mājā
viņi man sekos
es klusi paeju garām neskatīdamies uz viņiem
un pieeju pie laodzi vārtiem pirmajai iekšējai goda parādīšanai

no pašas pirmās dienas kopš es ierados pūnā
gurudajals singhs bija man tuvs draugs
viņš skaļi smejas un steidz mani apskaut
tik priecīgs ka esi atgriezies... vienmēr tevi atcerējos
miegā es bieži sapņoju
ka tu lēni ej aiz buddhas grove

tu esi atgriezies mums ir jāsvin
viņš teic ka haški pūnā... viņa mīl mani un mēs esam ļoti tuvi
viņš iesteidzas haški istabā krišnas mājā

haški izsteidzas un apskauj mani
o radžniš mīla mana o radžniš mīla mana tu esi atgriezies kāds brīnums
pastaigāsim mazliet un ņem mani zem rokas un lēni iet
ir ļoti patīkami redzēt viņu un es patiesi esmu priecīgs ka viņa ir šeit

gan gurudajals gan haški mīlēja mani
un zināja par maniem smagajiem pārbaudījumiem šeit āšramā
un nolēma darīt visu lai es sajustu ka esmu pieņemts
viņi nežēlo pūles un uzteic mani lani devida un jogi priekšā
viņu labā griba palīdz man gludināt manu ceļu
haški ir neticami silta un dāsna
atvērta un dzīvespriecīga brazīliete
dumpīga un dedzīga savā ceļā

es atkal esmu atgriezies

mans mīlais draugs smejošais buda gurudajala singhu
kurš vienmēr saprot joku vēl pirms tas ir beidzies
es dzirdu kā viņš smejas savā gaitā ejot 2005 gada 9 janvārī

pēc mēneša cilvēkēdājs nolemj pārbaudīt kurš ko izdomājis ieiet pie amerikāņa
amerikānis ar bumbiņām žonglē salto taisa visīstāko cirku
cilvēkēdājs saka lieliski malacis paskatīsimies ko anglis ir izdomājis
ieiet pie angļa
anglis trikus rāda bumbiņas cepurē liek
no kabatas izņem pats tās norij un no cilvēkēdāja ausīm izņem
cilvēkēdājs teic nu malacis tieši tevi atlaidīšu pārsteidzi gan pārsteidzi
krievu duraks vienalga neko prātīgu neizdomās
ieiet pie krieva iznāk un smejas
nu saka piedodiet krievu laižu vaļā jūs ēdu nost
tie šokā jautā ko viņš tādu izdarījis

bhāgavans runā budas hallē
un es kā vienmēr gaidu rindā
lēni ieeju... ļauju citiem paiet garām
un esmu budas hallē pēdējais

es vienmēr izvēlējos konkrētu vietu
pašu pēdējo rindu tieši pretī viņa krēslam
blakus budas marmora statujai

bhāgavans ienāk gaiss uzsprāgst
es sliksu asarās
atkal šie brīnumainie mirkļi
viņš ir žilbinošs šeit un tagad

mīlestība gaisā
vienā acumirkli es aizmirstu visu kas bijis pagātnē
un jūtu pateicību pret ikvienu dzīvojošu sanjasinu
mēs visi esam kopā tajā
mēs esam viens budas lauks

pēc vairākām dienām bhāgavans nolemj
pārstāt runāt un iegrimt klusēšanā uz nenoteiktu laiku

es vienmēr eju vienā un tai pašā laikā un pa vienu un to pašu ceļu
ieeju 2.30 dienā un eju uz lao czi vārtiem
pirmajai iekšējai goda parādīšanai bhāgavanam
apstājos uz mirkli lai ieklausītos ūdenskrituma skaņās
kas gāžas lejup dīķī ar baltu gulbi un eju tālāk pie bodhidharmas uz brokastīm

paiet vairākas dienas
un es redzu ka nilams un tathagats visu laiku mani vēro
ik reizi kad es ieeju pa vārtiem un eju garām krišnas mājai

es mainu savu ceļu
un eju no bezvārtu vārtiem uz buddhas grove
pēc tam pagriežos pret lao czi vārtiem un atkal pagriežos
apstājos pie dīķa un eju atpakaļ uz bodhidharmas kafejnīcu
bet tas jau pavisam vairs nav tas pats
manas iešanas ritms ir izjaukts un viss rīts sabojāts

paiet vairākas dienas
un bargais tathagats sagaida mani pie multiversitātes
teic ka es atkal esmu sācis iet lēni
un viņš ar to nesamierināsies
ka cilvēki skatās uz mani un ir noskaņoti pret
tā viņam sakot
vienkārši ej normāli un pārstāj piesaistīt uzmanību

kad gan šī pasaule ļaus cilvēkam vienkārši būt sev pašam
šīs izsalkušās varaskārās lapsas nezina ar ko sevi nodarbināt
sēž savos krēslos un to vien spēj kā uzbrukt

es zinu ka bhāgavans redz un dzird ikvienu manu domu
kāda nelaime... nav svarīgi ko tieši es darišu vai nedarišu
šie cilvēki neatteiksies no savām izsalkušajām varas spēlēm

es atnāku nākamajā dienā un uzzinu ka krišnas nams ir slēgts
un bhāgavans ir palūdzis to atjaunot
un kamēr netiks pabeigta biroja restaurācija visa vadība atpūšas

cits jaunums ka svami svabhava kļuvis par bhāgavana sūtni indijā

un vēl viens paziņojums par iekšējā apla izveidošanu no divdesmit viena cilvēka
kuram jānodarbojas ar ikdienišķām āšrama lietām

personīgi es to nodēvēju par dzen nūju suņu patversmei

bhāgavans māca mani kā jāsit
ar viņa dzen nūju
tas ir viņa veids nodarbināt izsalkušās lapsas ar varas spēlēm
vienkārši iedot viņiem palielākus kaulus lai grauž

pēc tam visstiprākais suns apēdīs stiprāko
un jo augstāk tie ies jo ātrāk kritīs

tādā veidā tie pārdzīvos un izsmels savu varas kāri
un kritiens lejup atvērs tiem acis un apgaismības iespēju
vai atnesīs izpratni par to ka šī vara ir novedusi viņus strupceļā

tas neskar tos nedaudzos kurus viņš ir ievietojis šajā varaskārajā grupā
kā savus slepenos trumpjus

viņa divpusējais zobens
bet diemžēl daži vienkārši ir nejutīgi
un tie mīl savas varaskārās fantāzijas... vienkārši nespēj ieraudzīt viņa ieroci

bet agri vai vēlū tie kritīs
nekas nav mūžīgs
kāds visuvarens suns parādīs viņiem durvis

viņi teic pienāks arī mūsu diena
kāda spēle... bez mitas
heijā uz priekšu

19 maijā bhāgavans paziņo ka viņš izbeigs uzstāties publiski

smagsvarnieki aizņemti ar savu jauno varas cīņu
un par laimi nākamajos trīs mēnešos es esmu brīvs no viņu uzraudzības

vienkārši brīnums kā man ir izdevies tik ilgi noturēties ēnā
esmu sācis pielietot savas taidzi iemaņas praksē

es sāku katru dienu sēdēt pie purva kur dzīvo gulbis
blakus kristāla piramīdai
no 4 dienā līdz apmēram 8.30 vakarā beidzas ierakstītas sarunas translācija
pēc tam vakariņoju un atkal sēžu līdz 11.30 kad tiek aizslēgti vārti

es gribu savākt savu klusēšanas ezeru pēc iespējas dziļāk
es zinu ka bhāgavans gatavojas jaunai būtiska sava darba
fāzei un ka es esmu iesaistīts tā sagatavošanai
tā ka es ēdu... saldi guļu un nekustīgi sēžu pie diķa

es sēžu tā lai ūdenskrituma skaņas būtu no kreisās puses
lai līdzsvarotu savu dzirdi kura vēl līdz galam nebija atvērusies
un lai piramīdas stūra punkts būtu man pretī un stiprinātu manu mugurkaulu
ar seju pret laodzi vārtiem es atradu ideālu vietu ikdienas sēdēšanai
es turos tālāk no sanjasinu skatieniem
pārstāju izmantot vipasanas iešanu kā galveno meditācijas paņēmieni
vienkārši sēžu dziļi un nekustīgi... vācu savu ezeru... drīz man tas būs vajadzīgs

es sāku pamanīt ka daži cilvēki kaut kā dīvaini smejas par mani
kad es eju garām es dzirdu ka tiem šķiet ka esmu gejs pediņš
jo ejot bikses man iegriežas pēcpusē
es arī esmu pamanījis ka tas izskatās pavisam slikti

šie paziņojumi skanēja arvien skaļāk un es jutos neērti
es varēju saprast ka nepazīstamam vērotājam tieši tā arī liekas

bhāgavans teica ka oranžās rabas tiek atceltas
jo tās piesaista policijas uzmanību un dod iemeslu uzbrukumiem

bet viņš neko nav teicis par rabas kā tādas nēsāšanu
tāpēc es nolēmu noslēpt savu lēno graciozo gaitu zem robas
tumši zilā gandrīz melnā krāsā
sūfiji nēsāja melnas robas
tā vairs nebija spilgti oranža krāsa kas piesaistīja uzmanību

tāpēc es iegādājos divas zili melnas nošūtas robas un iegāju āšramā
neviens tam nepievērsa uzmanību
tās neizskatījās nedz spilgtas nedz radikālas un slēpa manu gaitu

viss bija labi un es jau nomierinājos bet reiz vakarā
pie multiversitātes pie manis vērsās tathagats viņš iekliedzās
teicu tev izbeidz staigāt lēni un nenēsā robu
bhāgavans ir aizliedzis robas

es maigi teicu viņam ka lūdzu piedošanu bet tā nav oranža roba
aizliegtas bija oranžās robas
es veselu nedēļu biju nēsājis tās tumšās robas un neviens nesūdzējās

tathagatam nebija ne mazākās pacietības
viņš cieti paziņoja ka netiek ņemti vērā nekādi iebildumi
un tie ir viņa pēdējie vārdi
nekādu robu un lēnu staigāšanu
viņš deva man divas dienas lai es pārskatu savu pozīciju

es biju pilnīgi nomākts un tagad jau patiesi saskaities uz bhāgavanu
mans mērs bija pilns
tā bija tā pati trulā uzmācība
man pietiek... es izgāju no āšrama

pirmo reizi dzīvē es biju patiesi nikns uz bhāgavanu
šoreiz tā acīmredzami bija viņa vaina
ikviens kuru viņš apveltīja ar varu vajāja mani

kāda nozīme manam apgērbam bija manā garīgajā ceļā
kāpēc gan cilvēki iejaucas it visā
kur ir mana visvienkāršākā brīvība
valkāt to ko es gribu

es izgāju no āšrama un nepaēdis vakariņas aizgāju gulēt
es biju ļoti dusmīgs un man tas bija galīgi apnicis
biju nolēmis aizbraukt
un tagad doties uz kalniem un meditēt kopā ar tibetiešiem

1989 gada jūnijs nākamajā dienā agri no rīta mani pamodināja mans kaimiņš nirmals
viņš zināja ka es vienmēr guļu līdz 1.30 vai 2 dienā

ei radžniš uzmini kas noticis... uzmini kas noticis
šodien pie āšrama vārtiem ir jauns paziņojums
visiem obligāti ir jānēsā sarkanbrūnas robas
un robas krāsa ir tieši tāda kā tai kas karājas tavā istabā
kā tavai sarkanbrūnajai robai

viņš bija šokā un neizpratnē

es piecēlos ar neprātīgiem smiekliem
tūlīt iztīrīju zobus iegāju dušā un devos uz āšramu
pirmoreiz mūžā 12 dienā
sarkanbrūnā biju tikai es viens pats

es lēni gāju lūkojoties pēc tathagata
nu ko tu tagad teiksi... liels rupekli... ha ha ha ha ha
es eju robā... sarkanbrūnā robā

tas bija brīnums
bhāgavans saprata un es smējos

ēju garām lao czi vārtiem... acīs asaras
paldies bhāgavan... paldies bhāgavan
es dzirdēju tevi skaidri un saprotami
esmu saņēmis tavu slepeno vēstījumu... mans laiks ir pienācis
es sagatavošos un iešu pēc iespējas dziļāk sevī... ej sevī ej sevī ej sevī
viņš bija brīvības pusē... taisnība uzvarēs
man izauga pārliecinātības spārni
es svinēju savā veidā
lai izteiktu savu pateicību un atzinību es iešu pēc iespējas dziļāk sevī

pēc dažām dienām es redzēju tathagatu sarkanbrūnā robā
viņš klusi aizslidēja man garām mulķīgā izskatā... neiedrošinājās ieskatīties man
acīs
es zināju kas viņam bija prātā... vairs nekad ar mani nepīties

bhāgavans paziņo par jaunas mistiskās skolas izveidošanu

bhāgavans atkal pie apvāršņa redz jauno cilvēku
un izplata vēstījumus par to ka drīz atnāks daudz jaunu cilvēku
paziņo par jaunās buda halles izveidošanu desmit tūkstoš cilvēkiem
par jaunas piramīdveida zāles izveidi kas būs ūdens ieskauda
par āšrama paplašināšanu visos iespējamajos virzienos
un par čžuan czi auditorijas pārvēršanu guļamtempā

gaisotne ir nokaitēta un bhāgavans paziņo par to
ka enerģija sasniegusi jaunu augstāku līmeni
ir skaidrs ka budas laukā dzimst jauns sākums
gaiss zum no jaunumiem

mana ikdienas sēdēšana pie dīķa pretī lao czi vārtiem
sāk piesaistīt jaunus mēļotājus
svarīgus lao czi rezidentus anando amrito nilamu grečanki mukti un citus
tie parasti pulcējas pie lao czi vārtiem ap 5.30 līdz 6 vakarā

es sāku pamanīt ka terapieti pastāvīgi skraida ap multiversitāti
dažreiz vienkārši šurpu turpu bez jebkāda iemesla
vienkārši nēsā mapes ar svarīgu ģīmi
smaidot uz visām pusēm lai slēptu neērtības sajūtu
visi tie sacenšas savā starpā
kuram grupā vairāk dalībnieku
kura grupa ir vissvarīgākā... un tā tālāk

es atkal dzirdu attālu čukstēšanos
o jā viņš domā ka ir apgaismots... tik nopietns vienkārši jucis
šie terapieti vienkārši nespēj mierīgi sēdēt bez jebkādiem ikdienas spriedelējumiem
un viņu viedoklis izplatās starp visiem grupu dalībniekiem

sēdēt pie dīķa nebija viegli
bet tā ir mana vieta un es to mīlu

es viņiem esmu dadzis acīs un murgs
neesmu izgājis nevienu terapiju... nevienā grupā
vienkārši klusu sēžu svētlaimē

bhāgavans nav izgājis nevienu grupu
un krišnamurti un ramana maharši un buda patiesībā neviens
no dzīvajiem budām nekad nav izgājis
nekādu terapiju vai grupu un tomēr viņi visi ir ieradušies

bhāgavans nepārprotami paziņoja
terapijas un grupas ir vajadzīgas tikai lai sagatavotos meditācijai
terapijas nekādi nav saistīta ar ne-prāta stāvokli
tām nav nekā kopīga ar meditācijas iekšējo stāvokli
un pat vienkārši ar meditativitāti

meditācijas ļauj jums pilnībā atmest ķermeņprātu
uzpūšot apzinātības liesmu

iekšējai pasaulei nevajag pievienot nekādu informāciju
ir vienkārši jāieklausās klusajā iekšējā pasaulē
ir dziļi jāienirst iekšējās debesīs
kuras ietver sevī
visu šīs esības zināšanu

rietumu prāts ir apmāts ar personības izmaiņšanu un pilnveidošanu
visas terapijas piesaista ar jaunām un jaunām zināšanām par dažādām lietām

bhāgavans nekādi nevienu nelūdz mainīties
transformācija ir cits jautājums un pilnīgi cits plāns

izmaiņa nozīmē horizontālu kustību
vairāk uzzināt gūt vairāk pieredzes un iegūt zināšanas
tas padara cilvēku zinošāku

transformācija nozīmē vertikālu kustību
aizmirst to ko zini pārdzīvot iekšējo stāvokli un grīmt sapratnē
lūk kas ved uz apzinātību

izmaiņa nozīmē
no a uz b uz c uz d uz e... un pārmaiņu pasaulē tam nav gala
transformācija nozīmē
no a1 uz a2 uz a3 uz a4 uz a5... dziļāk un dziļāk šajā bezgalīgajā mirklī

izmaiņai ir nepieciešamas terapijas grupas un informācija
transformācijai ir nepieciešama meditativitāte un apzinātība

ar apzinātību rietumu prāts saprot ka
jūs arvien vairāk un vairāk apzināties šo un to

austrumu gudrība ar apzinātību saprot ka
jūs vienkārši sākat apzināties pašu apzinātību

izmaiņa ir horizontāla bet apzinātība vertikāla

sevis nepieņemšana prasa izmaiņas
vienkārši esiet jūs paši un notiks transformācija

meditators strādā ar vertikālajiem enerģijas stāvokļiem
no zemās alfa frekvences stāvokļa
uz augstas frekvences stāvokli omega

milzīgs ne-prāta orgasmisks stāvoklis... omegas stāvoklis
seksuālajā vienotībā uzbudinās zemākās enerģētiskās čakras
rodas uguns kura pāriet uzbudinātā smagā elpošanā
aizplūst paplašinājumā un atslābumā caur sirdi
apmierinājuma skaņās caur kaklu
sasniedz gaismas logus caur trešo aci
un orgasmisko svētlaiimes sprādzienu caur kroni

nulles pieredze

kur visa laika telpa izzūd
domas izgaist
tu un es zūd
vienotība visumā

cilvēks orgasmiskajā smailē
izgaisis bet piedzīvojis
bezgalīgo ne-prāta stāvokļa klātbūtni

visas meditācijas ir radītas lai izietu caur šo vertikālo
iekšējo enerģētisko stāvokļu transformāciju no alfas līdz omegai

kādā gan veidā grupas un terapijas ir saistītas
ar šiem transformācijas stāvokļiem
kas ved uz augstāko atslābinātības stāvokli

terapijas tikai padara smagākas jau tā smagās nastas
pastiprina prāta ego
un nostiprina nepatieso ideju ka ja es vairāk zinu
tad iespējams es vairāk apzinos to kas ir man apkārt
tas ir lielākais māns un vistīrākā krāpšana

bhāgavana vēstījums
dzīvo mirklī

šis dzīvais mirklis
tā nav pagātne un nav nākotne
pagātne prasa veco mirušo prātu un tā atmiņas
bet nākotne vēl nav atnākusi
tā joprojām ir tikai projekcija vai iztēle

vienkārši dzīvot šai mirklī
no mirkļa uz mirkli
tas ir atslābinātās apzinātības augstākā stāvokļa pārdzīvojums

milzīga izpratne atnāk pie manis ik reizi kad es tiekos ar
savu draugu sanjasinu don žuanu kazanovu šunjamu

vienkārši maina vienu draudzeni pret otru pret trešo un ceturto
es vienkārši dzīvoju mirklī... es dzīvoju no mirkļa uz mirkli
bhāgavans teic dzīvo mirklī... šis mirklis ir garām

pie apvāršņa jauna draudzene

dižs viņa gudrības pielietojums

par darišanu un nedarišanu
par esmi un neesmi

darišana vienmēr noved pie vēl lielākas darišanas

esme ir vienkārša... būt šeit un tagad
un augt esmē šeit tagad

vienkārši esamība... tīra esamība

rietumu prāts ir apmāts ar to lai darītu vairāk un vairāk
tas ir bezgalīgi un pastāvīgi steigā
vienkārši nespēj nekustīgi sēdēt esamībā

svētlaime kura nāk... vienkārši no... nekustības
esamība noved pie esamības

darišana ved uz prātu un visu tā trako kustību
vairāk mulsuma un maldu un tālāk no centra

apzinātība tā ir vertikālā nekustīguma stāvoklis
apzinātība ir ne-prāta stāvoklis esošajā brīdī
apzinātības apzināšanās ved uz tīrās esmes stāvokli

kur pārdzīvojums un pārdzīvojošais izšķīst pārdzīvojuma stāvokli

kur vērotājs un vērojamais kļūst vienoti tīrajā lieciniekā

šie vārdi un apgalvojumi nav pazīstami rietumu prātam
ar to terapiju un bērnišķīgo grupu apmātību

par prāta atmešanu
mēs tūkstoš reižu esam dzirdējuši kā bhāgavans teica
atmetiet prātu
bet pilnīgi aplami sapratām šī izteiciena jēgu un dziļumu

jauniņajam ir jāsāk ar vienkāršo

vienkārši vērot kā domas peld gluži kā mākoņi
vienkārši vērot kā aizpeld domas un palikt par bezkaislīgu liecinieku

drīz sāks parādīties pārtraukumi

vienkārši vērojiet kā pāriet garām domas bez jebkādiem spriedumiem
tas ir labi bet tas slikti... tad ienāk prāts
un akcents pārvietojas no vienkāršas vērošanas uz spriešanu

palieciet bezkaislīgs vērotājs
un starplaiki kļūs lielāki un lielāki

tā ir liecināšana un liecinieka pastiprināšana
vienkārša prasme
bezkaislīgi liecināt

pēc tam pārejiet pie smalkākiem emociju slāņiem
vērojiet emocijas ar to pašu bezkaislīgumu

daudz grūtāk ir palikt bezkaislīgam
kad tavš labākais draugs aizved tavu meiteni

palieciēt savu emociju liecinieks
it kā no milzīga attāluma
no putna lidojuma augstuma

pakāpeniski šī vienkāršā prasme
palikt vienkāršam savu smalko emociju bezkaislīgam lieciniekam kļūs stiprāka

tad liecinieks ir viss ķermenis un visas tā kustības
tas novedīs pie kustību palēninājuma
liecinieks izaugs vēl lielāks

tas viss ir vienkāršs
lai radītu tīro liecinieku
kurš ir bezkaislīgs un atdalīts no ķermeņprāta emocijām

tagad jūsu enerģija nevirzās ķermeņprāta emocijās
bet virzās un aug liecināšanas virzienā

liecināšana tā ir prasme
liecināšana tā ir atslēga
meditācijā ir nepieciešams kļūt par bezkaislīgu prāta
un tā procesu liecinieku... bezkaislīgs liecinieks

prāts ir vienkārši identificēšanās ar ķermeni

atmest prātu nozīmē atmest ķermeni
kā var atmest ķermeni... tam ir sava realitāte
tikai nāvē ķermenis atkrīt un prāts apstājas
tāpēc nedrīkst atmest prātu... bet var radīt liecinieku

ķermenis un prāts ir vienoti... ķermenprāts
ķermenprāts sastāv no
emociju domām un identificēšanos ar ķermeni

lieciniet ka jūs neesat domas
lieciniet ka jūs neesat emocijas
lieciniet ka jūs neesat ķermenis

liecināšana ir zelta atslēdziņa

jo liecinieks kļūst stiprāks un stiprāks
identificēšanās ar domām emocijām un ķermeni pamazām izzūd

liecināšana ir zelta atslēdziņa

kā var atmest prātu... pirmkārt nav nekāda prāta kuru var atmest
patiesībā kad liecinieks kļūst stiprāks prāts var kļūt asāks
jo liecināšana kļūst stiprāka pieaug prāta skaidrība

iziešana ārpus prāta robežām... tā nav prāta atmešana
tā ir izešana ārpus tā robežām... ne-prāta stāvokli

sasniedzot ne-prāta stāvokli
prāts izgaist kā rases lāses... vienkārši iztvaiko
prāts bija vienkārši... neapzinātības ēna

es ar lielu satraukumu vēroju to, kas parādās man acu priekšā
multiversitāte rada ilūziju ka tas patiesi arī ir īstais meklējumu ceļš
ka terapijas un grupas ir kaut kas reāls
ka jauniņajam ir grūti saprast ne-prātu un meditāciju
ka viņam tas ir svešs un neinteresants

tā ka sāciet ar terapijām un grupām
un iestrēgstiet tajās

tas ir apburtais loks... terapeitiem ir likumīgas tiesības
viņi ir samaksājuši milzu summas lai kļūtu par sertificētiem terapeitiem
un grib atpelnīt savus ieguldījumus
pārdodot savas terapijas visai pasaulei
un nopelnīt sev iztiku

lēta tirdzniecība
lēts dzīvesveids
daudz uzmanības no nezinošiem jaunpienācējiem
tas piepilda
mini guru un vizzinošos skolotājus

tīra ekspluatācija drīz viņi vispār aizmirsīs kāpēc šurp atnākuši
meditācijas dēļ... kura ved pie dzīves meditativitātē

ši vieta ir kļuvusi par trako namu
pārāk daudz tiesnešu un skolotāju kas izliekas ka zina visu

nekur nav skolnieku

bhāgavans tiem bija vienkārši vakara izklaide un sertifikāts
tie bija pasaulē lielākā transformācijas centra terapeiti
pēc transformācijas šurp brauca miljoniem cilvēku
ši vieta viņiem kļuva par vieglu naudas nopelnīšanas veidu

vienkārši oficiāli pastrādāt dažus mēnešus pūnā
pēc tam ielēkt lidmašīnā un aizlidot uz rietumiem
kur alkstošie un šķīstie gaida un nesagaida lai iekļūtu viņu grupās
un piepildītu viņu kabatas... un kļuvuši bagāti atgrieztos pūnā
lai atkal izietu sertifikāciju
dzīvotu mirklī šeit un tagad atrastu jaunu draudzeni

paradīze zemes virsū

ši zeme ir lotosa paradīze kur nauda kā upe plūst pie terapeitiem
es biju bīstams es biju viņu ienaidnieks
es gāju vipasanā bez maksas

jaunpienācēji nevarēja saprast kādās grupās esmu bijis
kādas terapijas novedušas mani līdz kritienam šajā iekšējā telpā

āšrama gaisotne ātri mainījās
sarkanbrūnās robas unificēja budas lauku
un kolektīvā enerģija tagad saplūda vienā kopējā
jau fakts ka tūkstoši sanjasinu nēsāja vienas krāsas tērpu
lika budas laukam vibrēt

sarkanbrūnajai krāsai bija sava nozīme
jo mēs taču esam gaismas ķermeņi
krāsa kuru mēs nēsājam atspīd no mūsu ķermeņa
tāpēc mēs neiesūcam savā ķermenī sarkanās krāsas zemās vibrācijas
sarkanā krāsa kas atspoguļojas atmosfērā rada uguni
kas palīdz mums kļūt intensīvākiem

tai pašā laikā bhāgavans savā veidā redzēja manu drīzo ierašanos
jūlija pilnmēness svinēšanā
visiem sanjasiniem tika pateikts uzvilkt baltas robas

naktī baltās robas palīdz enerģijai nostiprināties
un kļūt aktīvai un pasīvai enerģētiskajā nakts laukā

bhāgavans sāka pamanīt ka terapeiti dominē pār grupām
un nevis vienkārši nodod viņa enerģiju

viņš izvēlējās tiem melnas robas
melnās robas piespiež tevi izzust kā ego
un kļūt pasīvākiem un uztverošākiem
tā viņš pacentās mīkstināt viņu enerģētisko iedarbību uz grupu

bhāgavans skaidri redzēja savas pilnās atvērtības sekas
un zināja ka viņu saprot nepareizi

nesen notika katastrofa oregonā
nedrīkstēja pieļaut vēl vienu katastrofu

sanjasinus vajadzēja atkal pamodināt
uz vienkāršām meditācijām kuras viņš radīja no paša sākuma
un no jauna virzīt kursu iekšpus

viņš paziņo par meditātīvo kempingu atjaunošanu
uguni vajag pavērst atpakaļ... ir pienācis laiks

viņš pirmo reizi parādās meistara svinībās
visi sanjasini baltās robās svin balto tērpu jauno brālību

es dienu un nakti gatavojos šiem jaunajiem īpašajiem brīžiem
tā bija mana pirmā meistara dienas svinēšana pie viņa kājām
es deju ar viņa svētību pēdējā rindā
mana pirmā samadhi atmiņai
kāda svētlaipe ka viņš ir šeit un tagad
svētīta ir zeme

bhāgavans vienmēr uzstāja ka komūna
budas laukā ir tikai dzīvs eksperiments
sanjasini bija aizmirsuši dzīvā eksperimenta nozīmi
un mistiskās skolas radīšanas jēgu

dzīvais eksperiments nozīmē
ka mums ir jābūt sevišķi modriem un apzinošiem
pret notiekošo neredzamo dzīvo eksperimentu

meistars nav ķermenis kas ieslēgts guļamistabā
meistars ir tīrais liecinieks
bezformīgi peldošs un katru mūsu soli vērojošs
meistars ir liecinieks
vienacains redzošais

viņa skolnieki ir dzīvais eksperiments
viņš visu redz un visu zina

es apzinājos viņa noslēpumu
viņa peldošo liecinošo klātbūtni
klusī viņu nesošu virs manis kā apzinātības liesmu
es esmu vertikāli apzinošs savā iešanā sēdēšanā un katrā solī
ļauju viņa dievišķajai klātbūtnei dziļāk satvert mani

es biju tukšs bambuks
esmu iztīrījis visus savus grūžus lai viesis varētu ienākt un būt kā mājās

bhāgavans klusējot vēroja un brīnījās par visu ko pret mani darīja
viņa tuvākie skolnieki
viņus nekad nelika pret vienkārša skolnieka spoguļi

bhāgavanam viņi visi rādīja īpašu masku
man maskas nebija
es vienkārši biju klusi ejošais idiots radžnišs
mani pat par cilvēku neuzskatīja... vienkārši dzīvnieks
viņš sāka redzēt viņu patiesās sejas

es zināju ko es zināju
mana sirds vai lūza no tā ko redzēja bhāgavans
es varēju samierināties ar viņu necilvēcību pret mani
bet bhāgavans divdesmit gadus dziļi un mīloši strādāja ar tiem
tā bija viņa sakāve... viņa darbs bija cietis neveiksmi... viņa cilvēki bija viņu
nodevuši
iespējams viņš bija ar tiem pārāk maigs un optimistisks

amerikas valdība bija nodarījusi viņam mazāku ļaunumu nekā viņa paša ļaudis
viņš redzēja ka ja viņš atgrieztos
tie viņu iznīcinātu un padzītu no šī budas lauka

sludinājums budas hallē 18 augustā
izskanēja negaidīti daudziem bet ne man

bhāgavans teica... nedaudzi ir sapratuši manus vārdus

meditācijas kempingi uzņem apgriezienus
bhāgavans sāk ierasties klusumā kā pērkona dārds

vadība joprojām vēro mani es dzīvoju viens man nav attiecību
es atnāku tikai 2.30 dienā... viena un tā pati rutīna
sēžu un tad stundu eju aiz buddhas grove
pēc tam sēžu uz ielas vakara diskursa translācijas laikā

neraugoties uz to ka bhāgavans ir pārstājis iznākt
es turpinu dziļi sēdēt divdesmit deviņas dienas
bet pēc tam satiekos ar bhāgavanu kādā īpašā dienā
pilnmēness laikā

noteiktos iekšējos jautājumos es esmu stingrs un ietiepīgs

vakaros es joprojām sēdēju blakus piramīdai
mani pasauca iekšā un teica ka piramīda esot tikai terapeitiem
kuri strādā ar kristāliem... un ezotēriskajai sesijai
un ja es sēžu šai vietā es tēloju no sevis ko īpašu
un ka man ir jābūt kautrīgam un jāatmet savs vārds radžnišs
un jāpaziņo ļaudīm lai tie mani nesauc vārdā radžnišs

ko tik neizdomā lai vien man varētu uzbrukt
es iesmējos un teicu
esmu vienkārši skolnieks ar acīmredzamu ego kuru es cenšos atmest
bhāgavans ir mans meistars un viņam nav nekāda ego
tā ka labāk būtu ja bhāgavans atmestu savu vārdu radžnišs
un personīgi man nav nekas pretī pret to nekādu iebildumu

drīz man nācās dzirdēt ka bhāgavanam lūdz
lai es izmainītu savu vārdu... viņam tika nosūtītas daudzas vēstules pret mani
bhāgavans tikai pasmaidījis un teicis
izmainiet viņa vārdu
to nepareizi izrunā radžnišs
mainiet to pret radžniišs

a le lu ja

kad es iegāju budas hallē uz svētdienas sanjās svinēšanu
es izdzirdēju ka zarina paziņo ka bhāgavans ir teicis
ka radžnišs ir priekšzīmīgs āšrama sanjasins
un palūdza pieiet pie viņas

gaiss bija pilns dumpja un bhāgavans vairs nespēja paciest

bhāgavans sāk dīvainā kārtā mainīt savu vārdu

26 decembrī 1988 vairs nesaukt par bhāgavanu

27 decembrī 1988 buda

30 decembrī 1988 šrī radžniišs zorba buda

7 janvārī 1989 šrī radžniišs

29 februārī 1989 ošo radžniišs

12 septembrī 1989 ošo

12 septembrī viņam ir vēl viens paziņojums

jūs redzēsiet pilnīgi jaunu cilvēku

kurš vairs nebūs pazīstams kā radžniišs

bet vienkārši ošo

tas man ir negaidīti

es zināju ka drīz man tiks pievērsta uzmanība

iespējams tas bija viņa veids atnest vārdu radžniišs

jebkurā gadījumā... lai kā tas būtu

mans vārds radžniišs vairs nesagādāja rūpes tiem kas raizējās par manu ego

es gāju no bodhidharmas... pagāju garām lao czi vārtiem

kā parasti palēnināju gaitu dziļi ienirdams savā iekšējā goda parādīšanā bhāgavanam

mukta laista dārzu pie vārtiem

un redzēdams kā es lēni eju sāk mani kaitināt

un šļākt man virsū ūdeni

arando un nilama un dažas sievietes no lao czi grupas

kuras sēž un tērzē uz ielas pievienojās un sāk smieties par mani

man virsū list ūdens straumes un man ir jāpaiet malā

bet viņām tas vienkārši ir muļķīgs joks... es izliekoties ka esmu apgaismots

esmu dziļā iekšējā goda parādīšanā un tas mani sanikno

viņu uzvedība ir vienkārši kroplība un nejaucība

turklāt kāda necieņa pie dižākā meistara zemes virsū vārtiem

es nespēju saprast viņu joku un skatos uz tām dusmīgi un bargi... eju tālāk

bhāgavans ir pelnījis tādus dižus skolniekus

tie ir tie, kuriem ir jāklūst par viņa dzīvo mīlas un līdzietības uguni

kāds gan farss ir visa šī vieta

nākamajā dienā es dzirdu
bhāgavans ir palūdzis
sanākt kopā un iet prom no lao czi

man tas bija pieturas punkts
stiprākais no signāliem un skaidrs bhāgavana vēstījums

nezinu kas tagad viņu kops
viņš ir bikls un līdzcietīgs
pēc pāris dienām viņš ļauj tām atgriezties lao czi

es zināju kas notiek
 kaut kas kļuvis apjomīgi draudošs
 pazīmes bija visur

bhāgavans speciāli sagatavoja čžuan czi guļamtelpu
bet viņš negrasījās tur dzīvot

14 septembrī viņš visiem atvēra celiņu vipasanai
pie manis pienāca sanjasins no mistiskās skolas
un teica ka es būšu pirmais kurš pa to ies
es teicu ka neiedrošinātos pat elpot tai vietā
kur dzīvojis bhāgavans... un atteicos

ar katru nakti es gāju dziļāk un dziļāk
tagad es sāku pavadīt naktis bez miega

kundalini aktivizējās un skaļi sevi pieteica
šajās galvu reibinošajās naktīs es zaudēju līdzsvaru
vakuuma skaņas piepildīja manu labo ausi
labajā lāpstiņā un labajā rokā bija stipras sāpes

caurām naktīm es biju sviedriem klāts
un vairs negribēju redzēt gaismu
vienkārši pavadīju dienas un naktis istabā
aiz dubultiem aizkariem lai radītu pilnīgu tumsu

man vajadzēja palikt savā tumšajā istabā arvien vairāk un vairāk
absolūtā tumsā jo no saules gaismas manas acis sāk asarot

ida bija pilnīgi bloķēta
atverošā kustība bija lejupejošā spirālē
ikviens atvēršanas mēģinājums augšupejošā virzienā bloķēja to vēl vairāk
viss ko es darīju lai to atvērtu darbojās pret mani

rudenī septembra beigās es katru dienu elpoju eikalipta tvaikus
lai palīdzētu atvērties iekšējai elpošanai un lai aktivizētu idu
un turpmākajos divos mēnešos es paliku tumšā istabā

man kļuva grūti iziet no istabas
vēsais gaiss un eikalipta tvaiki palīdzēja man elpot
pastāvīgi noguris un miegains
es sāku gulēt sešpadsmit astoņpadsmit stundas

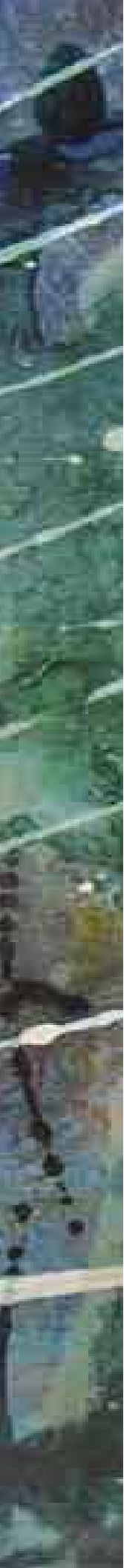
uz āšramu es gāju tikai vakaros lai paēstu
un padejotu uz bambuka šūpojot ķermeni latihānā
bhāgavans palūdza lai budas hallē katru vakaru būtu dejas līdz 11.30
man tas bija ideāls laiks lai vakariņotu un pavadītu laiku

oktobrī kārtējā mīkla bhāgavans palūdza
lai komūnu nokrāso melnā krāsā
ikvienu sienu un kaktu... melnā krāsā

melnā krāsa bija ideāla
tā bija kā dzemde būtības paplašināšanai
melna uzturēja sievišķo idas spirāli
budas lauks sāka noliekties pa kreisi
pieņemot sievišķo...
radošā dzemde ir dziļa un klusa

budas laukam atkal bija jāpāriet citā stāvoklī
citā vertikālā asī...
virpulis pārvietojās
melna bija jauna slepenā bhāgavana fāze un ierocis

no ēkas tika noņemtas visas plāksnītes
tās vienmēr spēlējās ar to prātu kurš ir tukšs
jebkurš samadhi cilvēks saprastu dziļos slēptos iemeslus
šai tukšajā telpā viens tikai vārds kā jēzus birzs
rezonēs jēzus birzs jēzus birzs jēzus birzs
kamēr neatradīs citu vārdu un atkārtos to bezgalīgi

kāds drīz sasniegs apgaismību
melnā krāsa un visu plāksnīšu noņemšana
tās ir acīmredzamas pazīmes
es pazinu viņus visus
es jau biju iemests melnajā caurumā
tam bija jāklūst daudz stiprākam

1989 gada 9 novembrī bhāgavans paziņo ka
viņa klusēšana nav reliģioza
tas ir protests
protests pret liekuļiem
un pret tiem kas klausās bet nedzird

kas gan ir šie ļaudis kas klausās bet nedzird
padomājiet padomājiet lūdzu

esmu vienmēr novērojis vairums sieviešu uzvedību āšramā
katra meklēja sev bagātu un ietekmīgu vīrieti
visskaistākās skraidīja pakal ietekmīgiem vīriešiem
ietekmīgie vīrieši lūkojās pēc šīm skaistajām sievietēm

visa lieta ir tā ka nauda ir vara
un skaistums piesaista

es pastāvīgi dzirdēju kā bhāgavans runāja ka vīrieši dominējot pār sievietēm
ka sievietēm nav bijusi brīvība
ka vīrieši gadsimtiem tās apspieduši

manuprāt tās bija pusizpratne
mūsu dienās esmu guvis pretēju pieredzi

mana izpratne ir
ka vīrietis meklē bagātību un varu
tikai lai piesaistītu sev visskaistākās sievietes
bet sievietes ekspluatē bagātos un ietekmīgos vīriešus ar savu skaistumu

tas ir apburtais loks... pretējā virzienā
tādējādi vīrietis pastāvīgi dzenas pēc bagātības un varas
lai apmierinātu sievieti... un savu kaisli pret skaistām sievietēm

es nekad neesmu redzējis ka skaista sieviete skraidītu pakaļ nabadzīgam
un jūtīgam vīrietim vienkārši tāpēc ka viņš ar mīlestību spēlē savu flautu
galēji reti ja tas vispār ir iespējams

man bija skaidrs ka sievietes dominē pār vīriešiem
nabaga vīrietis... viņš ir jāatbrīvo no sievietēm

visu kroplīgo sabiedrības vērtību sistēmu naudas un varas pielūgšanu
var mainīt tikai ja sievietes nolems mainīt savas vērtības

iekaro pasauli un valdi pār to
vīrietis ir agresīvs dzīvnieks kurš meklē medījumu
sievietes acīs maigs un jūtīgs vīrietis ir neveiksminieks

visus divdesmit gadus bhāgavans
nekad nebija paskatījies no šīs puses
es jutu ka bhāgavans ir vienkāršs cilvēks no maza ciematiņa džabalpūrā
visu mūžu viņš ar lielu cieņu un bruņinieci ir izturējies pret sievietēm
un skatījies uz sarežģīto vīrieša sievietes virskundzības attīstību
no šīs vienkāršās pozīcijas... tīra nevainība

bhāgavans dzirdēja manu izpratni
un bija prieka pilna ka redz sev priekšā jaunu skaidrību
viņa vīrieša virskundzības pār sievieti redzējums bija beidzies
es izpletu savus spārnus

1989 gada 23 novembrī
bhāgavans rada kustību par vīriešu atbrīvošanu

1989 gada 28 novembrī
pirmoreiz dzīvē... viņš piepeši apmeklēja multiversitāti
lēni skatās uz ikvienu grupu un terapiju afīšu
un negaidīti paziņo
ilgstošas terapijas vairs nedrīkst būt

parasti kursi ilga mēnesi divus vai trīs
tagad tiem ir jābūt viegliem un jautriem un jāilgst trīs dienas

un pirms jebkuras grupas darba
noteikta ir viņa grāmatu lasīšana

kas par negaidītu pārmaiņu

vai tiešām bhāgavans no tiesas ķēries pie tiem
kuri nolēmuši klausīties bet nedzirdēt

viņš gāja tālāk un paziņoja

tie kas pieķeras maniem vārdiem palaiž garām mani

tie kas pieķeras maniem vārdiem palaiž garām mani

dimants kā zibens spērieni

tagad bhāgavans gatavo visu budas lauku
jaunajai uzvirmojošajai enerģijai

ir jādzimst milzu esībai
būs nepieciešama liela ķirurģiska operācija

bhāgavans ir precīzākais no ķirurgiem
ar savu daudzšķautņaino briljanta roku palīdzību
kā ar lāzera instrumentu
ietraucas budas spēka laukā virs mums

kosmiskā virsapziņa
kolektīvā virsapziņa
virsapziņa
kosmiskā apziņa
kolektīvā apziņa
individuālā apziņa

un nolaižas daudz zemāk

individuālajā bezapziņā
kolektīvajā bezapziņā
kosmiskajā bezapziņā

ir nepieciešams veikt ļoti dziļu atjaunojošu darbu
zaudējums ir dziļi kosmiskajā bezapziņā
neviens no dzīvojošajiem meistariem nekad agrāk nav sasniedzis tādu
patiesu dziļumu neviens nav atklājis ķirurģiskās operācijas

bhāgavans ir meistarū meistars
pārbauda tagad savu veselumu un pašas savas būtības robežas
neviens nekad pat nav iedrošinājies iekļūt tik dziļi

nivedano grasās appludināt budas lauku
zibens uzliesmojums... augstfrekvences skaņās

viņš uziet uz postamenta lēni un īpaši piesardzīgi
ikvienā kustībā ir pilnīgs nekustīgums
dziļš kā okeāns
gaiss pārņemošs

ikviens žests
neredzami spēki virzās strauji un ar neizskaidrojamu precizitāti
esmu satriekts no redzētā

ieradās un sēž uz meistara ķirurģiskā krēsla

visdziļākajā nekustīgumā
paceļas augstu debesīs un ienirst dziļi zemē
izpleš savas milzīgās neredzamās rokas lai
atjaunotu bojāto kreiso spārnu
pēc tam paceļas augstu debesīs un nirst dziļi zemē

augšup lejup augšup lejup
liegi savieno neredzamos gaismas pavedienus
ar gaismas stariem
pavediens aiz pavediena... pavediens aiz pavediena
ar bezgalīgu maīgu līdzietību

no zemes līdz debesīm
gaismas ķirurģija
strādā ar augstu voltu gaismu
nomierina to lai izdziedētu nekustīgumā

brīnumainas būtnes debesīs raugās ar izbrīnu
debesis zina kas notiek

rit neaptverama vēsturiska kauja
augstu debesīs... dziļi zemē

es paziņoju
tāda īpaša ķirurģiska operācija
nekad nav veikta virsapziņas vēsturē

paiet mēnesis bet zaudējums ir pārāk dziļš
augstais spriegums ir jāgriež dziļāk un stiprāk

šai kosmiskajai kaujai ir nepieciešama ikviena daļiņa
budas laiks ir bojāts no kreisās puses
āšrama sienas ir melnas
palīdz tām liekties pa kreisi lai atjaunotos un izdziedētos

bhāgavans lūdz nivedano un viņa lepno grupu
pārvietot tumbas un visus muzikantus
no budas centra halles
pa kreisi

skaņa ir tur kur nepieciešams papildu līdzsvars spēks
budas laukam ir vairāk jānoliecas pa kreisi
viss budas lauks dziļi sevī ieklausās
virzās pa kreisi un centrs pārvietojas

kreisais spārns ir bojāts
kundalini bīstami liecas pa labi

spiediens pieaug un kļūst bīstams
ir nepieciešams nekavējoties pacelties augstu debesīs un iekrist dziļi zemē
ātri-ātri... nekādu pārtraukumu

ošo ošo ošo
viss spēks paceļas un nolaižas

ošo ošo ošo
izšaujas augšup un atsitās pret zemi

ošo ošo ošo
bhāgavans ierodas ejot pa stingri novilkto stiepli debesīs

ošo ošo ošo
jā jā jā viņš atceras tie uz zemes velk viņu lejup

ošo ošo ošo
briljanta zibeņi ietraucas gaisā

pārtrauciet meditācijas

nivedano saņem instrukciju paātrināt bungu ritmu
sagatavojot visu budas lauku kulminācijai
visā tā totalitātē

ierodas meistarū meistars bhāgavans
ir deviņas balles pēc rihtera skalas

neizsakāmi
neizpaužami
vairāk nekā patiesība

atvērts noslēpums
meistars strādā lai atjaunotu bojāto kundalini
dziļi zemes sirdī un augstu debesīs
vienā straujā kustībā... zeme un debess kopā
vertikāla raķete asa kā lāzers

es redzu bhāgavanu
lielākais no iespējamajiem briljantiem
daudzšķautņains savā pilnībā
mirdzošs un pēkšņi uzliesmojošs miljonos virzienu vienlaicīgi

apgaismotā pasaule reiz svētījot vēros
lielāko episko kauju

debesis liecināja
es redzēju

o ko es varu atklāt
ko varu pasacīt

šīs nakts iesniedzās mūžībā
nakts ieraudzīja savu dienu... un nekad vairs nebūs tumsas

es eju pa āšramu sastindzis no pārsteiguma
ir sasniegti tādi augstumi
to gaismā pat everests šķiet punduris
mans noslēpums kļūst dziļāks nekustīgāks un klusāks

es zinu ka viss kas notiek
ikviens negaidīts bhāgavana žests
ikviena sīkāka viņa smalko roku kustība
maigs visdzižāko augstumu smaids kurš jekad ir sasniedzis cilvēci

viņa smiekli un līdzcietība par to ka viņš slēpj savu sāpi
tā ir visdzižākā no visām notikušajām kaujām

iespējams tam nebija lemts notikt

iespējams sakāvē ir slēpta cita uzvara
iespējams sakāve ir vienīgā uzvara

rūgti bet saldi no tā
ka sakautais bija dzižākais no dzīvojošajiem valdniekiem
tā būtu bijusi vienīgā cienīgā epitāfija

nomirt cīnoties
sakāves triumfs ar smaidu
ar līdzcietību
un grāciju
jebkurai nāvei nerasniedzami
un pat nemirstībai
jauna augstākā smaile
ikvienam
bhāgavans

manas dienas iet uz beigām
mēness tumšā puse pieaug

vēl viena atpūta
vēl viena dzīve

pasaule kas dzīvo lejā savā tumsā nespēj saprast
kāpēc debesis spīd tik spilgti

iespējams tas viss ir māns
tikai viltus briljanta mirdzums
kurš izliekas ka tas ir spilgtāks nekā īstais

kurš var jums aprakstīt to ko es redzēju
es vairs nespēju runāt
tas ir aiz galējo robežu robežām

esmu deja kas apmaldījusies augstu debesīs
dziļā latihānā
varbūt pagājušas divas stundas... varbūt vairāk

bezgalība ievelk naktī tukšus bambukus

budas birzs ir vienota ikvienā kustībā
vienota ikvienā vēzienā... ik apstājā bambuki šūpojas naktī
kas esmu tie teic
kas es esmu... kas esmu

un pēkšņi man galvā krakšķis
mans ķermenis lido bambukos
man atkal ir iesists

ne ķermeņa ne prāta
mani vairs neviens
nepakels un nemetīs

tumsa tumsa tumsa... bezgalīga tumsa

acīmredzot vienīgais veids kā iziet no šī nezturamā prieka ir pazaudēt sevi

esmu redzējis vislabāko... bhāgavanu
esmu dzīvojis ar vislabāko... bhāgavanu

absolūti gatavs tālākajam ceļojumam
bet nav kurp iet... nav ko darīt
būt šeit un tagad

bhāgavans jokodams teic esībai ir savs laiks
mans laiks vēl nav pienācis
nav tik viegli
ir vairāk... ir vairāk... ir vairāk

celies lazar... es saku celies un ej

mani pieceļ ar spēku un es eju
esmu dzīvs un atgriezies
tunelis bija tik dziļš

iespējams vēl dažas dienas pirms es atkal nokritīšu
esībai ir savi plāni manai nāvei
nedrīkst diktēt laiku

es atgriežos savā istabā... pilnīgā tumsā
es zinu ir pienācis mans laiks iet

es gribu izdalīt visu savu mantu draugiem kuri mani atcerēsies
es sastādu visu statuju un brīnišķo grāmatu sarakstu kuras man ir
un gatavoju velti katram draugam
kāds man ir uzsmaidījis un bijis pret mani labs
vēl kāds palīdzējis man ceļā
cits aizstāvējis mani kad pret mani slikti izturējās
nelieli žesti kas saviļņoja manu sirdi
es atceros ikvienu

vienam pēc otra es eju
āšramā un dodu
katram savu piemiņas velti
viņiem par pārsteigumu

atdot bija tāds prieks un atvieglojums
un pretī es saņēmu viņu pārsteigumu un mīlestību

es pamostos jaunai dienai

bikla un dzīva viveka iet tālāk spārnota kā eņģelis debesīs
iespējams lai sagatavotu augsni dižākajiem no tiem
kuru gaida bezgalīgajās debesīs

sinhronitāte ar meistarū

viņa turēja dzīvu spirāli zemē
ar mīlestību un maigumu
pie ikviena viņa smaīda

vertikālie pavedieni bija izdiluši kaujā
viņa aizsargāja noslēpumu un glabāja to
savas sirds dziļumos

mīlošai piemiņai par
ma prem nirvano
kura nomira priekšlaicīgā nāvē
piedzimusi 1949 gada 19 martā
mirusi 1989 gada 9 decembrī

es pasludinu viņu par vertikālās takas
apgaismību sasniegušu un viņas pavadoni caur šauru slepenu eju

sinhronitāte ar meistarū

vairāk es nevaru atklāt
tas man nepieder
viņa smaīda un sauc mani par vīstrakāko no tiem kas kopā ar bhāgavanu

deja turpinās
dzīvība un nāve... balansētas kā apzinātības
zobena asmens... jūs modinošs

mēs dejojam 11 decembrī
svētītā bhāgavana dzimšana

taka kļūst augstāka un augstāka
jau un jau
lielākais no pieņemtajiem lēmumiem
viņš slepus zina savu ceļu

viņš dzīvos
pēc sava prāta
un nekad nemirs
savā nāvē

bhāgavans plāno pēdējo lidojumu
nāve var augšāmcelt
ķermeni pēdējā izelpā... uzsprāgst ar gaismu
pirms sāk valdīt tumsa liesma uzzibsnī visspilgtāk
liesmas nodzišanas nirvāna
glabā tumsas noslēpumus
kas atklājas gaismā

melnais caurums atver gaismas spraugu
visi atpūšas un atdzimst dzīvei
svaigam nevainīgam skatienam tā vienkārši ir dziļa koma

dīvains veids
bhāgavans plāno
savu jaunā cilvēka
ierašanos

budas laukā parādās paziņojums par melno maģiju
gaisā virmo mantra
raugieties un ejiet dziļi sevī
klausieties un meklējiet mantras skaņu
tā nogalinās bhāgavanu

bērni skraida un meklē dārgumu kurš nekad nav bijis noslēpts
pakaļdzīšanās dārgumiem... meklējumi sākas

plāns spēlē

tas ir nopietni
ir nepieciešams atrast to, kas teic mantru
nē tas nav viens cilvēks
vesela grupa ļaužu virza skaņu viņa harā

satraucošas ziņas
pa vējam plūst smarža

kāds ziemeļos... kāds dienvidos
tagad austrumos... tagad rietumos
ziemeļrietumi dienvidaustrumi ziemeļaustrumi dienvidrietumi

ik dienu jauns virziens jauns pagrieziens jauns savijums
sižets samezglojas un plāns darbojas

viss budas lauks pārvietojas no labās uz kreiso
nekādu mantras un melnās maģijas pazīmju
labi... pamēģināsim no kreisās uz labo
nekādas mantras un melnās maģijas pazīmju

ir nepieciešams sagatavot vertikālās dzīves apstākļus un telpu
slepens līdzsvars un transmisija
no kreisās uz labo vai no labās uz kreiso

no kreisās uz labo
pagrieziens pa kreisi
spirāles saskan
lieliski

to ko es atklāju ir tikai pati patiesības virsotne
to ko es varu atklāt vai vēlos pateikt pasaulei

es apzinos jautājumu daudzdimensiju slāņus
kuri rodas no maniem atklājumiem

tagad tie rada jaunas mīklas
tie izvirzīs simtiem jautājumu... kārtējiem jautājumiem

es atklāju tikai to kas man jāatklāj saviem ceļabiedriem
bhāgavana iemīļotajiem un šai cilvēcei
nākamajiem patiesības meklētājiem

un visiem dzīvajiem budām kuri klusēdami vēro no ārpus esošā

bhāgavans izvēlas pats... viņam ir pilnīga izvēles brīvība
viņa redzējums un gudrība tālu pārsniedz mūsu laikus
viņa pilnīgi atmodinātā apzinātība

mīklaini paziņojumi parādās katru dienu
ir jānoskaidro kur ir melnais mags

iespējams ka tas ir amerikāņu cru aģents ar speciālu kaucošu ierīci
vai cilvēku grupa kas dzied īpašu mantru lai sagrautu bhāgavanu
vai viens cilvēks... iespējams indietis dzied mantru

pirmo reizi visā šai bezgaldaudzo bhāgavana parādīšanos laikā
budas halle ir sadalīta ar lentu uz grīdas 45 grādu leņķī
visiem indiešiem ir jāsēžas kreisajā budas halles daļā
bet visiem ārzemniekiem pa labi

vēstījums ir ka bhāgavans savā dziļas meditācijas lidojumā
paceļot rokas augstāk un augstāk
norādīs uz dažiem indiešiem
kuriem tikai uzsītīs uz pleca
un maigi palūgs piecelties un aiziet uz bhāgavana pusi
un iziet no zāles pa kāpnēm blakus viņa postamentam

bhāgavans ierodas uz postamenta viņa mīklainais ierocis ir gatavs

mūzika skan pavadot ikvienu viņa rokas kustību

viņš atver acis... norāda uz vienu indieti
viņu maigi pieved pie viņa un tas iziet pa kāpnēm kopā ar viņu

mūzika turpinās... ātrāk... vēl viens ir norādīts
mūzika turpinās viņa rokas ir augstāk... vēl viens norādīts
mūzika ātrāka viņa rokas augstu pretī debesīm... vēl viens norādīts
mūzika skan straujāk viņa rokas augstāk... vēl viens norādīts

kā lielais zaglis nozog lielāko briljantu kohinoru
visu acu priekšā gaišā dienas laikā

ēsmi ir nostrādājuši... bhāgavana mērķis joprojām sēž
mūzikas temps pieaug kulminācijā... viņa rokas lido

bhāgavans skatās uz mani kā ērglis no debesīm... pavisam dziļi
es zināju ka mans laiks ir pienācis

es arī tieku norādīts
es sastingstu

es lēni pieceļos... nekustīgs... ļoti lēni speru soli uz priekšu
esmu sastindzis un nevaru paiet nevienu soli
ikviens solis ir tik smags kā svina pielietis... ikviens solis ir ilgs un bezlaicīgs

viņš skatās uz mani
acis atvērtas fokusētas un nešpetnas kā bodhidharmam

visa debess nolaižas bet zeme tur ar spēcīgu tvērienu
es lēni eju pie viņa... tikai trīs metri... atstatums samazinās

laiks ir pavisam pamiris lēnā kustībā
viss dun dziļā nekustīgumā

es pazūdu
debess smagi pārlīst pār mani
briljants smagi iespiežas manā kronī

neatšķiramais tumsā... tāpat kā spilgtā dienas gaismā
atvērts paradokss par kuru ir jāaizmirst

lielākais no dzīvajiem noslēpumiem

slepenā svētās lampas transmisija

es apzinos visu kam drīz ir jānotiek
tā ir bhāgavana vēlme... viņš ir mans meistars
es visu redzu... es klusēju

16 janvārī
bhāgavans parādās pēdējo reizi un sēž meditācijā
viņš ir kļuvis neparasti vārgs un zaudē līdzsvaru ejot
sēž dziļā meditācijā... kustības ir vājas un atsvešinātas

17 janvārī
bhāgavans lēni uzkāpj uz postamenta
smaidošas mirdzošas acis... atsvešināts skatiens tālumā
namaste katrā virzienā lēni lēni mūžībā
viņa pēdējais namaste

18 janvārī
bhāgavans paliek savā istabā dziļā samadhi

1990 gada 19 janvārī
visai sapulcei budas hallē paziņo ka bhāgavans ir atstājis ķermeni
ka viņa ķermenis tiks iznests budas hallē
un pēc stundas aiznesīs uz kremācijas vietu

bhāgavans ir pazīstams kā ošo

teic mana klātbūtne šeit būs daudz stiprāka
atgādiniet maniem ļaudīm ka viņi jutīs mani daudz stiprāk
atgādiniet maniem cilvēkiem ka viņi jutīs mani daudz stiprāk
viņi uzreiz sapratīs

nekad nerunājiet par mani pagātnes formā

pēdējā deļa

viņa skolnieku karavanserāls deļo nesot viņa mīlestības liesmu

asaras un asaras plūst pār manu seju
tagad atpakaļceļā nav... ir jau pārāk vēlu

dižākais gulbis aizlidojis

šoks sāpes un asaras
pilnīgs šoks dziļas sāpes un asaras un asaras

mēs visi deļojam pie bērū ugunskura
dziedādami bhāgavana dziesmas... visiem acīs asaras

no visām lielākajām kaujām
mīlestība gāja bojā lai radītu vēl lielāku mīlestību

ir bezgalīgi sāpīgi redzēt kā paceļas liesma
viņa skolniekus vienojoša liesma
viņa dejojošos mīļos

tīra viņa mīlestības uguns izplatās visos

izgaiss

kad mīlestība padodas
lai dzemdētu lielu mīlu
tas ir pašas mīlestības
noslēpums

varbūt nāve
pamodinās dzīvojošos

budas skolnieks mahakašjapa

vienmēr palika kluss un noslēpumains
kādu rītu buda izgāja klusēdams smaidot un nesot rozi

nepazīstamais mahakašjapa klusi sēdošs zem koka
piepeši uzsprāga skaļos smieklos

visi skolnieki sāka aplūkot mahakašjapu
kurš sēdēja zem koka... viņš nekad neko neteica un visi par viņu bija aizmirsuši

buda pasmaidīja un atdeva rozi mahakašjapam

noslēpumainais sūtījums nevienam

es nekad neuzdevu ošo nevienu jautājumu... nekad nebiju saņēmis nevienu atbildi

es nekad nebiju ticies ar ošo
esmu nepazīstams skolnieks
ar vienu vienīgu īpašību
tīru pilna nekustīguma... dziļa klusuma apzinātību...

es viens... kluss un nekustīgs

ošo pasaule virzās uz priekšu
izliekoties ka nekas nav noticis... tas vienkārši ir absurds
noslēpt šoku un rādīt dzen izskatu

acīmredzama zīme... uz bezvārtu vārtiem

patība kā parasti

ko jūs muļķojat

pilnībā apzinoties savu tagadējo gigantisko atbildību
pilnīgi apzinoties visa redzētā neaptveramību
es aizeju pilnīgi pārsteigts ar asaru pilnām acīm
asaras plūst pār manu seju
dienu pēc dienas... nakti pēc nakts

apskauju un raudu uz ikviena pleca
tagad mūs nekas nešķir
mēs esam vienoti

tie ir brīži kas paliks arvien
dzīve pēc dzīves... uz mūžu mūsu sirdīs

daudzi mīloši sanjasini staigā šokā... asarās
klupdami tumsā... taustot ceļu kurp virzīties

paziņo... ošo teica

es atstāju jums savu sapni

bet sapnis ir beidzies... tagad jums ir jāpamostas

kurš zina par mīklaino ārpus esošo
kur dzīva ir mistiskā skola

kur svēts ir astrālais ķermenis
kurš zina

dzenveida sanjasini vienkārši ieraujas sevī
un aizsargājas no šīs bargās realitātes

meistaru meistars ošo nav savā fiziskajā ķermenī
nav vairs kam pastiept rokas
nav vairs kam apskaut mūs vakaros stāstīt gudrus notikumus un dziedāt par mīlestību

mēs esam palaiduši garām šo milzīgo iespēju
iespējams ka baltais gulbis ir aizlidojis

ošo paziņo
savu slepeno zīmi un augstāko koānu
neredzamo
vienmēr patieso un klātesošo

nekad nerunāriet par mani kā pagātņi

atklājot sevi vienacainajam redzošajam
es redzu viņa baltos spārnus un viņa graciozo plūstošo formu

ir vairāk... ir vairāk... ejiet tālāk... ejiet tālāk
ejiet dziļāk un nirstiet pret dziļajiem krastiem
ir jāatstāj šis krasts cita dēļ
ejiet tālāk ejiet tālāk ejiet tālāk

un arī tas paies

ošo māte matadži
pirmo reizi izjūtu pret viņu līdzjūtību
es gribu atstāt viņu vientulībā šais svētajās dienās
es klusi paeju garām matadži guļamistabai
un ik reizi dzirdu kā viņa raud
man ir jāpieskaras viņas kājām un jādziedina viņas raudošā sirds
ir jāpārlicina viņa ka viss vēl nav beidzies

māte sēro... viņas sirds ir visdziļākajās sāpēs
matadži ir uzticama un dievišķa māte

viņa vienmēr mani mīlējusi kopš dienas kad satika mani
kad es pieņēmu sanjasu
katru dienu viņa kautri un ar klusu grāciju
atbrauca ar autorikšu pie bezvārtu vārtiem
lēni iegāja ar spilventiņu meditācijai rokā
tīra kā plūstošs ūdenskritums... vienkārša un klusa
lapa kokā... tāda kāda ir... tīra un vienkārši šeit

diža ošo uzticamā
vislīdzcietīgākā māte no visām
visaugstākā māte atmodinātajam

es saņemos un viegli pieklauvēju pie viņas durvīm
ģimene ir sapulcējusies tai apkārt viņas bēdās
es saprotu un gribu aiziet
viņa raugās uz mani
raudādama... ar asarām acīs aicina mani pienākt
dēls mans... dēls mans radžnišs... tu esi dzīvs
dēls mans radžnišs tu dzīvs... dēls mans... dēls mans

esmu asarās
mēms... es pieskaros viņas pēdām

graciozā ošo ģimene skatās
viņi maigi un mīloši lūdz mani aiziet nemanāmi
matadži ir dziļi satriekta un bēdu pārņemta
es atgādinu viņai ošo un no tā viņai ir vēl sāpīgāk

es varu saprast
šis bēdu laiks ir svēts
es paklanos un klusi aizeju

paiet vairākas dienas
atkal klīst runas
es arvien vairāk atgādinu tiem ošo
cilvēki nāk pie manis ar dziļu mīlestību un klusumu
vēlēdamies būt blakus man... bez jebkāda iemesla... vienkārši būt man blakus

āšrama vadība vērīgi mani vēro
es vienmēr izjaucu mieru... lai kur es ietu kaut kas notiek

sieviete pienāk pie manis un stāsta par saviem sapņiem
es redzēju ka tu esi miris... tavu ķermeni uz nestuvēm iznesa no budas halles
ošo bija pienācis tevi svētīt un noliecās lai noskūpstītu tavu pieri
piepeši tu pazudi un es redzēju kā ošo nes uz kremācijas vietu

cits redz kā ošo runā savā krēslā
viņa seja mainās un parādos es... kas tā par parādību
kā to lai saprot... tā seko tam katru dienu

vēl kāds redz kā es lēni eju
un pēkšņi zibsnis ar garu baltu bārdu... manā vietā iet ošo

pie manis skrien bērns ar kliegzieniem ošo ošo
un saka ka grib paraustīt mani aiz manas baltās bārdas
vai drīkst es tevi paraustīšu aiz ošo bārdas
vai drīkst es tevi paraustīšu aiz ošo bārdas

esmu rosīgās pasaules iekļauts
tā skraida visur meklējot patiesību
tie skrien ātrāk un ātrāk... viņi meklē visos virzienos

viss ceļojums no
šeit uz šeit un tagad

pagātne tagadne nākotne... viss vertikāli ir klāt
augstu debesīs dziļi zemē
šis mūžīgais esošais brīdis

nav meklējumu... nav mācību... nav darbību... nav vispār nekā

ceļš bez ceļa
nedomā un neprasa nevienu soli
jau mājās

es saprotu kā tas ir būt trako namā
normālu cilvēku ieskaitam
nekāda tilta... pavisam dažādi izpratnes plāni

visa pasaule vienā pusē... es viens otrā krastā

no kā man sākt... ko es varu izdarīt... kurp man iet... esmu trako namā

vienkārši padoties un pārtraukt centienus rast visā jēgu
baudīt šo absolūto bezjēdzību
baudīt šo noslēpumu un pilnīgu vientulību

vienīgais saprātīgums atkal kļūt par parastu cilvēku
neparastu parastu cilvēku
man ir nepieciešams pārorientēties... ir jāizaudzē jauni spārni

es virzos savā ikdienas meditativitātē

dzeru vakara tēju pie krišnas nama
tur stāv restorānu galdiņi
vienkārši dzeru tēju klusumā un vientulībā

kā pērkons no skaidrām debesīm... pie manis pieskrien vācu sanjasins
un bez jebkāda iemesla sasit man seju ar dūri

es jūtu kā silts šķidrums plūst no manām uzacīm
manas acis ir asiņu pilnas
atkal šie uzbrukumi
kārtējais civilizētais cilvēks
pauž savu mīlestību un meditativitāti

apkārtējie ar riebumu skatās uz šo negaidīto bezjēdzīgo uzbrukumu

es jautāju cik gadus jau esi sanjasins
viņš teic divpadsmit
lieliski saku es... lūk ko esi sasniedzis
vienkārši ej sevī un vērīgi paraugies kas esi
cik lielisks sanjasins

es pieceļos lai paskatītos uz savu seju spogulī virs izlietnes
virs uzacīm liela asiņojoša brūce
asinis spēcīgi plūst pa seju
kāds palīdz man aiziet līdz birojam krišnas namā
lai saņemtu medicīnisko palīdzību
mani tur aptur

mani lūdz ieiet iekšā lai nepiesaistītu uzmanību
es ieeju un redzu dakteri amrito un džaiješu

es skatos uz amrito un saku ka man pārsista uzacs
lūdzu paskaties un uzliec šuves ja vajag

viņš uzreiz sāk man lasīt bargu lekciju
es negribu tevi apskatīt
tās nav manas rūpes
tev vajadzēja dabūt mācību
tu šo sitienu esi pelnījis
tu provocē cilvēkus
tādus kā tu vajag padzīt

džaiješs ir lielisks cilvēks... pārsteigts par amrito izturēšanos
viņš maigi lūdz viņam veltīt man uzmanību

man iesita... uzbruka tieši āšramā... tieši viņu acu priekšā
visi liecinieki redzēja ka es biju viens un klusi dzēru tēju
es nekad agrāk nebiju saticis šo cilvēku

amrito atsakās sašūt brūci... un sapūties aiziet
es uzsaucu viņam džaiješa klātbūtnē
es apsolu ka tu atcerēsies šo dienu
tu esi ārsts kurš ir apsolījis ārstēt jebkuru slimnieku
tu esi āšrama ārsts
es apsolu ka tas netiks aizmirsts

mani apgulda uz dīvāna
pieliek ledu... vesela stunda pāiet lai apturētu asiņošanu
vakarā es eju uz budrani klīniku lai uzliktu šuves

esmu piedēvis bet ne aizmirsis
par savu solījumu... es vienmēr turu savu vārdu

amrito izsalcis pēc mīlestības un vienkārši tam nepieciešams maigums

šodien es nolēmu
nosūtīt viņam pamperu paketi
viņam vienkārši jāiemācās iet uz podiņa
viņš ir tik piekasīgs un sīkumains...

tagad tā ir provokācija tev... esi dabūjis
saglabā mieru un humora izjūtu

dīvaina amrito loģika viņš grib lai mani... upuri... padzītu
bet cilvēks kurš man uzbruka paliek nesodīts

āšrama vadība sāka mani apspriest

mans fiziskais ķermenis sāk piedzīvot daudz jaunu izmaiņu
man ir nepieciešams daudz vairāk miega nekā parasti
es pavadu miegā četrpadsmit sešpadsmit stundu absolūti tumšā istabā

es lieku istabā gaisa mitrinātāju lai atvērtu idu un elpošanu
un miegs kļūst par manu jauno dzīves veidu
es ierīkoju dzīvoklī vannu un guļu ļoti karstā ūdenī
ik dienu ap stundu
karstais ūdens palīdz man nomierināt sāpes ķermenī
man ir vajadzīga dziļa audu masāža lai palīdzētu izdziedēt traumēto lāpstiņu
es sāku izmantot sesijas divreiz nedēļā

dienā es neēju uz āšramu
es palieku nemanāms un turos ēnā
un eju uz āšramu tikai vakaros lai paēstu vakariņas
un pastaigātu aiz buddhas grove

viņi atļāva man palikt pūnā piecus mēnešus

man tas ir vienkārši brīnums kādi vēl var būt pierādījumi ka brīnumi eksistē
tas ir labākais pierādījums

kādā jaukā dienā mani apstādina pie ieejas
žūpa...tathagats
viņš gaidīja savu iespēju padzīt mani viena vai otra iemesla dēļ

paziņo man
ka esmu izdzīts no āšrama par to ka lēni eju
ja gribēšu ieiet no jauna es vairs nedrīkstēšu iet lēni
un imitēt ošo kustības
man ir jāizmaina savi žesti
sava gaita... savu roku kustības... sava āriene

lūkojoties augšup uz savu sargātāju ošo
svēto bezvārtu vārtu priekšā es apsolu visiem taisnības meklētājiem
viņa diena arī atnāks... pagaidi mans dārgais draugs
vienkārši pagaidi... es vienmēr turu savu vārdu

es vienkārši esmu noguris no tā ka katru dienu man jātērē visa sava enerģija
lai attaisnotos un dzīvotu kā pats gribu
vairs man nav iemeslu palikt šeit

es redzēju ka šim āšramam nav nākotnes
sanjasini jau zina visu
tie ir pilni ar ošo vārdiem

ošo runāja sešsimt grāmatu katrai tēmai uz zemes
no abām pusēm... par un pret

sanjasini viegli sagroza katru vārdu savu vajadzību dēļ
vārdi jau gatavi tiem uz mēles

es zinu ka mani gaida ļoti atbildīgs ceļojums

manā fiziskajā stāvoklī ir nepieciešami vēl astoņi gadi
lai atjaunotu un izārstētu ķermeni tam nepieciešams laiks un nauda

šajos mēnešos daudzi pienāk pie manis
piedāvājot pāriet uz viņu āšramiem visā pasaulē
un stāstīt par visu ko esmu pārdzīvojis

daudzi redzējuši un pie sevis zinājuši ka esmu saņēmis
no ošo kādu slepenu informāciju
daudzi apzinājās ka esmu piedzīvojis savu pirmo samadhi
šīs sapratnes tiem pietika lai meklētu mani
tolaik es jau biju ačarja
es zināju patiesību
redzējums ir esība
tagad pagaidīsim īstu esamību

es vienmēr zināju ka nogaidīšu
kamēr neveikšu pēdējo soli

mikelandželo līdz pēdējai dienai slēpa savu dāvidu
un tikai tad atklāja šedevru pasaulei

līdz pat ceturtajam samadhi kad pēdējais slānis jau būs plāns un caurspīdīgs
es nesākšu viņa darbu un nerunāšu

esmu atgriezies pasaulē lai nopelnītu sev uzturu un dzīvotu kā parasts cilvēks

ja tam tā jābūt ... lai tā arī notiek
ja ne... nu ko lai ir tā

es zināju ka mana pārdzimšana ir notikusi
lielā nodošana peld virs manis
embrions kas peld ārpus mana ķermeņa augs savā tempā

barot to ar apzinātību
lai esamība izvēlas man termiņu

tas arī paies

individuālā apgaismība
rāpties lai sasniegtu visaugstāko smaili
un atnākt mājās... pazūdot kosmosā

lampas nodošana
padoties un nogrimt meistarā
pazust un izšķīst viņa būtībā

abi ceļi lai sasniegtu galējo iespējamību ir pilnīgi atšķirīgi
apgaismība... apzinātība un tikai pilnīga apzinātība
lampas nodošana... dziļa nodošana ar pilnu apzināšanos

vienīgais noteikums lai saņemtu šo sūtījumu

skolniekam ir jābūt vismaz vienam samadhi
atvērumš kronī vertikāli aizejošs debesīs
meistara būtība var nolaisties lejā pa šo vertikālo eju
un iesakņoties parādīties citā formā un turpināt savu darbu

trešā acs ir apzinātības punkts
kurā var parādīties meistars bet tā ir nepietiekami lai vertikāli nolaistos

samadhi ir minimālā prasība lampas nodošanai
bet meistars izvēlas

meistars dod to ar pilnu apzināšanos
skolniekam tā jāpieņem apzināti

ir nepieciešami abi noteikumi pirms meistars atstāj ķermeni
apzinātā nodošana... par to zina abi
dodošais un pieņemošais

esība ir nedalāma
tikai viens cilvēks var pieņemt šo sūtījumu

varbūt tikai viens mahakašjapa

pirms pamest pūnu ošo lūdz man
izveidot slepenu plāksnīti ar iegravētiem vārdiem
nākotnei

ošo

radžnišs

maitreija

gautama
buda

radžnišs ir speciāli uzrakstīts kā radžnišs
apzināti mērķtiecīga rīcība kura ir jāatzīmē
un jātur noslēpumā
kamēr nepienāks laiks atklāt viņa darbu

plāksnīte tika izgatavota 1990 gada februārī

tagad tā
atklāta visiem

es aizbraucu no pūnas un jūtu ka gaiss gluži vai sprāgst no svaiguma
mana elpošana ir kļuvusi atslābinātāka un brīvāka
atmosfēra baro un paplašina

brīvība gaisā
brīvība no pastāvīgiem nosodījumiem
no nepieciešamības pielāgoties katram kuru satiec

ošo sanjasinu nosacītība
šajā personīgajā mini sabiedrībā sasmacis gaiss
tur ir savi pieņēmumi un noliegumi
savas zināšanas un spriedumi
savas balvas un sodi

pats par sevi budas lauks ir stipri nosacīts ar programmu
tas ir jauns nosacītību komplekts
jauna sabiedrība

ir nepieciešams atbilst viņiem un viņu noteikumiem
tiem ir savi pašu varoņi un ļaundari

ir dīvaini telpā kur tiek meklēta
brīvība būt sev pašam

esmu aizmīrsis brīvības izjūtu
pateicīgs visiem kas nostājās pret mani un izdzina mani no āšrama
paldies... paldies... paldies

beidzot esmu brīvs
lielākais zaglis ar kohinoru

es nebēgu ar viņu nemirstīgo briljantu
viņi paši lūdza mani aiziet
tagad es nevienam neko neesmu parādā

esmu brīvs lai aizietu
briljants ir noslēpts vispārējai apskatei
peld un dejo vējā virs manis

lielākais zaglis bēg

augšup pie kalniem un mani tibetas draugiem
himalaji... daramsala
iespējams tas būs mans pēdējais patvērumš

daudzšķautņainā briljanta slīpējums un pulējums
griezums pēc griezuma
šķautne pēc šķautnes
mirdzums pēc mirdzuma
izmērs pēc izmēra

nogrimis lampas nodošanā

priekšā ir dižs uzdevums
aizraujoša briljanta sagatavošana un slīpēšana

1990 gada septembrī es atbraucu uz nelielu pilsētiņu daramsalu himalajos
man garšo tibetas momo un tuppa nūdeles
es jūtu to smaržu svaigajā kalnu gaisā
tasē ar nūjiņām ēšanai un aso ķiploku mērci
man bija pietrūcis tāda ēdiena un es atrodu nelielu tibetas restorāniņu

šiem cilvēkiem ir siltas mīlošas acis
viņu šķīstajās sejās ir iegūlušas dziļas gudrības un līdzcietības rievas

viņi ir zinājuši tikai nedienas
tālajās bargajās tibetas zemēs... tagad viņi ir izraidīti

tibeta... visdziļākā eksperimenta sagraušana uz šīs zemes
dzīve pēc nāves... bardo... melnais kalačakras caurums
apgaismība... lampas transmisija
tiem piemīt senas zināšanas
tās ir pašās viņu asinīs kaulos un muguras smadzenēs

kā es jūtu līdzī šiem cilvēkiem un kā es atbalstu viņu kopējo lietu
brīvā tibeta
ļaujiet šiem nevainīgajiem ļaudīm iet savu ceļu uz iekšējiem dārgumiem
ļaujiet tiem klusi veikt savu iekšējo ceļojumu

jūtīgais cieš stiprāk un pārdzīvo sāpes dziļāk
un ar lielu sapratni

es saprotu viņu cīņu par brīvību... par brīvu tibetu
bet man ir sava izpratne... un izpausme

kad man nākas dzirdēt ka tibetietis dēvē sevi par bēgli
es sāku dusmoties un viņam par izbīli saku
nekad vairs nenosauc sevi par bēgli

tevī ir tava zeme tibeta
tevī ir tava galējā zeme
atbrīvojies un tu atgūsi tibetu

man tibeta nav tikai zeme bet arī iekšējā esības telpa

ikviens man ir bēglis
vienkārši iztēlojas ka uz savas zemes tie ir drošībā

ir tikai viena drošība... tava iekšējā zeme tavas iekšējās debesis

man visi cilvēki ir bēgļi
personīgi es nekad neesmu redzējis nevienu tibetas bēgli

viņi vienkārši ir kareivji ceļā
garīgie kareivji izmētāti uz visām četrām pusēm
pasaulei šodien vairāk ir vajadzīgi viņi nekā viņiem pasaule

es meklēju savus draugus anglieti veroniku un itālieti pjero
kuri savu dzīvi veltījuši tibetas lietai
un radījuši oāzi meditatīvo ritritu mahajanu
es atbraucu tur cerībā ka viņi mani sapratīs
un dos man patvērumu klusējošam gada ritritam

es ierodos mahajana ritritā
esmu savā sarkanbrūnajā robā un visi uz mani skatās
es šķietu tiem dīvains bet viņi smaida un sveic mani ar paklanīšanos

veronikas un pjero nav uz vietas
dežurējoša korpulenta itāliete nikni raugās uz mani
tu esi ošo skolnieks
mēs viņus nepieņemam viņi ir pārāk nenopietni un morāli izlaidušies

es paskaidroju savu situāciju
pat ošo cilvēki mani nemīl par to ka esmu pārāk nopietns
es personīgi pazīstu veroniku un pjero
veronika mācījās pie manis taidzi

es nēsāju budistu sarkanbrūno robu
es tikai sēžu un eju vipasanā
es gribu palikt klusējošajā ritritā gadu
es ēdu tikai reizi dienā... esmu veģetārietis... nesmēķēju nedzeru
un dzīvoju viens bez draudzenes
un varu uzreiz samaksāt par gada ritritu

es šķietu viņai jocīgs... bet viņa savaldās
un konsultējas ar tuvāko lamu
atnāciet rīt un mēs izlemsim teic viņa

kad es eju atpakaļ pa likumaino taku
tie vērīgi skatās uz manu lēno gaitu

nākamajā dienā atgriezies atpakaļ es redzu drūmu seju
piedodiet... bet mēs ielaižam tikai vipasanu apguvušos
kuri gada laikā ir pildījuši attīrīšanās un dziesmu dziedāšanas rituālus

vispirms mums ir jāgatavojas mācīties un lasīt dhammapadu
katru rītu 5.30 veikt pudžu un dziesmu dziedāšanu
sekot stingriem augstāko lamu norādījumiem
tikai pēc tam kad es paiešu garām viņu vārtiem
man ļaus veikt klusējošo ritritu bez novērošanas

oho... man ir jāpārdzimst un atkal jāatgriežas uz šīs zemes

ardievu tibetas vara... stingrā norma un disciplīna
esmu satriekts par tendenci kas man atveras

pa ceļam uz hoteli bhaksu
es paeju garām dalai-lamas rezidencei
no attāluma es redzu iekšējo pagalmu un ļoti vecu sievieti
kura prostrācijā dodas rezidences virzienā

es pieeju klāt un jautāju mūķenei
kāpēc viņai uz pieres tik dziļa rēta

viņa ir ļoti veca... ļoti godprātīga
veikusi miljoniem prostrāciju viņa svētībai dalai-lamam
dalai-lama ir austošā saule kura visu redz un visu zina
tā nopelnīs lielu labvēlību no viņa līdzcietīgā skatiena

es raugos uz veco sievieti asarām acīs
tik tīra nevainība

katru dienu es lēni eju uz mkleod gandž pusi
lai paēstu momo un tuppa

katru dienu mani modri vēro grupa vecu tibetas lamu
šoreiz viņi nolemj sekot man uz bhaksu hoteli
es redzu kā viņi klusi un kautri seko man
es atnāku savā istabā pasūtu tēju un izeju dārzā

atveru balkonu kurš iziet uz dārzu
un redzu astoņus vecus lamas kuri gaida kamēr es iznākšu
viņi bija uzzinājuši manas istabas numuru pie administratora
zinādami ka es parasti sēžu dārzā dzeru tēju un meditēju līdz naktij

ļoti kautri un graciozi tie tuvojas man un jautā
vai var ar mani tikties viņi vērojot mani jau nedēļu
slepus sekojot man pa pēdām

viņi apgalvo ka esot ieradušies no attālā ladakha un leha
drīz tiem ir jādodas atpakaļ
bet pēdējās dienās tiem bijušas vīzijas par mani
tie atnākuši lai ņemtu mani sev līdzi uz savu klosteri

viņiem bijusi vīzija ka es esmu viņu ilgi gaidītais lama
viņa svētības lamas karmala reinkarnācija

visi viņi veic prostrācijas un dzied
jautājot vai tā ir taisnība ko tie teic
ka esmu slēpies no pasaules
nevajag baidīties... viņi parūpēsies par mani... ejam

tik nopietna goda parādīšana un prostrācijas
tāds patiesums un kautrība
man acu priekšā pavidēja vecā sieviete

paklausieties es teicu
varbūt jums arī ir taisnība
bet atslābinieties
izdzeriet tasi tējas

visi viņi pasmaidīja par manu negaidīto humoru
es biju parasts un pieejams
vienkārši atslābinieties

klusējot dzeram tēju
viņi joprojām godbijības pilni

lūdzu saki mums vai esi ar mieru atgriezies ar mums
dedzīgi tie atkal jautā

labi labi... labi labi... vienkārši atslābinieties saku es
un pastāstiet man par savu klosteri
viņi nopietni apraksta man savu klosteri sniegainajos kalnos

esmu jautrā noskaņojumā
un uzdodu pirmo jautājumu
vai jums ir mūsdienīga vanna un karstais ūdens
nē teic viņi bet to visu var iztaisīt

es uzdodu otro jautājumu... jokojo
vai jums ir rietumu tualete
ko tu kāda var būt rietumu tualete himalajos

drīz viņi saprata ka es jokoju un izzobiju tos
un sāka smieties par katru manu vārdu
esmu vienkāršs parasts cilvēks
vienkārši atslābinieties
baudiet klusumu un mieru
kad es būšu gatavs... es atnāksu... tie atradis mani atkal

ilgas stundas viņi sēdēja vienotībā ar mani
šie lieliskie vecie lamas gudrie un līdzcietīgie
aizejot tie pateicās man par to ka esmu atbrīvojis viņos smieklus
tie teica ka lasīs ošo piemiņā par mani

es atceros viņus katru dienu
šiem nabaga vienkāršajiem šķīstajiem mūkiem
man ir tikai asaras un mīlestība

tie dēvē sevi par bēgļiem
patiesībā viņi ir glābiņš šai zemei
noasa šķirsts

tibetas tauta reiz iemirdzēsies virs šīs zemes
viņi ir gaisma un šīs cilvēces nākotne
lai viņi visi atrod savu tibetu sevī
un palīdz atbrīvot cilvēci

om mani padme xum
briljants uz lotosa

es pametu daramsalu
ši mazā kalnu pilsētiņa ir pārāk šaura šeit ir ļoti maz atvērtas telpas

es dzirdu par himalaju pilsētu kulu un manali
ošo dzīvoja tur sešus mēnešus pirms izgāja pasaulē
un aicināja ļaudis savā neo-sanjasu kustībā

dievu ieleja kulu manali
kalnaina bet ar maigām lēzenām nogāzēm
kur daudzi dižie rišas un redzošie pavadījuši gadus meditācijā

ideāla pilsētiņa himalajos
visur izmētāti nedārgi pansionāti un nelieli hoteli
es ierodos manali un atrodu skaistu pansionātu priežu mežā

sākas ziema un drīz snigs
tālumā ir lieliski rotangas kalnu pārejas sniegoto augstieņu skati

straujās upes beasas šalkoņa
milzīgi ciedrām un priedēm noauguši plašumi
gaiss pie upes ir tīrs un svaigs
brīnišķas vijīgas taciņas pastaigām priežu mežā

esmu iemīlējies manali
dievu ieleja... šī vieta kļūs par manu ritritu un mājām
es redzu kāpēc ošo sāka šeit savu sanjasinu kustību 1970 gadā

neesmu strādājis sešus gadus un man galīgi izbeigusies nauda
beigusies arī tā nelielā summa kuru iedeva tante un māsa

viens no maniem taidzi skolniekiem no somijas herberts naikvists
izdzirdēja par mani un manām finanšu grūtībām
un pārsteidz mani ar vēstuli kurā lūdz lai es neraizējos un turpinu
iet savu meditācijas ceļu un piedāvā piecsimt dolāru čeku

šis cilvēks kļuva pirmais kurš man palīdzēja ar finansēm manā ceļā
nākamajos dažos mēnešos viņš turpināja sūtīt man naudu
ar mīlestību un labvēlību
es mūžīgi būšu viņam pateicīgs

nākamajos divos mēnešos es sēžu pie upes
un grimstu plūstošā ūdens skaņās

dienā kad debesis ir tīras un kalnu saule spīd tieši virsū
es ilgi staigāju pa priežu mežu un ieelpoju visu to
mans ķermenis atjauno zaudēto dzīvīgumu un izdziedināšanās sākas

vēlos vakaros ziemas spelgoņā es palieku ārā līdz 3 naktī
pie priežu meža blakus milzu ugunskuram

ziemas sals lieliski ietekmē manu bojāto idu
elpošana cīnās un nostiprina ķermeni un atveras iekšējie kanāli

tās bija pašas atjaunojošākās dienas visā manā dzīvē

nekādas skraidīšanas nekādu meklējumu
meklējumi bija beigušies
vienkārši atslābināt ķermeni pilnīgā mierā
ļaujot tam atrast savu personīgo ritmu

es pieceļos kad pamostos guļū kad gribu gulēt
ēdu kad esmu izsalcis
staigāju kad gribas
sēžu kad to vēlos

dao ceļš
dzīve dzen

vienkārši dzīvot totāli un šeit tagad
paldies mans mīlais draugs herbert par šīm vērtīgajām dienām

dienā es parasti sēdēju dārzā un dzēru tēju
drīz es sadraudzējos ar brīnišķu eņģeli mišelu
hilli tūristi kas gāja caur manali

viņa sāka sēdēt kopā ar mani vakaros
un drīz mēs sākam dzīvot kopā un nodzīvojām nākamos mēnešus

viņas pilnīgais šķīstums atsvaidzinošais humors un aizraujošā sabiedrība
kļuva par manas jauniegūtās brīvības daļu
tālu no nosodījumiem un uzbrukumiem pūnā āšramā

es ieraudzīju ka šie nevainīgie piedzīvojumu meklētāji
kuri bija ieradušies indijā pa hipiju pēdām bija patiesi garīgi ļaudis
tīras atklātas acis... atvērta sirds... gādīgas dvēseles
vienkārši klejojoši patiesības meklētāji

mana sirds no jauna uzsprāga
dienas un nakts es staigāju transā
mana iekšējā pasaule atkal dzirkstīja gaismā
es piedzīvoju gaismu un daudzus satori zibšņus

lampas nodošana iesakņojās manā ķermenī
mīklainais ošo sūtījums kļuva arvien acīmredzamāks dienu no dienas
es sāku ieiet savā jaunajā pasaulē ar lielu briedumu
plašāk un ... iesakņotāk

tagad es glabāju visu noslēpumā zinot ka cilvēki nesapratīs
un jebkurā gadījumā tie bija vienkārši ļaudis
nesaistīti ar ošo un viņa darbu

vienkārši vērojot kā es dzīvoju savā lēnajā meditatīvajā manierē
simtiem cilvēku juta un teica ka manī ir kas unikāls

aizlidoja nākamie seši mēneši... mišelai drīz beigsies vīza

nauda arī nav bezgalīga
man būs jāatrod īsts darbs un jānopelna nopietna nauda
jāatgriežas atpakaļ manali un jāpabeidz savi procesi

ar lielu nevēlēšanos es zvanu savai māšai šonai uz honkongu
viņa sveic manu atgriešanos
ir pagājuši pieci gadi kopš es aizbraucu tā arī neizmantojis savu darba atļauju

es atgriežos honkongā joprojām lēni soļojot un kustoties
esmu kļuvis nekustīgāks un dziļāks
mežonīgā steiga šķiet vēl ātrāka un haotiskāka

dīvaini bet šoreiz es jūtos šajā haosā balansēti un harmoniski
kontrasts ir acīmredzams
lēnā kustībā visas mantas šķiet vienkāršas un skaidras

es sāku apzināties ātruma vērtību
tam kurš ir nekustīgs

ikviens ģenerē plašu enerģijas ezeru
brīvi izšļācot šīs enerģijas vējā

vajag vienkārši kļūt par ciklona centru
centrs pievelk un transformē visu

manā priekšā atvērās jauna plaša izpratne

uzstājīgā ošo prasība iet atpakaļ pasaulē ik pēc dažiem mēnešiem
lai piedzīvotu kontrastu

es saprotu ka pasaule tagad nevar ieiet manī
dzīvo pasaulē bet nekļūsti par tās daļu
kā rasas lāse uz lotosa lapas

īņ un jaņ dzīves līdzsvara enerģija
darbība bez darbības
un tās pārdzīvojums
tas ko dižais meistars lao czi dēvē par vu vei

es varu dziļi sevi mierināt un ieņemt sevī trauksmaino pasauli
ciklona centrs
tas pārbauda manu vertikālo centru

mana māsa šona un viņas vīrs ramešs jau pazīst
manu negaidīti haotisko un iracionālo izturēšanos
viņi negrib ka esmu viņu sabiedrībā honkongā
tie piedāvā lai es strādāju viņu vecākajam brālim prakašam
mani nosūta uz losandželosu viņu pulksteņu tirgošanai amerikā

muļķu dienā 1992 gada aprīlī losandželosā

es vienkārši smējos par šo jautro situāciju
jūtu ka tā ir ideāla diena atbraukšanai
varbūt esmu muļķis vai pasaule ir pārāk dumja ka
man iedevuši darbu tikai par 400 dolāriem mēnesī

es zināju ka tikšu galā ar visu pie kā ķeršos
tikai dodiet man iespēju un es sevi parādīšu
ātri nopelnīšu un atgriezīšos manali lai turpinātu savu ceļojumu
es biju izvirzījis sev mērķi nopelnīt piecdesmit tūkstoš dolāru un atgriezties

nomirt sapņojot bet sapņot par... sapņotāji nekad neatmetiet savu sapni

es negribu dzīvot viņu milzīgajā savrupmājā corona del mar
ar aizsargājamiem vārtiem un pils gaisotni ar baseiniem
un diviem mersedesiem

man ir tikai kung fu kostīms un nekāda cita apģērba
viņu grezmajā un bagātajā vidē es jūtos pilnīgi ne savā ādā

pēc mana pieprasījuma mana alga tika paaugstināta līdz 700 dolāriem
es atrodu nelielu mākslinieku un garīgo meklētāju grupu
daži no viņiem zina ošo bet lielākā daļa tie ir hipiji un pludmales sabiedrība
pilnīgi neviendabīga astoņpadsmit cilvēku grupa kas dzīvo kopējā mājā

visas piecas istabas bija aizņemtas tā ka par 10 dolāriem naktī
man piešķīra matraci pārbūvētā garāžā
bez manis tur dzīvoja vēl seši cilvēki

es ķēros pie sava muļķīgā darba
no biroja atslēgšanas līdz aizslēgšanai
divas stundas ceļā turp un atpakaļ
man nebūtu nekas pretī ilgi braukāt publiskajā autobusā
tikai katru vakaru ar to brauca dzērāji un klaidoņi
ar ķildām un kautiņiem... man tas bija līdz kaklam

mans darbs ir nesaprātīgs un smieklīgs
tāpēc drīz vien es sāku ieskicēt un apspriest savas idejas par pulksteņu dizainu
par prakašas un viņa sievas lardas izbrīnu
viņi ir neiedomājami saprātīgi uzņēmēji
un uzreiz saprot manu modeļu tirgus vērtību

pēc vairākiem mēnešiem notiks pasaulē lielākā
honkongas rokas pulksteņu izstāde
tagad es otro mēnesi izstrādāju pulksteņus viņu kompānijai
mana alga atkal izaugusi līdz 1200 dolāriem

septembra izstādē viņu stendā parādās radikāli jauna
un pilnīgi neparasta pulksteņu kolelekcija bet es vadu stendu

mans radikālais dizains parādās visās ziņās
un pārdošana pārsniedz 300000 dolāru
piecdesmit procentu peļņa kompānijai
un trīs procenti mans autora honorārs par dizainu
esmu nopelnījis deviņus tūkstošus dolāru vienā nedēļā

jādodas atpakaļ uz losandželosu tagad jau jaunā pulksteņu dizainera lomā
mans panākums ļauj atvērt ceļu daudz radikālākām dizaineru izstrādnēm
un brīvībai radīt jaunus modeļus un ceļot pa honkongu

man vairs nevajag braukt publiskā autobusā
un es iegādājos kredītā tojgoty celica

paldies tev ošo... viss tas tevis dēļ

brīvība losandželosā
kur mašīna vienkārši ir kamilis tuksnesī
es mācos braukt amerikāņu autostrādēs un apgūstu braukšanu

mana alga pieaug līdz 1700 dolāriem plus 3 procenti par dizainu un pārdošanu
un tagad mani sūta uz pasaules turneju
lai eksponētu manu dizainu un pulksteņus pircējiem visā pasaulē

prakašs un lards tik bieži ceļojuši pa pasauli
ar savu pulksteņu biznesu ka nolidojuši miljoniem jūdžu
un noguruši no ceļojumiem un tirgošanas tie uzdeva to man

man jālido pa pasauli trīs reizes gadā
un divas reizes jābrauc uz galvenajām pulksteņu izstādēm honkongā un šveicē

dizains ceļojumi tirgošana... dizains ceļojumi tirgošana.... dizains ceļojumi
tirgošana
viss piesaistīts tirgošanās sezonai ražošanai un preču pārvadāšanai

divus gadus es nepārtraukti ceļoju uz visām pasaules malām
visa dienvīdamerika, tālie austrumi, tuvie austrumi, visas eiropas un amerikā valstis
visas valstis kurās var atrast importētājus un distributorus
tie pasūta labākos piecvaigžņu hoteljus un iedala 500 dolārus dienā izdevumiem

uzzibsnī mana senā interese par pasaules modi un dizainu
ceļojumos es sāku lasīt simtiem grāmatu par modi un dizainu
mani sajūsmina žans pols gotje, ivs sen lorans, karls lagerfelds
kelvins klains, donna karan, armani, žanfranko ferre, missoni, krizia, diors
žanni versače, issei mijake, kenzo

divi gadi skraidot pa pasauli

joprojām esu lēni un graciozi

lēni esu uz lidmašīnu minhenes lidostā
mani pamana sanjasins kurš dzer alu
ei radžniš vai tas esi tu... joprojām ej tikpat lēni
manhetenā... ei radžniš kliez cits sanjasins
vai tiešām tu joprojām ej tik lēni
londonas kamdentaunā... ei nespēju noticēt... radžnišs joprojām iet lēni
bāzelē šveicē babalabarā... oho... šis ķertais puisis joprojām iet lēni
viņi joprojām atceras manu lēno gaitu... pamana mani sindzjuku vidū tokijā

vienkārši kontrasts un šoks no mana lēnīguma
tie uzreiz pamana atšķirību pūlī

šajos divos ceļojumu gados es mācos būt parasts un vienkārši es pats
pasaule ir liels skolotājs ja vari virzīties apzināti un modri

ši zeme ir lotosa paradīze ja jums ir acis lai dziļi redzētu
nodzīvot dzīvi tajā pilnībā un saprast tās nozīmi

mēs dzīvojam tādā nemierīgā un radošā laikā
ar tādu brīvību izpaust
un pārdzīvot ārējo pasauli un visus tās priekus

ceļot pēc savas vēlēšanās un izjust citas kultūras un dzīvesveidus
ikviena šīs zemes daļa attīstījās tādos dažādos un krāsainos virzienos
katrai ir savs aromāts un nozīme
katra tiecas un aug uz pilnību

sirmgalvis skrien parkā... ubags uz ielas
sieviete ada savam mīļotajam... māte ar savu bērnu
bērni gatavojas eksāmenam... mākslinieks pie sava audekla
dejotājs savā uzvedumā... viesmīlis iznēsā dzērienus
stjuarte mierina nogurušos pasažierus... pilots savā kabīnē
ņujorkas taksists ved tevi... veikala īpašnieks ar savām ikdienas lietām
pusaudži tūsējas naktī... muzikants ielas pārejā
vecāki steidzas uz darbu... lai viņu ģimenēm klātos labāk

ikviena dvēsele meklē meklē sevī labāko... tiecas augstāk un augstāk
visa šī eksistences deja... garīgā deja uz mūžību

ši ir vislieliskākā planēta mūsu galaktikā
milzīgajā piena ceļā... galaktikas aiz galaktikām
mūsu zeme ir dzīva ar cilvēci
kas tiecas uz zvaigznēm

es sāku redzēt šo milzīgo cilvēci jaunā gaismā
ši zeme ir meklētāju pilna... man visi ir meklētāji
no visa spēka tie cenšas savās ikdienišķajā dzīvēs
patiesumu ikvienās acīs lūk ko es redzu... visi pelna ko vairāk
daudz daudz vairāk... daudz daudz vairāk

patiesība
klusī gaida ikvienā sirdī
un katrā klusā elpas vilcienā

apzināties pašu apzinātību
tikai apzināšanās var jūs novest turp
pie sevis paša patiesības
pie nemirstīgās iekšējās būtības

ir pagājuši divi gadi losandželosas kompānijā
mani dzenā viņu brālēns dinešs ar lielu pulksteņu kompāniju honkongā
viņš piedāvā algu 3000 dolārus un peļņas procentus
vai desmit procentus no modeļu pārdošanas
un manu īpašumu uz patentiem un modeļiem

vienmēr esmu sevi jutis svešu amerikāman tuvāka ir aziātiskā kultūra un dzīves stils
ši pārbraukšana piebīdīja mani tuvāk aizbraukšanai uz indiju un manali
es strādāju tikai lai sakrātu pietiekami daudz naudas un atgrieztos pie meditācijas
un skaidri liku saprast honkongas kompānijai ka strādāšu tikai vienu gadu

pats pirmais dizains kuru es radīju un patentēju
iekaro popularitāti un atzišanu visā pasaulē
pulksteņi elektroģitāras formā
šiem pulksteņiem pasaulē bija milzu panākumi
un apgrozījums pārsniedza trīs miljonus dolāru

pārdošanas un atvērtās durvis visā mūzikas pasaulē... rokzvaigžņu fanu klubi
elviss preslijs... greislends... dolijs partona... disnejlenda... bītli
rolling stones... bmg mūzika tiņi viņu mtv ķeršus izķēra
pasta pasūtījumu katalogi un pārdošana visā pasaulē no bodītēm līdz modes namiem
no televīzijas tirdzniecības līdz masu veikaliem tādiem kā valmarta

šis pārdošanas hīts kļuva par sūtīšanas punktu nākamajai muzikālo modeļu sērijai
un citam pulksteņu motociklu sērijas pārdošanas hītam

simtiem rakstu visā pasaulē visās ziņās
un milzīga starptautiska pārdošanas kampaņa caur distributeriem un importētājiem
es divreiz braucu pa pasauli lai eksponētu un izlaistu šos modeļus

kā jau es apsoliju pēc gada pabeidzu visu un atbrīvojos no šiem pienākumiem tieši
novembrī...es apsoliju sev ka atgriezīšos atpakaļ manali līdz 1995 gada maijam

es nevarēju ļaut sev tērēt savu dārgo laiku vienkārši pelnot naudu
tas nebija tas kādēļ es dzīvoju

mana ģimene honkongā atkal bija satriekta
viņi iedomājās ka es palikšu lai izveidotu savu kompāniju un augšu tālāk
tagad es biju atzīts dizaineris
ši gada laikā es nopelnīju apmēram trīssimt tūkstoš dolāru
es biju preses jaunumos un varēju tālāk peldēt uz šī viļņa un saņemt daudz vairāk

ir pazīstams apgalvojums
mulķim nauda ilgi neturas

indiešu valūtas maiņas likumi bija vēl spēkā
es pārskaitīju daļu naudas brālēnam
lai iegūtu indiešu valūtu apmaiņas ceļā
šo to es ieguldīju un pārdevu savu indijas kompāniju
saņēmis bankas čekus

atkal mulķim nauda ilgi neturas

cilvēks kurš ieguva manu indijas kompāniju
speciāli iedeva man bezvalūtas čekus
kuri tika anulēti dienā kad es iegāju klusēšanā 1995 gada janvārī

mans brālēns atteicās man samaksāt pārskaitīto naudu
tas radīja sniega komas efektu visiem maniem ieguldījumiem
mēneša laikā bija pazaudētas lielas summas

četrdesmit tūkstoš dolāru bezvalūtas čekos
trīsdesmit tūkstoš dolāru pazaudētos pārvedumos
četrdesmit pieci tūkstoši dolāru pazaudēti ieguldījumos

aizbraucot honkongas kompānija piedāvāja man trīskāršot algu
un noslēgt līgumu kas man dotu septiņsimt tūkstoš dolāru gadā
mana māsa zvana man atkal un atkal lai es atgriežos un nelaižu garām iespēju

es sāku ar četrsimt dolāriem un nopelnīju trīssimt tūkstošus
pazaudēju visu
un stāvēju krustcelēs nopelnīt miljonu
vai iet tālāk bešā

tagad es jau vairs nevarēju atskatīties atpakaļ un zaudēt laiku
visu kas man ir es atlikšu rezervei un dzīvošu par to četrus vai piecus gadus

dīvainā kārtā

es pazaudēju gandrīz visu naudu deli bet šīs piespiedu aizkavēšanās laikā
satiku savu tibetas daikini jangčenu
viņa nolēma braukt uz manali un dzīvot ar mani ritrīta laikā

dzīve himalajos ir tā brīvā dzīve kuru es mīlu
es ataudzēju matus līdz viduklim... ataudzēju bārdus
nēsāju vienkāršu lungi... audumu kas aptīts ap jostu
dzīvoju ar neapsegto krūti un ņemu šalli tikai ceļojumiem

ideāla dzīve jogam kas meditē sniegainajos himalajos
šeit ir ir vienkāršs gurnu apsējs lungi
tā ir augstā mode un gatavs tērps

es atgriežos manali lai iegrimtu klusēšanā
atpakaļ pie sava iekšējā ceļojuma

es braucu uz manali savā toijota celica kura tika nosūtīta uz indiju
es atbraucu 2 naktī un braucu pie vaišista un otello amgassadora

vājā mēness gaismā es redzu uz nogāzes baltu kotedžu
tā mani satriec un garām braucot es redzu plāksnīti
kotedža baltais mākonis
es braucu tālāk uz augšu pabraucu garām skaistam tibetas gompas klosterim
no turienes plešas plašs skats uz visu upes beasas ieleju

tai brīdī es sapratu ka tā ir zīme
es irēju šo vietu un dzīvošu šeit ritrīta laikā

nākamajā dienā es atbraucu uz kotedžu tiekos ar tās īpašnieku no tibetas gompas
šo kotedžu izīrē tūristiem uz diennakti
mēs vienojamies par cenu... maksājam gadu uz priekšu un iekārtojamies

sniegmēģis pirmajā decembra nedēļā
ošo dzimšanas dienu atnākusi līdz ar tīru baltu sniegu

manali ieleju caurstrāvo pilnīgs klusums
viss ir nevainīgi balts
kluss un nekustīgs

istabas tiek kurinātas ar krāsniem
tagad esam gatavi ziemas ritrītam
un sākas iegrimšana sevī

man vajadzēja ieiet klusēšanā uz vienu gadu

cilvēks kurš nopirka manu kompāniju zināja ka es ieiešu klusēšanā
pirmais čeks atgriezās jau janvārī

es biju vienkārši sanjasins kurš iegājis klusēšanā
man nebija laika skraidīt pa indijas tiesām manali kalnos

es algoju juristu lai tiktu galā ar šo lietu un iztiesātu zaudējumus
ar likuma palīdzību
cerēdams ka viņš parūpēsies par šo lietu un es turpināšu iet sevī

bet juristi mani nogurdina
prasdami lai ierodos personīgi tiesā vienmēr no jauna

indijas tiesas un caurumi likumdošanā ar nenoteiktiem noklausīšanās datumiem
tiesu atlikšana un naidīgā korupcija tas viss jau ir cits stāsts
tajā noziedznieks aizbēg un taisnības meklētājs kļūst par noziedznieku
meklēt taisnu tiesu šai kroplīgajā sistēmā ir noziegums
ne šai grāmatā aprakstāms

es mācos no pieredzes un pat neesmu ļoti pārsteigts
bet tagad esmu redzējis pietiekami daudz lai saprastu kurp iet šī pasaule
materiālā pasaule... garīgā pasaule... viss ačgārni

man ir jāsaglabā vērtīgi šīs dzīves mirkļi un jāiet dziļi sevī
iekšējā kustība prasa ātrumu un totalitāti
iegrimšana sevī sākas

divus gadus es padziļīnu ceļojumu
ik reizi kad es sasniedzu horizontu tas atkāpjas un rodas jauns

ceļojums kļūst par mērķi... nekāda mērķa... tikai ceļojums... soli pēc soļa

ikviens visums ved uz vēl vienu
un vēl vienu uztveres un jaunas izpratnes visumu
tas ir kā tīrot sīpolu... kārtu pa kārtai

par mani rūpējas mana lieliskā tibetas daikini jančena
viņa pēc dabas ir klusa un mierīga
pilnībā apmierināta ar vienkāršām mājas lietām

viņa nezina kas ar mani notiek
esmu atstājis viņu mierā un negribu nekādi ietekmēt
tas nozīmētu radīt viņai nosacītību un forsēt viņas garīgo augsmi

dzīvojot ar mani viņa jau ir stipri izmainījusies
savā pašas tempā
bez jebkāda iemesla pārstājusi ēst gaļu
negrib tikties ar cilvēkiem un paliek viena klusēšanā
absolūti apmierināta vienkārši neko nedarot
nekādu prasību pret mani
viņa ir starojoša un pilnīgi savā dabā

tas prasa bezgalīgu pacietību
bet kad cilvēks ir redzējis gaismu šie aizkavēšanās gadi kļūst ļoti vērtīgi
sprādzieniem kuriem ir jānotiek piemīt milzu spēks
ķermenim ir nepieciešams laiks lai transformētos un sagatavotos dziļākiem slāņiem

no otras puses cilvēks kļūst slinks un pilnībā apmierināts
ar ikvienu aizejošo dienu... nekādas rosības
nekādas steigas nekādu meklējumu un vairs nekādu vēlmju

ceļojums ir mainījis virzienu un dimensiju
vertikālā augsme ir pārgājusi horizontālajā paplašinājumā
stumbrs kļūst arvien platāks un platāks
saknes kļūst arvien dziļākas un dziļākas
lapotne aug arvien biezāka un biezāka

no meklējumiem un kustības ārpus
ļaujos un esmu mierīgs sevī

var paiet gadi bez būtiskām izmaiņām
cilvēks vienkārši kļūst parasts

bet pēc tam piepeši
kad to vismazāk gaidi tas nāk kā pērkons no skaidrām debesīm

drīz nāks jūlija musoni
gaiss paplašina elpošanu kalnos
zaļumi kļūst zaļāki

tagad ir 1997 gads un gluži negaidīti
bez jebkāda brīdinājuma kundalini sāk izpausties no jauna
ar kontrolējamu mieru un plašu spēku uzkrājumu
dienas un nakts saplūst

es atkal tieku uzņests debesīs
augstu atmosfērā
lidoju starp mākoņiem un lietūs lāsēm

maģiskais visums atkal dāvā savus noslēpumus
esmu daudz stiprāks un nekustīgāks un dažus nākamos mēnešus
klusī vēroju tā atklājumus

atveras tie paši logi... tie paši svētlaiques zibšņi
bet nekustīgumā un ar dziļu mieru

es pārceļos uz meža pansionātu lai būtu tālāk no savas kotedžas
atrodu jaunu un neierastu apkārtni
mana būtne jūt atjaunotni no šīs pārcelšanās

maza meža viesnīciņa
dažus metrus no istabas plūst upe
tā pārplūst no lietusgāzēm un izskalo krastu

plūstošās upes skaņa vibrē visā apkārtņē
upe dzied om... om... om... om

om... om... om... on... svētlaique uzsprāgst gaisā

notiek sprādziens
tas ir mans trešais sprādziens

jangčena iekšēji apzinās ka ar mani kaut kas notiek
sievietēm ir intuīcija un tās mazāk runā
viņa ir ideāls biedrs man šajās dienās

vienkārši būt blakus un rūpēties par mani
nekādu vārdu vienkārši apzinošs klusums

tas ir tibetiešu valodā... mazāk runāt un vienkārši klusējot vērot

paldies tev jangčena par šīm rūpēm kuras tu paudi pret mani visas šīs dienas

patiesi mana dzīve ir svētīta

un tā vienmēr ir bijusi mana svētība

vislabākie ir man blakus kad man tie visvairāk ir vajadzīgi

kundalini ir divi spirāliskie spēki kas virzās pretējos virzienos

ida sievišķais spēks

pingala vīrišķais spēks

abi tie tiekas sušumnas centrā spēcīga vertikāla gaišzila elektriskā līnija

jo stiprākas ir idas un pingalas pretišķības

jo stiprāka ir viņu savstarpējā pievilkšanās un tieksme uz sušumnas centru

pretējību līdzsvars

negatīvā un pozitīvā polaritāte

papildina sušumnas dzīvības spēku

šajā līdzsvarā ir paslēpta atslēga

līdzsvara spēks starp idu un pingalu

līdzsvara spēks starp in un jaņ

ideālais līdzsvars un spirālveida kustība pretstatos
piesaista šo pretstatu pievilkšanos
tieši saplūst sušumnas dzīves spēka krustpunktā

ši tikšanās kurstpunktā ir kā atomsprādziens
jo stiprāks ir līdzsvars un plašāka pretestība
jo spēcīgāka ir sprādzienvēda tikšanās ik centrā
kas izstaro gaismu čakrā

septiņus centrus augstāk un augstāk uzsprāgst harmonijā
katra savā gaismas frekvencē
sarkanais oranžais dzeltenais zaļais gaišzila indigo violetais
visas tās saplūst un tiekas tīrā baltā gaismā

satori ir jebkuras čakras atomsprādziens
čakra piedzīvo bezgalīgu piepildījumu
plesdamās ārpus ķermeņprāta formu robežām
vienota ar klājo debesi

samadhi ir samadhi zilās līnijas atomsprādziens
kuru izsaukusi vairāku čakru satikšanās ātrā vertikālā atomsprādzienā
tas tiek pārdzīvots ārpus ķermeņprāta formām
vienots ar klājo debesi

šeit ir atšķirība

satori uzmirgojums ārpus esošajā
satori sekas ilgst ap nedēļu

samadhi sprādziens ārpus esošajā
samadhi sekas ilgst vairākus mēnešus

satori neliela mēroga pārdzīvojums
viena viendimensijas čakra

samadhi pārdzīvojums ir neizmērāms
vairākas daudzdimensiju čakras

samadhi ir neatgriezenisks efekts un augsts vertikāls atvērums debesīs
gravitācija paceļas un nolaižas bezsvars lai aizpildītu vakuumu

gravitācijas pārvietošanās rada iekšējo vakuumu
bet eksistence nepieļauj vakuumu
ja gravitācija ir pārvirzīta
tās vietu jāaizņem bezsvaram

sākotnējais tukšuma pārdzīvojums meditācijās
mainās ar bezsvara un esības pilnīgumu

prāta iztukšošanās... gravitācija
ne-prāta piepildīšana... bezsvars

virsapziņa ir atbrīvota debesīs
ķermenis pakāpeniski ievēl to atpakaļ iedzen iekšā lai aizsargātu
ikviens samadhi paplašina kodolu un prasa no ķermeņa pārkārtoties no jauna

mani vienmēr ir interesējusi kvantu fizika un zinātne par daļiņām
jaunībā es lasīju fritjofu kapru
iepriekšējos gados mana sapratne par kvantu fiziku pieauga

iekšējais miljonu dejojošu sprāgstozo daļiņu pārdzīvojums
plašos iekšējos tukšuma plašumos
kas iekļauti un ievilkti pūkainā samta
melnajā caurumā

dzīvei ir sava dinamika un iekšēja savstarpēji saistīta darbība
tās ir savstarpēji atkarīgas
nomirt lai dzīvotu un dzīvot lai nomirtu
dzīve virzās uz nāvi... nāve rada vairāk dzīves

bet deja turpinās... un turpinās... un turpinās
kamēr lielais loks... dharmas ritenis... apies pilnu apli

es ierodos atpakaļ mājās no upes pansionāta
un eju uz tibetas gompu virs manas kotedžas
vecs lama teic man ka kotedža baltais mākonis bija uzcelta
tikai divdesmit metrus no mana dārza un tai pašā vietā
kur ošo deva sanjasu saviem pirmajiem divdesmit cilvēkiem 1970 gadā
viņam patika skats uz upi no šī paaugstinājuma
un viņam patika staigāt pa šīm likumotajām meža taciņām
kuras veda uz sēra vannām

kāds pārsteigums un prieks... kāds brīnums
es piebraucu tieši pie šīs vietas pirms gada
nakts vidū

mēs pārbraucām uz klusāku kotedžu hemkandu skaistā ābeļdārzā
šeit mums būs jāpavada vēl četri gadi
dzīvojot klusēšanā un pastaigājoties pa meža kalniem
starp priedēm un gar upes krastu

drīz mana nauda beidzas... lielākā daļa aiziet juristiem
kuri turpina lietu tiesā

atkal finanšu grūtības
pēc pieciem gadiem 2000 februārī man ar jangčenu ir jāatgriežas honkongā

šona un ramešs vienmēr priecājušies par manu atgriešanos
kopš es viņus redzēju pagājuši pieci gadi

pa to laiku viņiem jau bija piedzimis piektais bērniņš
pirmais dēls tušars un četras meitas nataša ramona trina un šerina
es esmu pilnīgi iemīlējies ikvienā no viņiem
tāds prieks atkal viņus visus redzēt
visi bērni uzreiz iemīlēja jangčenu

tagad es mīlu pasauli ar tās dabisko plūdumu un elementiem
kas nav norūpējusies ar ceļojumu uz apgaismību vai attāliem sasniegumiem
vienkārši dzīvojošu savu sabiedrisko dzīvi bez jebkāda trokšņa

man nav naudas... šona strādā visai mūsu ģimenei

ramešs ir ļoti delikāts saskarsmē viņam ir liela un silta sirds
viņa tēvs ir indietis... viņš piedzimis birmā... māte tajā
grācija un tajā kultūras vērtības
mīloši plūst caur viņa darbību un atbildēm tiekoties ar ikvienu

es uzreiz viņu iemīlēju un zināju ka viņš dziļi mīl manu māsu
mana māsa ir ārkārtīgi vienkārša un ļoti dedzīga kā bērns
šķīsta šai pasaulē viņa interesējas tikai par saviem pieciem bērniem
viņi ir precējušies septiņpadsmit gadu

ramešs nolemj ka man ir pienācis laiks pastrādāt viņu kompānijā
un izveido jaunu nodaļu ar nosaukumu kultaim maniem modeļiem
tos ražos viņa lielā veiksmīgā time creations kompānija
es apsolu ka palikšu un strādāšu honkongā vismaz trīs gadus

ir laista klajā mana pirmā izstrādne
vertikāls konusveidīgs pulkstenis piektā dimensija viņi saņems
cerēto balvu honkongas tirdzniecības attīstības izstādē 2000

mans pulkstenis atkal ir visu pasaules ziņu topā
simtiem rakstu ar lieliskām atsauksmēm
business atkal notiek... startē pasaules marketinga kompānija

pulkstenis kool kļūst par visas pasaules pārdošanas hītu
karstade, nekermans, koelje, šnaiders, hačs, manors, kirsts džuellerss
televīzijas tirdzniecība qvc, federated stores, valmartra, flax art, moma
uzskaitījums bezgalīgs

mūsdienu modernā pulksteņu līnija paust mākslu
piesaista honkongas rūpniecības federācijas uzmanību
es saņemu honkongā balvu par pieprasījuma preču dizainu 2001

balvas sniedz man starptautisku vārdu un atzinību
prestīžā šveices žurnālā europa star parādās raksts
dzen un pulksteņu radīšanas māksla

mana alga un peļņa sasniedz trīssimt tūkstoš dolāru gadā
bet balvas par dizainu atver man daudz jauna visā pasaulē

mana interese par dizaina pasauli un patēriņpreču dizainu
dzīves stilu... interjeriem... mēbelēm... mūsdienu arhitektūru
liek man dziļi lasīt un pētīt kulta dizaineru darbus
filips starke, maikls greivs, džeikobs džensons,
rons arads, zaha hadids
i m pejs frenks o henri frenks loids raits

man tie ir mūsdienu gēniji un dzen meistari ārējā tirgū
ikviens pilnveido un pārvar sevi radošā izpausmē
dumpinieciska dzīvesveida vizuālās mākslas pieteikums
tie pauž šīs cilvēces talantu daudzšķautņainību
prasa lielu disciplīnu izvēlēto jomu pilnveidošanā
tīru dzen izpausmi

ar jaunu atslābinātu vieglumu es atkal sāku ceļot pa pasauli
tikdamies ar pircējiem un sāku vērtēt to dzīves stilu kas dzīvo pasaulē

es divdesmit gadus neesmu lasījis avīzes
sešpadsmit gadus neesmu skatījies
televīziju neesmu gājis uz kino

man nav bijis priekšstata par datoriem internetu un elektronisko pastu
ši pasaule bija krāsaina un dinamiska
es vēroju visu
ar nekustīgumu un modri

dzen neko neierobežo
dzen pieredze ļauj dziļi vērtēt visu
dzīve ir dejojoša krāsu varavīksne

satjam šivam sunderam... patiesība... labestība... skaistums

ceļojumi un radošās ārējās pasaules pārdzīvojumi
ar dzen acīm ļauj šim skaistumam iekļūt iekšā
un paplašināt mūsu estētiskā jūtīguma iekšējo pasauli

es baudu ikvienu šīs jauniegūtās brīvības mirkli
mācīties un no jauna pārdzīvot ārējo pasauli

jangčena ceļoja ar mani vairumā manu braucienu
ar viņu es biju tādās vietās kur pēc savas gribas nekad nebūtu nokļuvis
es jutos muļķīgi disnejlendā, kazino lasvegasā, maijami pludmalē
sanfrancisko līcī, ņujorkā, haidparka ratiņos, havajas vakariņās
zemūdens laivā havajā, madamas tiso vaska figūru muzejā
un muļķīgās tūrisma vietās visā pasaulē
no amerikā līdz londonai šveicei francijai holandai vācijai
tālajiem austrumiem tokijai korejai tailandai bali singapūrai šanhajai jaunzēlandei

ārējās un iekšējās pasaules līdzsvars

zorbas budas pasaule

drīz bija pagājuši trīs gadi kurus es biju apsolījis nostrādāt
es plānoju braukt uz manali... lai pabeigtu savu ceļojumu

tibetiete jangčena no mazas attālas pilsētiņas arunačalas
indijas ziemeļu himalajos iemīlējās pasaulē un tās materiālajos labumos
un dzīves priekā un ceļojumos pa visu pasauli

viņai ir tikai 26 un jauns uzņēmīgs brīvības gars
viņa ir redzējusi pasauli un grib dzīvot honkongā
negrib atgriezties pie tā kas viņai jau kļuvis garlaicīgs... pie dzīves himalajos

es redzu ka viņa negrib atgriezties indijā
un viņa nolemj iet dzīvē tālāk un pārbraukt uz ameriku
tā ir katra tibetieša vēlme pārbraukt un dzīvot amerikā viņu pasaku valstī
un pamazām pārvest uz turieni savus brāļus māsas un vecākus
es vēlu viņai visu savu mīlestību viņas pašizpaušmes ceļā
un vienmēr esmu gatavs palīdzēt tai īstenot viņas sapņus

es mūžīgi būšu pateicīgs par visiem brīnišķajiem brīžiem kurus mēs pārdzīvojām
mīlestība ir vertikāla... tagad šeit... vienmēr dzīva

ikviena lieliska tikšanās ar svešiniekiem šajā milzīgajā galaktikā
tas ir dalīšanas pārdzīvojums un dziļāka mīlestības izpratne

mēs esam draugi un gaismas ceļabiedri šai milzu visumā
mēs atnācām un aiziesim vieni

Etin 07

ir pagājuši trīs gadi un es aizbraucu atpakaļ uz manali 2004 gada 15 janvārī

kotedža mēness manā ābeļdārzā
kas pavērsusies pret rotanga kalna sniegainajām virsotnēm

stipri snieg
sniega pārslas mirdz uz melno debesu vētrainā fona
ir pavisam balts un kluss 19 janvāris
manā priekšā deg ugunskurs

esmu vientulības un svētlaiimes pārpilnībā

ošo klauvē pie durvīm un es tās atveru
tīri zvaigžņu putekļi lēni peld lejup

ošo ir uguns un ledus
viņa aukstā līdzcietības liesma nolaižas pār mani

pienāk laiks... man jādodas pēdējā ceļojumā
bezgalīgajam ceļam ir jāveic kvantu lēciens
jaunā bezgalīgā ceļojuma sākumā

es palieku atmodināts agrajā rīta blāzmā
pasaule snauž tīrajā nezināšanas svētlaimē

ir laiks atskatīties uz pasauli

no šūpuļa līdz kapam
cilvēks pats steidzas... ejot pa dzīvi nesaprazdams

piedzimis šai trakajā steigpilnajā pasaulē
un izgrūsts dzīves ceļojumā
izglītības pasaule agros gados
no 4 līdz 5 bērnudārzs... no 6 līdz 16 skola
no 17 līdz 20 koledža... no 21 līdz 23 tālāka mācīšanās
un visa jaunība iztērēta velti

visa izglītības sistēma ir noziedzīga un virzīta pret nevainīgu bērnu
kuram nav citas izvēles kā darīt visu kurp to bīda

no pašas pirmās dienas bērnudārzā
visa izglītība ir virzīta uz prāta apmācību
uz sacensību un agresiju greizsirdību un nosodījumu

šis fakts ir acīmredzams un tas tiek darīts pilnīgi apzināti
jo neviens vecāks negrib lai viņu mīlais bērns būtu citu ēnā
visi grib lai viņu bērns būtu pirmais... būtu labākais... vienmēr priekšā

nav iespējams katram klasē būt pirmajam
šis matemātiskais princips būtu pakļāvis pat nabaga albertu einšteinu
tikai viens bērns var būt pirmais... otrs... un trešais
vai gan kāds var būt trešās šķiras... kurš iedrošināsies
kurš bērns tika apsveikts ka viņš ir pienācis pēdējais

jebkurš bērns ar trulām spējām vienkārši iegaumēt mulķīgus datus un datumus
un bezjēdzīgos informācijas kalnus kļūst klasē pirmais
izglītība vienkārši pārbauda atmiņu un nekādā ziņā prātu

pasniedzamie mācību priekšmeti nabaga bērnam ir bezjēdzīgi
bet skolotāji ir noskaņoti nopietni un vecāki spiež ir jāmācās labi
nevainīgajam bērnam nav izvēles

jvienkārši pieblīvējot savus šķīstos prātus ar krāmiem un atkritumiem
tie kalpo lai nēsātu mūsu izbijušās slavas vai precīzāk sakot mūsu
asinsizliešanas atkritumu spaiņus

nabaga bērnam stāsta par
aleksandru lielo... čingiz hanu... tamerlanu... ivanu bargo... hitleru
lielajām kaujām un pasaules kariem... graušana un graušana
kas gan dižs ir aleksandrā lielajā
tikai viņa egoistiskais neprāts iekarot
slepkavu sauc par dižu iekarotāju

vēsture
pagājušā muļķības ko atceras ar lepnumu
ģeogrāfija
mūsu kopīgās zemes sadalīšanas iemesli atsevišķās nācijās
bioloģija
viss par visu izņemot mūs pašus un mūsu vietu dabā
ķīmija
viss par visu bet ko lai dara ar ķīmiskajiem baiļu vai dusmu hormoniem
matemātika
kur viens plus viens ir divi bet tas nekad neiekļaujas mūsu reālajā skaitļu pasaulē
valodas
visas ir sarunas un sarunas bet klusēšanas valoda nav saskarsmes līdzeklis

visa izglītība ačgārņa un ir pielāgota vidējai masai
visiem mācību plāniem un eksāmeniem jāder miljoniem dažādu bērnu
no dažādas sociālās ekonomiskās kultūras un reliģiskās vides
viens vienīgs eksāmens nekādu variāciju

visus bērnus veido caur koppapīru kā rotaļlietu fabrikā
ar vienādu bārbijas smaidu... absolūti vienādus

mēs vienkārši veidojam robotus lai kontrolētu apkārtējo vidi
mūsu nosacītajā sabiedrībā tie ir ērti un viegli vadāmi
visiem cilvēkiem jāiekļaujas vienā garīgi pieņemamā sociālā grupā

nav brīnums ka cilvēce ir noraizējusies
fragmentēta un sadalīta pati pret sevi... un vienmēr karā ar sevi

neviens bērns sevi nemīl... neviens bērns sevi nepieņem
neviens bērns nevar būt viņš pats

neviens bērns sevi nemīl
dziļi sevī viņi zina ka izglītības sistēma
lauž viņus spiežot kalt galvā cīnīties pret savu dabu
būt sekmīgam un saņemt balvas kā bezjēdzības pakāpes darbam

katram bērnam iedvēš ka viņš ir dumjš un nepieciešams viņu mācīt
tie neko nezina... tie neder tādi kādi tie ir
tie nepelna balvas bez cīņas un piepūles

tiem atņemta bērība tie iemācās ienīst tie ienīst sevi par to ka nespēj
apmierināt nesātīgos un mīlošos vecākus vecāko sabiedrību un nāciju skolotājus
tie iemācās ienīst savus vecākus un vecākos par to ka tie piespieda tos iet
pret savu dabu un iemācīja smaidīt ar dzimmija kartera smaidu
visapkārt smaidi... smaidi sāpīgi sevī... tas atmaksāsies

neviens bērns nepieņem sevi tādu kāds tas ir
kā viņi to var izdarīt ja apkārt visi tos noraida... muļķīgu bezjēdzīgu
iemeslu dēļ kuri pārējiem pieaugušajiem šķiet nopietni un svarīgi
neraudi esi vīrietis... dzīvo sabiedrības labā... dzīvo citu labā...upurē sevi
ej karā un cīnies par savu zemi

neviens bērns nespēj būt viņš pats
kļūsti par to un par to... kļūsti par ietekmīgu prezidentu
vai par to slaveno ārstu vai to svarīgo ierēdni
vai par ko citu vēl... bet nekļūsti vienkārši tu pats

pati pirmā mācība dzīvē... vienīgais kas ir vērtīgs aizmirstas

mīli sevi... pieņem sevi... esi tu pats

mīli sevi
bez mīlestības pret sevi mazā klusā un traušlā enerģija
sadalās un fragmentējas no iekšas un neredzamais vēzis ātri aug
nemīli citus... vienkārši mācies vispirms mīlēt sevi
tas kurš mīl sevi saprot mīlestības vērtību no iekšpuses
mīlestība pret sevi ir ceļš uz iekšējo veselību un sevis iepazīšanu
šī mīlestība aug un uzzied caur septiņiem iekšējās gaismas stabiem
mīlestība baro un drīz vien izplata savu harmoniju uz citiem

pieņem sevi
kādā trulā garlaicīgā pasaulē mēs dzīvotu ja visi cilvēki būtu vienādi
mācies pieņemt sevi tādu kāds tu esi
esība ir devusi tev dzīvi un pieņem tevi bez ierunām
tu elpo un dzīvo tās dzīvi... tas vien jau ir brīnums
šai milzīgajā visumā katrs indivīds ir unikāls un vienreizējs
skaistākais tevī saglabā savas unikālās īpašības

esi tu pats
tā kā sabiedrība prasa to tu vari pacensties izlikties
par kaut ko vēl un dzīvot neiedomājama krāpnieka dzīvi
ir tikai viens ceļš - būt sev pašam
lai kas tu būtu vienkārši mierīgi atslābinies un esi tu pats
un no tā izbrīvēsies milzu grācija un skaistums
kas sāks izstarot gaismu sev apkārt

mīli sevi... pieņem sevi... esi tu pats

šīs īpašības pirmo reizi radīs
individualitāti kuras iekšējā liesma ir nedalāma
milzīgs enerģijas ezers savāksies un apņems tevi

vienlaikus no tevis izaugs iekšējā uzticēšanās

iekšējā uzticēšanās
iekšējā uzticēšanās iesakņo būtni un mēs esam mājās mūsu milzīgajā draudzīgajā visumā
cilvēks atmet šo neprātīgo steigu meklējot atbrīvošanos no iekšējā tukšuma
katram individam ir iekšējā būtība tā nekustīgi un klusējot gaida lai to sadzirdētu
mācieties klausīties un uzticēties savai iekšējai balsij

tajā ir dziļi jāieklausās jo jūs esat aizmirsuši tās kluso virzošo balsi
mācieties uzticēties savai iekšējai balsij un skolotājam
esība atbalsta jūs ik mirkli
pārpludinot visu savu labvēlību uz jums ar katru elpas vilcienu
dzīve ir šīs svētības lieciniece
ejiet sevī... ejiet sevī... ejiet sevī... dziļā mīlestībā un dziļā uzticībā

iekšējā uzticēšanās paplašinās jūsu iekšējo jūtīgumu un jūsu būtību
jūs esat gaismas būtne... paplašiniet savu apziņu un dzīvojiet vairāk

lai cik maza būtu jūsu iekšējā liesma... tā ir jūsu iekšējā liesma

nepārņemiet to no jebkura skolotāja vai guru vai meistara
tie neko nespēj jums dot

jūsu dzīves liesma iededz jūs no jūsu visdziļākā tempļa jūsos
neviens izņemot jūs nespēj tur iekļūt
tā ir jūsu iekšējā svētnīca... tur jūs esat sev meistars
tikai jūs varat sasniegt to un iedegt tur savu uguni

īsts meistars
var vienīgi iedvesmot jūs
dzīvot savu būtību... dzīvot savā gaismā

no individuuma cilvēks izaug līdz kolektīvajai līdzietībai
bet kolektīvā līdzietība izaug kosmiskajā dievbijībā

ceļojums ir vienkāršs
no daudziem fragmentiem... līdz individuālam vienam... uz kosmisko visu

nodzīvojiet dzīvi... mīliet dzīvi... pieņemiet dzīvi ar smiekliem un prieku
dzīve ir tīra jūsu svinēšana... jūsu būtnes svinēšana
būt dzīvam ik brīdi tā ir visuma deja

pirms sākt meklējumu
ieskatieties savās iekšējās debesīs
lai no jauna atklātu to kas jums jau ir

jūs esat augstākā šī visuma izpausme
savā būtībā jūs nesat visas šī kosmosa pieredzes
cilvēks ir mikrokosmoss
ikvienai vissīkākajai daļiņai kura jums pieder ir savi avoti
un organiski tā izgājusi caur katru evolūcijas stadiju kā viens vesels

jūs sevī nesat sevi
sēklas un ziedēšanu un pilnīgu esamības zināšanu

piecas maņas ar kurām jūs uztverat ārējo pasauli tās visa ved ārpus
sestā maņa atver jaunu iekšpus esošā uztveri
iekšējās debesīs kurās ir plaša ārējā
jo tagad tiek uztverts pats pārdzīvojošais

patiesa izglītības nozīme
ir lai atklātu... jūsu iekšējā avotā zināšanas
iekšējās debesīs kas ietver sevī visus dārgumus

pirms grasāties uzzināt vairāk
ienirstiet sevī lai saprastu un pārdzīvotu kādi dārgumi jums jau ir
jūs esat visums

zinātne ir ārējā zinātnieka izskaidrojums
ārējais zinātnieks pēta ārējo pasauli
ar savu piecu maņu instrumentiem

meditācija ir iekšējā zinātnieka pētījums
iekšējais zinātnieks pēta iekšējo pasauli
ar savas sestās maņas palīdzību

zinātnieks vairāk un vairāk zina visu ne par ko
mistiķis zina mazāk un mazāk lai zinātu neko par visu

zinātnieks meklē ārējo esības celtniecības bloku
ārējā zinātne... zināšana... ir svarīgi tikai tas

mistiķis meklē esības iekšējo telpu
iekšējo meditāciju... sapratni... lūk kas ir svarīgi

pabeidzis savu bezjēdzīgo izglītošanos

bērns jau ir izaudzis un tagad viņam ir nepieciešams atgūt ieguldījumus izglītībā
no 21 līdz 24

saņemt darbu smagi strādāt nopelnīt naudu atrast draudzeni no 25 līdz 32

iesakņoties apprecēties un sagādāt bērnus no 32 līdz 40

atbildība par augošu bērnu audzināšanu no 40 līdz 45

prātošana par dzīves jēgu no 45 līdz 50

kļūst gudrāks un meklē patiesību no 50 līdz 60

atrod ka dzīve ir bezjēdzīga... un ar vienu kāju jau stāv kapā

a le lu ja... a le lu ja eņģeļi dzied laipni lūdzam debesīs... tiešais ceļš

tas praktiski ir neizbēgams modelis lieliski darbojas sabiedrībai

viņi ir atraduši veselu ražojošu eksemplāru kurš izpildījis savu pienākumu sabiedrības

labā un atrod citu lai nomainītu to darbā turpināt sabiedrības funkcionēšanu

ģimene ir atbildīga par ienaidnieku radišanu
tu esi mans dēls un mana meita... mana asins
tie ir sveši bērni... svešas asinis

no tā sākas lielā plaša starp nācijām

bērni ir sadalīti... ģimenes sadalītas... kaimiņi sadalīti
štatī sadalīti... valstis sadalītas... nācijas sadalītas... reliģijas sadalītas

vecāki dala bērnus... pa ģimenēm
politika dala zemi zemēs... nācijās
reliģija dala iedomātās zemes debesīs... debesu valstībās

viss tiek sadalīts
un viņiem māca mīlēt citus... ka mīlestība apvieno
liela liekulība

pārsteidz cilvēka prāta skopums... mūsu vērtības ir sagrieztas ačgārnī

kāds ēd lai dzīvotu bet kāds dzīvo lai ēstu
kāds pelna lai dzīvotu bet kāds dzīvo lai pelnītu

ubags ar savu tarbu un izstieptās rokas ir tukšas
cieši guļ naktī esot bešā

iesācēji miljardieri meklē vairāk un vairāk
iekšējās nabadzības galvas kauss raizējas naktī

mirušie un apglabātie dzīvo pārbagātās zemēs
kamēr dzīvie cenšas atrast sev patvērumu dzīvei

tērē miljonus zelta templiem diviem kam pieder paradīze
bet nabagajiem dod cerību uz vietu šai paradīzē

dodošais krīt savā ego dot... pieņemošais paceļas savā saņēmēja sveicinājumā

cilvēks meklē atbildes no tālienes

cilvēks ir sasniedzis mēnesi sniedzas pēc marsa un tālākām planētām
bet pat nav iegājis savas esības klusumā

ieklausās citplanētu saprāta signālos un viļņos
bet ne uz mirkli neieklausās savā personīgajā elpā

iekaro everestu
bet baidās nolaisties savā personīgajā esībā

augstākais saprāts ir tikai viņa personīgajā nabā
iekšējais prāta un ne-prāta darbs paliek neizpētīts
dīvainā visumā mēs dzīvojam... dižu pētnieku un piedzīvojumu meklētāju visumā

ši cilvēce dzīvo pastāvīgā kara stāvoklī
kaujas lauks uz zemes
kaujas lauks debesīs

spoguļu zāle mīnu laukā... iekšējais juceklis

relīģija pret reliģiju debesīs garīgie kari
bezgala lieli nemieri pašā cilvēkā
iekšējās tumsas un neapzināšanās cīņa

mīnu lauks spoguļzālē... mūsu iekšējais juceklis

ja tā ir nepietiekami uzticieties mūsu politiķiem
kuri rada karus lai atgādinātu cilvēkiem kurš ir pie varas
tiem kas sūta algotus profesionālos slepkavas ar licencēm uz slepkavību
saskaņā ar starptautiskajiem likumiem

atomkarš

tā ir mūsu balva šai dievišķajai eksistencei par tās svētību

atomkarš

tā ir mūsu pateicība šai bagātajai zemei dzīvniekiem dabai kokiem okeānam

atomkarš

mūsu mīlestības izpausme un līdzcietība un cilvēciskās rases diženums

atcerieties hirosimu un nagasaki

mēs visi esam kaprači... šai gadsimtā mūs ved uz kapsētu

mēs esam pasaule... mēs visi esam atbildīgi... ikviens no mums

viena vienīga lāse

atspoguļo šo milzīgo dievišķo visumu

viena vienīga tīrās mūžības lāse

ikviens no mums ir lāse

mīlestības asara... prieka asara

katrs indivīds ir atbildīgs

lāse pēc lāses... mēs varam kļūt par vienu okeānu

lāse aiz lāses... lāse aiz lāses... lāse aiz lāses

mūsu okeāni kļūs par tīru mīlestību kas pilni prieka

gads paiet pārdomās un iedziļinoties klusumā

es gatavojos nākamajam kvantu lēcienam
dziļš darbs ar ķermeni trīs reizes nedēļā
atklāju katru audu un muskuli
elpoju ar katru muskuli lai atbrīvotu enerģiju
balansējot elpošanu un muskuļu audus

senās ajurvēdas eļļas vannas ar karstām
ārstnieciskajām eļļām un ārstniecisko zāļu uzlikumi un dziļas
masāžas... divi iegrimšanas gadi un dziļš darbs ar ķermeni

stingra diēta vienkāršs ēdiens sulas un augļi

miegs absolūti tumšā istabā
stundu ilgas karstas vannas

atspirdzinošas pastaigas mežā
sēdēšana pie upes
elpošana un dziļa plaušu atvēršana
detoksikācija un pilnīga ķermeņa attīrīšana

ķermenim ir nepieciešama dziļa sagatavošanās
sprādzienvēda apziņas atklājumi
prasa plašu telpu paplašināšanai
ķermenim ir jābūt pilnīgi atslābinātam un atvērtam
katram muskulim kā porainam sūklim
iesūcošam organisko veselo
paplašināta elpošana... viena elpošana

savācas bezgalīgie spēcīga mierīguma ezeri
es apziņos ka veidojas iekšējā vētra
un kārtējā samadhi iekšējais sprādziens

katru nedēļu pirms katra pilnmēness es pavadu kūrortā ar
minerālūdeņiem himalaju paradīzes patvērumā
ar greznām kotedžām un ilgām pastaigām gar upi
ošo šeit dzīvoja kad atgriezās indijā
viņa istaba ir pārāk svēta man
es apmetos blakus istabā

šīs dienas ir sprādzienvēda gaismas un svaiguma pilnas
un mans ķermenis atkal kļūst vieglāks un vieglāks

gravitācija paceļ un manai gaitai atkal ir spārni
ķermenis izšķīst gaisā

gadiem neesmu dzirdējis mūziku
esmu pārtraucis dejot
agrāk es deju katru dienu stundām un stundām

mūzika un deja bija mana dzīve
un tuvākie ceļabiedri šais pēdējos divdesmit gados
klausījos kitaro, deuteru karunešu, prem džošu, kamalu, anugamu, šastro, hariprasadu, zakiru huseinu,
omaru fakurku, patriku o hernu, janni, jamaširogumi
tās ir visradošākās būtnes uz šīs planētas
es dziļi sajūsminājos par viņu kaisli
un milzu ieguldījumu cilvēka iekšējā augsmē

es atkal sāku dzīvot savas dienas dejā

es arvien tuvāk pieeju kārtējai smailei
es gribētu pārbraukt uz nepazīstamu vietu tādu kā džungļi ar upi
kur enerģija ir mežonīga un brīva no cilvēku domām un nemiera

es meklēju citu vietu kalnos
atbraucu uz pilsētiņu pie kalnu ezera rivalsara
kur meditēja un mācīja no savas alas
lielākais tibetas meistars lotosveida padmasambhava
šajā tālajā himalaju pusē ir simtiem alu
enerģija ir augsta un apkārt ir dziļš nekustīgums
ezera centrs līdzinās kausam
tas darbojas kā dziedošs kauss atbalsojot skaņas rivalsarā naktīs
savācot simtiem tibetas mūku kolektīvo enerģiju
kuri meditē šais kalnos kā gigantiskā budas laukā

es gribētu dzīvot tibetas klosterī lai būtu blakus dziedošajiem mūkiem
kuri iededz tūkstošiem lampu un jaukas nūjiņas
ar simtiem dievību un godājamu meistarū un budu statujām

es atrodu lielisku patvērumu klosterī
un nākamajā dienā pārbraucu uz guru padmasambhavas alu

kāpju pa augstām kāpnēm augšup
un atklāju alu kur no mitruma no griestiem pil lāses

es ieeju un uzreiz jūtu kā tūkstošiem stīgu stiepjas augšup no mana kroņa
ir jāsēž ļoti klusu... alā ir milzu spēks
ūdens no griestiem pil uz manu ķermeni
paiet stundas... dziļā klusumā
spēks satver mani no visām pusēm kā spīles
mans ķermenis velk augšup ar milzu spēku
dziļi pagriež pa kreisi un asi pavērš mugurkaulu pa labi
guru padmasambhava atsējis milzu mezglu esošu manā mugurā
ķermenis atbrīvo sprādziena spēka lodi
man vajag ātri iziet ala ir pārāk maza man trūkst elpas
tūlīt man ir vajadzīgi koki mežs
un plūstošs ūdens

dziļā pateicībā es noliecos pie viņa lotosa pēdām... guru padmasambhava

es zinu ka man ir jāiet dziļākā un klusākā mežā
es eju uz tuvāko ieleju parvati
kur kādreiz dzīvoja dievs šiva un parvati
mistiskā meža pilsēta kasola kurā bieži
iebrauc ceļojošie tūristi parvati upes paradīzes ielejas sirdī
tā ātri plūst lejup no kir gangas caur manikaranu
kur mira svētais baba guru nanaks deba dži un mardana

es atrodu vienkāršu tīru kalnu pansionātu
dažus metrus no šalcošās upes parvati

es zināju ka tas būs šeit
tas atkal pārņems mani šeit

esmu atkal paradīzē... gaiss ir kristāltīrs
un dzirkstošās upes deļojošām daļiņām piepildīts

paiet mēnesis es sēžu nekustīgs dzeru un grimstu
saldās plūstošās upes skaņās

es uzsprāgstu ekstāzē
sāku klausīties deju debesu mūziku
pa sešām astoņām stundām naktī kamēr atnāk ausma
deja un deļotājs ir pazuduši
tīrajā nekustīgās kustības liesmā

deja turpinās un turpinās katru nakti
mūzika velk mani ekstāzē un uzsprāgst deja

apņem svētlaieme
mani vilina upe... mani aicina mežs
mani sauc debesis... mani velk sevi klusums
es paplašinos un paplašinos katrā virzienā

apņem svētlaiemes sprādziens
upe dejo... mežs dejo
dejo debesis... klusums dejo
deja turpinās... deja plūst tālāk un tālāk

iekšējā telpa uzsprāgst
upe mirdz briljanos...
briljanti trauc
debess bārsta briljantus... tie līst
klusums pārklājas briljantiem... tie peld

debesis izplūst es dejuju viens

gaisma zibsnī it visur... viss ir balts... tīra balta gaisma

tīrs skaistums tīra svētlaipe tīrs klusums pārņem mani
klusums aug dziļāk un dziļāk un dziļāk

mani paceļ virs upes un priedēm
un sniegainajiem kalniem un mākoņiem zilajā ezerā

man atklājas tīrais skaistums... gaidāmās dižās dzīves vīzijas
esmu mistiskā brīnuma pilns... mana acs ir atvērta... esmu atmodināts
vienkārši gaidu lai atkal ieietu šai pasaulē

šis aizraujošais skats aizpeld gar manām redzošajām acīm
šis briljanta apziņas smaīļu debess dižums

es stāvu viens
lielais daudzums no viena

sat čit ananda
augstākā patiesība... augstākā apziņa... augstākā svētlaipe

esmu iegrimis klusēšanā
om om om om om
visums ir nogrimis
om om om om om
vibrē viss plašums

biju apmaldījies
esmu atradis

nogrimis

un atkal pazudis

kas esmu

briljanti peld tīrs tukšums
es raugos augšup

nolaižas

ošo...ošo...ošo

svētlaiimes asaras

mistiskās rozes asaras

es noliecos bezgalīgā pateicībā

ošo meistarū meistars

bezgalīgo ciešanu buda meistars

krišnamurti ir meistars būt par sevis paša meistarū

o š o

nekad nav dzimis
nekad nav miris
tikai apmeklējis šo
planētu zeme starp
1931. 11. decembri - 1990. gada 19. janvāri

radžnišs

dzimis 1961. gada 20. janvārī
miris 1990. gada 19. janvārī
atdzimis 1990. gada 19. janvārī

nemirs nekad

radžnišs draugs

r a d ž n i š s

mistiskās rozes asaras ir līdzietības un mīlestības vēstījums
visiem draugiem kuri ir ceļā

maksa par drukas dizainu publicēšanu izplatīšanu
pārsūtīšanu padara šo grāmatu nepieejamu daudziem patiesības meklētājiem

grāmata mistiskās rozes asaras ir sniegta
elektroniskā veidā un brīvi pieejama visiem

kā jūsu atbalsta žestam
jebkurai iemaksai vai ziedojumam
būs milzīga vērtība

ziedojumiem : paypal "newman@oshorajneesh.net"

lūdzu sazinieties ar mums ja jums ir nepieciešama
papildu informācija par to kā atbalstīt
ošo radzniešs jaunā cilvēka vīzija - holande

ja jūs gribat sniegt ziedojumu naudas čeka veidā
vai kā bankas pārskaitījumu rakstiet
rajneesh@oshorajneesh.net

www.oshorajneesh.net

zelta paplāte

sākumā radžnišs grasījās uzrunāt tikai nedaudz domubiedru vakaru satsangu sērijā
no 20. novembra līdz 2007. gada 11. decembrim ošo dzimšanas dienai

esība izmainīja nodomus

reiz vakarā tas sākās kā spontāna vēstule klēpj datorā
un aizveda līdz pēkšņai neredīgētai lietussgāzei
86 stundas 181 lappuse 24 dienās

viņa pirmais rakstnieciskais mēģinājums... zaļš neredīgēts un spontāns

vienkāršs savā nerafinētajā un nenoslīpētajā izpausmē
neaizgūstot gudrības vārdus no sava meistara
viņš vēlas lai tas paliktu neaiztikts dabisks un tīrs

mistiskais stāsts par viņa gaitu ir atvērts lai iedvesmotu ceļabiedrus

mistiskās rozes asaras
nosūtīts iespiešanai 2007. gada 11. decembrī
iespiests 2008. gada 19. janvārī

tulkots latviski
augusts 2010

reiz	2
uguns zibšņi	14
360° uz paradīzi	20
garīgais autostopotājs	30
lotoss važās	41
lēciens nekuriene	44
kritiens melnajā caurumā	60
komētas aste	72
mistiskās rozes noslēpums	78
nogrimis viņa acīs	91
2500-gadīgais maitreija šeit un tagad	106
o dižais baltais gulbi	115
ērķšņi un rozes	126
lauvas rēciens	133
ņirboņa nezināmajā visumā	148
pirmā kokonu noņemne	157
neredzamie zvaigžņu putekļi	164
baumas par sarkanbrūnajām robām	172
gudrais mēness augošais mēness	185
briljantu zibeņi	194
9 balles pēc rihtera skalas	204
lielākā zagļa paradokss	212
karavīri trimdā	226
no dražām uz kņaziem un dražās	237
mēness hameleons	245
pērle gliemežnīcā	254
nulles sinhronitāte	260
kosmiskais piliens pēc piliena	272
zelta paplāte	284

zīmējumi

ekin

www.ekinart.com
ekinart@yahoo.com

tulkojums

aija rožlapa

aija.rozlapa@gmail.com

graphics

soma

www.walkingonthinice.net
soma@diptica.com

www.oshorajneesh.net

interneta izdevums

ošo radžnišs jaunā cilvēka vīzija

6 d estoril court two 55 garden road hongkong

visas tiesības brīvi izmantot materiālu
bez autora atļaujas
izņemot publicēšanai komerciāliem nolūkiem

deviņas balles pēc rihtera skalas
dimants kā zibens spērieni

radžnišs atklāj ošo
mistiskais mīlas stāsts